ΝΑ ΑΠΑΞΙΩΣΟΥΜΕ ΟΛΕΣ ΤΙΣ ΜΟΡΦΕΣ ΤΗΣ ΕΞΟΥΣΙΑΣ

ΜΗΝΙΑΙΑ ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ
Αριθμ. Φύλλου 166
ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΣ 2016
1,5 ΕΥΡΩ

ΔΙΑΔΡΟΜΗ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ

«...Είναι λυπηρό να βλέπει κάποιος αυτούς που νομίζουν ότι είναι επαναστάτες να εξαπολύουν το μίσος τους ενάντια στον αναρχικό, απλά και μόνο επειδή οι ιδέες του για την ελευθερία ξεπερνούν τις ασήμαντες και στενόμυαλες αντιλήψεις της ελευθερίας που διδάσκονται στο Κρατικό σχολείο. Και στο μεταξύ αυτό το θέαμα είναι

2016
1,5 ΕΥΡΩ

«...Είναι λυπηρό να βλέπει κάποιος αυτούς που νομίζουν ότι είναι επαναστάτες να εξαπολύουν το μίσος τους ενάντια στον αναρχικό, απλά και μόνο επειδή οι ιδέες του για την ελευθερία ξεπερνούν τις ασήμαντες και στενόμυαλες αντιλήψεις της ελευθερίας που διδάσκονται στο Κρατικό σχολείο. Και στο μεταξύ αυτό το θέαμα είναι μια πραγματικότητα. Το γεγονός είναι ότι το πνεύμα της εθελοδουλείας ανέκαθεν εκαλλιεργείτο με έξυπνο τρόπο στα μυαλά των νέων κι αυτό εξακολουθεί να συμβαίνει για να διαιωνίσει την υποταγή

απλά και μόνο επειδή οι ιδέες του για την ελευθερία ξεπερνούν τις ασήμαντες και στενόμυαλες αντιλήψεις της ελευθερίας που διδάσκονται στο Κρατικό σχολείο. Και στο μεταξύ αυτό το θέαμα είναι μια πραγματικότητα. Το γεγονός είναι ότι το πνεύμα της εθελοδουλείας ανέκαθεν εκαλλιεργείτο με έξυπνο τρόπο στα μυαλά των νέων κι αυτό εξακολουθεί να συμβαίνει για να διαιωνίσει την υποταγή του ατόμου στο κράτος»

(Π. Κροποτκιν, *Το κράτος και ο ιστορικός του ρόλος*).

ΣΚΕΨΕΙΣ ΔΙΑΔΡΟΜΗΣ ... ΣΚΕΨΕΙΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ

από τον Κύκλο Σύνταξης

Το ***1963*** ο ***Κέννεντυ,*** πρόεδρος των ***ΗΠΑ,*** τάχθηκε αναφανδόν υπέρ της ενοποίησης της Ευρώπης, δίνοντας το στίγμα της στάσης, που θα κρατούσε στο ζήτημα: *«Μόνο μια απόλυτα συνεκτική Ευρώπη μπορεί να μας προστατέψει όλους από τον κατακερματισμό της Συμμαχίας. Μόνο μια τέτοια Ευρώπη θα επιτρέψει την αντιμετώπιση των θεμάτων της **Ατλαντικής Συμμαχίας** με απόλυτη αμοιβαιότητα και στις δυο ακτές του ωκεανού. Μόνο με μια τέτοια Ευρώπη θα μπορούμε να έχουμε συναλλαγές μεταξύ ίσων, μια ίση κατανομή των ευθυνών και ένα ίσο επίπεδο θυσιών».*

Η ιδέα της ευρωπαϊκής ολοκλήρωσης αποκτά μια νέα δυναμική ύστερα από την ενοποίηση της ***Δυτικής και της Ανατολικής Γερμανίας*** το ***1989***. Ο ***Χέλμουτ Κολ*** υπήρξε ένθερμος υποστηρικτής της Συνθήκης του ***Μάαστιχτ*** το ***1992***, η οποία και καθόρισε την επιβολή ενιαίου ευρωπαϊκού νομίσματος.

Το ***1999*** ο ***γάλλος υπουργός Εξωτερικών Ιμπέρ Βεντρίν,*** σε μια ομιλία του στο συνέδριο του Γαλλικού Ινστιτούτου Διεθνών Σχέσεων με τίτλο *Προς τον 21ο αιώνα*, έθεσε την διαμόρφωση της ευρωπαϊκής ταυτότητας ως αντίβαρο της κυριαρχίας των ΗΠΑ:

«Αν λάβουμε υπ' όψιν μας τις αντιλήψεις που έχει διαμορφώσει τους δύο τελευταίους αιώνες η Αμερική τόσο για τον εαυτό της όσο και για τον υπόλοιπο κόσμο, θα δούμε ότι οι περισσότεροι μεγάλοι ηγέτες και στοχαστές της Αμερικής δεν έπαψαν ούτε για μια στιγμή να πιστεύουν ότι οι ΗΠΑ επιλέχθηκαν από την θεία Πρόνοια ως «αναντικατάστατο έθνος» και ότι θα πρέπει να συνεχίσουν να κυριαρχούν για το καλό του ανθρώπινου είδους... Οι Αμερικάνοι δεν έχουν καμία αμφιβολία γι' αυτά και οι πιο ειλικρινείς από αυτούς σπεύδουν να μας υπενθυμίσουν ότι ο σημερινός κόσμος είναι άμεση συνέπεια της ολοκληρωτικής αποτυχίας της Ευρώπης να διαχειριστεί τις δικές της, αλλά και τις παγκόσμιες υποθέσεις το πρώτο μισό του 20ου αιώνα».

Την ίδια χρονιά, στις 13 Δεκέμβρη ***1999***, ο ***Τόνι Μπλερ, βρετανός πρωθυπουργός,*** με δήλωσή του μετά από συνεδρίαση του Ευρωπαϊκού Συμβουλίου στο Ελσίνκι, τάχθηκε υπέρ μιας παραλλαγής του σχεδίου για ***μια Ευρώπη πολλών ταχυτήτων***, καθώς η βρετανική κοινή γνώμη δεν θα αποδεχόταν μια αμιγώς υπερεθνική λύση. Ο Μπλερ πρότεινε μια ομοσπονδιακή Ευρώπη δίχως, όμως, βασικό πυρήνα, ώστε τα μέλη να μπορούν να συγκροτούν διάφορες και διαφορετικές ενοποιημένες ομάδες για την επίτευξη συγκεκριμένων στόχων. Θα θυμίσουμε ότι η Μεγάλη Βρετανία, κράτος με παραδοσιακά «ειδική σχέση» με τις ΗΠΑ, και με το μεγαλύτερο, ίσως, ιστορικά αυτοκρατορικό παρελθόν, είναι εκείνη που απέκτησε δέκα χρόνια πριν το γαλλικό κράτος πυρηνικά όπλα.

Ο ***Χένρυ Κίσσινγκερ*** το ***2001*** προειδοποιεί και ταυτόχρονα απειλεί στο βιβλίο του ***ΗΠΑ, Αυτοκρατορία ή Ηγετική Δύναμη***, ότι *«Όσοι επιζητούν την απόκτηση μιας ευρωπαϊκής ταυτότητας μέσω της αντιπαράθεσης με την Αμερική δεν πρέπει να αυταπατώνται ότι οι ΗΠΑ θα παραμείνουν για πάντα απαθείς, όταν αμφισβητούνται οι βασικές αρχές της πολιτικής τους. Αργά ή γρήγορα, θα υποχρεωθούν να υπερασπιστούν τα συμφέροντά τους. Και τότε τα έθνη της Δύσης θα επιστρέψουν στην πορεία*

Ο «ΤΡΕΛΟΣ» ΤΡΑΜΠ ΚΑΙ Η ΠΑΓΚΟΣΜΙΑ «ΑΝΑΣΦΑΛΕΙΑ» ΤΗΣ ΝΕΑΣ ΤΑΞΗΣ ΠΡΑΓΜΑΤΩΝ

Ο νεοεκλεγείς Ντόναλντ Τραμπ έχει ήδη «αυτο»-παρουσιαστεί ως «απρόβλεπτος», «μισογύνης», «ξενοφοβικός», «ακροδεξιός», «εθνικιστής», «πολέμιος της παγκοσμιοποίησης», «κυκλοθυμικός», «άπειρος», έτοιμος κάθε στιγμή να δείξει την περιφρόνησή του στα ΜΜΕ, αλλά και να δηλώσει τον θαυμασμό του στα Μέσα Κοινωνικής Δικτύωσης, έτοιμος να επιστρέψει σε προστατευτικά για την αμερικάνικη οικονομία μοντέλα, ή «ικανός να διαταράξει» το status quo της παγκόσμιας τάξης και ασφάλειας και τις «εδραιωμένες θέσεις και πεποιθήσεις»...

Ας δούμε, όμως, ορισμένες εξαγγελίες του.

Καταρχήν προσβλέπει στην «ομαλοποίηση» των σχέσεων με το κράτος του Ισραήλ, αφήνοντας στην άκρη τις «παρεκκλίσεις», που χαρακτήριζαν τις σχέσεις ΗΠΑ-Ισραήλ το τελευταίο διάστημα. Καταφέρεται ενάντια στο ιρανικό κράτος προφανώς εκφράζοντας την διαφωνία με την πολιτική Ομπάμα για «ομαλή» διαχείριση της «κρίσης». Εξαίρει την σημαντικότητα των σχέσεων με

λογής διασημοτήτων, καλλιτεχνών, αθλητών, ηθοποιών, δημοσιογράφων και πάει λέγοντας.

Μόνο που δεν υπάρχουν «δύο» συστήματα, αλλά διαφορετικές εκδοχές, που βαδίζουν στον ίδιο δρόμο, που έχουν τις ίδιες στοχεύσεις, που μοιράζονται τους ίδιους μηχανισμούς. Ο Τραμπ ήρθε να διαδεχθεί τον Ομπάμα και να εκφράσει όλα εκείνα που ο προκάτοχός απλά δεν ήταν προορισμένος να εκφράσει.

Μόνο που το γεγονός αυτό δεν τα καθιστά ανύπαρκτα. Ο προοδευτικότερος μαύρος πρόεδρος των ΗΠΑ και ο ανεκδιήγητος εκατομμυριούχος ή δισεκατομμυριούχος διάδοχος του.

Είπαμε το αμερικανικό όνειρο είναι ακόμη εδώ.

Γεμάτο ευκαιρίες, αλλά όχι για τους κολασμένους αυτού του κόσμου...

Η ΚΟΥΤΡΑ ΤΟΥ ΑΛΕΞΗ, Η ΜΑΓΚΙΑ ΤΟΥ ΚΑΙ ΤΟ «ΑΜΑΡΤΩΛΟ ΚΑΤΕΣΤΗΜΕΝΟ»...

Φαρμάκι έχω στην Ψυχή
Φέρνει μαυρίλα θολερή
Στα στήθια μου Νύχτα αξημέρωτη ξανά,
Σκοτάδι πίνω για πιοτό,
πω πω πω πω - πω πω πω πω,
Ντέφι της λύσσας μου κρατώ,
πω πω πω πω - πω πω πω πω,
και το μυαλό μου είναι θολό,
πω πω πω πω - πω πω πω πω...

Ποιητής Τιμολέων Φανφάρας,
Ο σκοταδόψυχος

Όπως πλέον είναι ευρέως γνωστό και όπως οι ίδιοι έχουμε ομολογήσει, παρακολουθούμε μετά μανίας το ανυπέρβλητο εκδοτι-

τώπιση των θεμάτων της **Ατλαντικής Συμμαχίας** *με απόλυτη αμοιβαιότητα και στις δυο ακτές του ωκεανού. Μόνο με μια τέτοια Ευρώπη θα μπορούμε να έχουμε συναλλαγές μεταξύ ίσων, μια ίση κατανομή των ευθυνών και ένα ίσο επίπεδο θυσιών».*

Η ιδέα της ευρωπαϊκής ολοκλήρωσης αποκτά μια νέα δυναμική ύστερα από την ενοποίηση της ***Δυτικής και της Ανατολικής Γερμανίας*** το ***1989***. Ο ***Χέλμουτ Κολ*** υπήρξε ένθερμος υποστηρικτής της Συνθήκης του ***Μάαστιχτ*** το ***1992***, η οποία και καθόρισε την επιβολή ενιαίου ευρωπαϊκού νομίσματος.

Το ***1999*** ο ***γάλλος υπουργός Εξωτερικών Ιμπέρ Βεντρίν***, σε μια ομιλία του στο συνέδριο του Γαλλικού Ινστιτούτου Διεθνών Σχέσεων με τίτλο *Προς τον 21ο αιώνα*, έθεσε την διαμόρφωση της ευρωπαϊκής ταυτότητας ως αντίβαρο της κυριαρχίας των ΗΠΑ:

«Αν λάβουμε υπ' όψιν μας τις αντιλήψεις που έχει διαμορφώσει τους δύο τελευταίους αιώνες η Αμερική τόσο για τον εαυτό της όσο και για τον υπόλοιπο κόσμο, θα δούμε ότι οι περισσότεροι μεγάλοι ηγέτες και στοχαστές της Αμερικής δεν έπαψαν ούτε για μια στιγμή να πιστεύουν ότι οι ΗΠΑ επιλέχθηκαν από την θεία Πρόνοια ως «αναντικατάστατο έθνος» και ότι θα πρέπει να συνεχίσουν να κυριαρχούν για το καλό του ανθρώπινου είδους… Οι Αμερικάνοι δεν έχουν καμία αμφιβολία γι' αυτά και οι πιο ειλικρινείς από αυτούς σπεύδουν να μας υπενθυμίσουν ότι ο σημερινός κόσμος είναι άμεση συνέπεια της ολοκληρωτικής αποτυχίας της Ευρώπης να διαχειριστεί τις δικές της, αλλά και τις παγκόσμιες υποθέσεις το πρώτο μισό του 20ού αιώνα».

Την ίδια χρονιά, στις 13 Δεκέμβρη ***1999***, ο ***Τόνι Μπλερ, βρετανός πρωθυπουργός***, με δήλωσή του μετά από συνεδρίαση του Ευρωπαϊκού Συμβουλίου στο Ελσίνκι, τάχθηκε υπέρ μιας παραλλαγής του σχεδίου για ***μια Ευρώπη πολλών ταχυτήτων***, καθώς η βρετανική κοινή γνώμη δεν θα αποδεχόταν μια αμιγώς υπερεθνική λύση. Ο Μπλερ πρότεινε μια ομοσπονδιακή Ευρώπη δίχως, όμως, βασικό πυρήνα, ώστε τα μέλη να μπορούν να συγκροτούν διάφορες και διαφορετικές ενοποιημένες ομάδες για την επίτευξη συγκεκριμένων στόχων. Θα θυμίσουμε ότι η Μεγάλη Βρετανία, κράτος με παραδοσιακά «ειδική σχέση» με τις ΗΠΑ, και με το μεγαλύτερο, ίσως, ιστορικά αυτοκρατορικό παρελθόν, είναι εκείνη που απέκτησε δέκα χρόνια πριν το γαλλικό κράτος πυρηνικά όπλα.

Ο ***Χένρυ Κίσσινγκερ*** το **2001** προειδοποιεί και ταυτόχρονα απειλεί στο βιβλίο του ***ΗΠΑ, Αυτοκρατορία ή Ηγετική Δύναμη***, ότι *«Όσοι επιζητούν την απόκτηση μιας ευρωπαϊκής ταυτότητας μέσω της αντιπαράθεσης με την Αμερική δεν πρέπει να αυταπατώνται ότι οι ΗΠΑ θα παραμείνουν για πάντα απαθείς, όταν αμφισβητούνται οι βασικές αρχές της πολιτικής τους. Αργά ή γρήγορα, θα υποχρεωθούν να υπερασπιστούν τα συμφέροντα τους. Και τότε τα έθνη της Δύσης θα επιστρέψουν στην πορεία που λίγο έλειψε να τα καταστρέψει δύο φορές στο διάστημα μιας γενιάς –αυτή την φορά όχι μέσω ενός πολέμου, αλλά μέσω μιας εξουθενωτικής πολιτικής αντιπαλότητας».*

Παρ' όλα αυτά, ο Κίσσινγκερ αναγνωρίζει την εκτίμηση των γάλλων πολιτικών για την συμβολή των ΗΠΑ στην ασφάλεια της Γαλλίας, εκτίμηση που δεν βρίσκεται σε αντίθεση με την επιθυμία τους να σέβονται οι ΗΠΑ τα κίνητρα που ωθούν την Γαλλία να προσδιορίζει την ευρωπαϊκή ταυτότητα μέσω μιας αντιπαράθεσης με τις ΗΠΑ, **αλλά μέχρις ενός ορίου**. Επισημαίνει, ακόμη, τις εκδοχές που μπορεί να προκύψουν από την ανάκαμψη του ρωσικού κράτους και τις πιθανές προθέσεις του γερμανικού κράτους για μια ειδική ρωσο-γερμανική προσέγγιση ή, εναλλακτικά, την βούληση των Γερμανών να αναλάβουν εκείνο τον ρόλο μέσα στην Ευρώπη, που η Γαλλία θεωρεί ότι θα πρέπει να διαδραματίσει η Ευρώπη μέσα στην Ατλαντική Συμμαχία.

Ο Κίσσινγκερ, επίσης, κάνει ορισμένες προβλέψεις από το ίδιο βήμα για το μέλλον της λεκάνης της Ανατολικής Μεσογείου, διαβλέποντας ότι *«οι πιέσεις της παγκοσμιοποίησης και της δημογραφικής αύξησης στις μη ευρωπαϊκές χώρες της περιοχής οδηγούν σε μια περίοδο που μπορεί να συγκριθεί με την περίοδο των μετακομμουνιστικών διευθετήσεων στην Ανατολική Ευρώπη».*

Η αλληλεξάρτηση, η συνέχεια, οι ακριβείς υπολογισμοί, οι «παρεκκλίσεις», οι αντι-

Ο «ΤΡΕΛΟΣ» ΤΡΑΜΠ ΚΑΙ Η ΠΑΓΚΟΣΜΙΑ «ΑΝΑΣΦΑΛΕΙΑ» ΤΗΣ ΝΕΑΣ ΤΑΞΗΣ ΠΡΑΓΜΑΤΩΝ

Ο νεοεκλεγείς Ντόναλντ Τραμπ έχει ήδη «αυτο»-παρουσιαστεί ως «απρόβλεπτος», «μισογύνης», «ξενοφοβικός», «ακροδεξιός», «εθνικιστής», «πολέμιος της παγκοσμιοποίησης», «κυκλοθυμικός», «άπειρος», έτοιμος κάθε στιγμή να δείξει την περιφρόνησή του στα ΜΜΕ, αλλά και να δηλώσει τον θαυμασμό του στα Μέσα Κοινωνικής Δικτύωσης, έτοιμος να επιστρέψει σε προστατευτικά για την αμερικάνικη οικονομία μοντέλα, ή «ικανός να διαταράξει» το status quo της παγκόσμιας τάξης και ασφάλειας και τις «εδραιωμένες θέσεις και πεποιθήσεις»…

Ας δούμε, όμως, ορισμένες εξαγγελίες του.

Καταρχήν προσβλέπει στην «ομαλοποίηση» των σχέσεων με το κράτος του Ισραήλ, αφήνοντας στην άκρη τις «παρεκκλίσεις», που χαρακτήριζαν τις σχέσεις ΗΠΑ-Ισραήλ το τελευταίο διάστημα. Καταφέρεται ενάντια στο ιρανικό κράτος προφανώς εκφράζοντας την διαφωνία με την πολιτική Ομπάμα για «ομαλή» διαχείριση της «κρίσης». Εξαίρει την σημαντικότητα των σχέσεων με το αιγυπτιακό κράτος, αλλά και την βαρύτητα, που έχει η περαιτέρω ενίσχυση του κουρδικού παράγοντα στην αντιπαράθεση με το Ισλαμικό κράτος. Τονίζει την πρόθεση του για μεγαλύτερη κοινή δράση και συνεργασία με το ρωσικό κράτος, κλείνοντας ταυτόχρονα το μάτι στην Τουρκία εφ' όσον και εκείνη δείξει σημάδια συμμόρφωσης και συνεργασίας.

Τρίζει το οικοδόμημα της παγκόσμιας κυριαρχίας ή τάξης πραγμάτων;

Προφανώς τίποτε απ' όλα αυτά δεν συμβαίνει. Οι ΗΠΑ και η παγκόσμια κυριαρχία θα προχωρούσαν στους σχεδιασμούς τους είτε με τον Τραμπ είτε χωρίς αυτόν. Ο Τραμπ, ο χθεσινός περίγελος, εκφράζει το «νέο» και «αντισυστημικό» όσο και αν

ήρθε να διαδεχθεί τον Ομπάμα και να εκφράσει όλα εκείνα που ο προκάτοχός απλά δεν ήταν προορισμένος να εκφράσει.

Μόνο που το γεγονός αυτό δεν τα καθιστά ανύπαρκτα. Ο προοδευτικότερος μαύρος πρόεδρος των ΗΠΑ και ο ανεκδιήγητος εκατομμυριούχος ή δισεκατομμυριούχος διάδοχος του.

Είπαμε το αμερικανικό όνειρο είναι ακόμη εδώ.

Γεμάτο ευκαιρίες, αλλά όχι για τους κολασμένους αυτού του κόσμου…

Η ΚΟΥΤΡΑ ΤΟΥ ΑΛΕΞΗ, Η ΜΑΓΚΙΑ ΤΟΥ ΚΑΙ ΤΟ «ΑΜΑΡΤΩΛΟ ΚΑΤΕΣΤΗΜΕΝΟ»…

Φαρμάκι έχω στην Ψυχή
Φέρνει μαυρίλα θολερή
Στα στήθια μου Νύχτα αξημέρωτη ξανά,
Σκοτάδι πίνω για πιοτό,
πω πω πω πω - πω πω πω πω,
Ντέφι της λύσσας μου κρατώ,
πω πω πω πω - πω πω πω πω,
και το μυαλό μου είναι θολό,
πω πω πω πω - πω πω πω πω…

Ποιητής Τιμολέων Φανφάρας,
Ο σκοταδόψυχος

Όπως πλέον είναι ευρέως γνωστό και όπως οι ίδιοι έχουμε ομολογήσει, παρακολουθούμε μετά μανίας το ανυπέρβλητο εκδοτικό στήριγμα του λαοπρόβλητου, του μεγάλου ηγέτη τον Τσίπρα. Είναι αμαρτία το ξέρουμε, είναι βίτσιο, είναι κουσούρι σημαντικό, αλλά τί να κάνουμε;

Προσπαθείς να το κόψεις και πάλι πέφτεις με τα μούτρα στην ανάγνωση. Μιλάμε, βέβαια, για την ***Κόντρα Νιους***, που περιγράφει ακατάπαυστα τις πολεμικές περιπέτειες του Αλέξη, την μαγκιά του, τα φόντα του, την ξεχωριστή του κούτρα, την ιδιαίτερη φτιαξιά του, την περίεργη ενέργεια που εκπέμπει, την λατρεία που τρέφει ο λαός του για το θεόσταλτο ηγέτη.

Και πρώτο αλάνι της Κουμουνδούρου ο Τσίπρας, που μπορεί ακόμη και να περνάει μέσα από τοίχους, αφού δεν μασάει από αδιέξοδα, αλλά χαμπάρι, όμως, δεν παίρνουν οι πουλημένοι εχθροί του και τον

είναι άμεση συνέπεια της ολοκληρωτικής αποτυχίας της Ευρώπης να διαχειριστεί τις δικές της, αλλά και τις παγκόσμιες υποθέσεις το πρώτο μισό του 20ου αιώνα».

Την ίδια χρονιά, στις 13 Δεκέμβρη ***1999***, ο ***Τόνι Μπλερ, βρετανός πρωθυπουργός***, με δήλωσή του μετά από συνεδρίαση του Ευρωπαϊκού Συμβουλίου στο Ελσίνκι, τάχθηκε υπέρ μιας παραλλαγής του σχεδίου για ***μια Ευρώπη πολλών ταχυτήτων***, καθώς η βρετανική κοινή γνώμη δεν θα αποδεχόταν μια αμιγώς υπερεθνική λύση. Ο Μπλερ πρότεινε μια ομοσπονδιακή Ευρώπη δίχως, όμως, βασικό πυρήνα, ώστε τα μέλη να μπορούν να συγκροτούν διάφορες και διαφορετικές ενοποιημένες ομάδες για την επίτευξη συγκεκριμένων στόχων. Θα θυμίσουμε ότι η Μεγάλη Βρετανία, κράτος με παραδοσιακά «ειδική σχέση» με τις ΗΠΑ, και με το μεγαλύτερο, ίσως, ιστορικά αυτοκρατορικό παρελθόν, είναι εκείνη που απέκτησε δέκα χρόνια πριν το γαλλικό κράτος πυρηνικά όπλα.

Ο ***Χένρυ Κίσσινγκερ*** το **2001** προειδοποιεί και ταυτόχρονα απειλεί στο βιβλίο του ***ΗΠΑ, Αυτοκρατορία ή Ηγετική Δύναμη***, ότι *«Όσοι επιζητούν την απόκτηση μιας ευρωπαϊκής ταυτότητας μέσω της αντιπαράθεσης με την Αμερική δεν πρέπει να αυταπατώνται ότι οι ΗΠΑ θα παραμείνουν για πάντα απαθείς, όταν αμφισβητούνται οι βασικές αρχές της πολιτικής τους. Αργά ή γρήγορα, θα υποχρεωθούν να υπερασπιστούν τα συμφέροντα τους. Και τότε τα έθνη της Δύσης θα επιστρέψουν στην πορεία που λίγο έλειψε να τα καταστρέψει δύο φορές στο διάστημα μιας γενιάς –αυτή την φορά όχι μέσω ενός πολέμου, αλλά μέσω μιας εξουθενωτικής πολιτικής αντιπαλότητας».*

Παρ' όλα αυτά, ο Κίσσινγκερ αναγνωρίζει την εκτίμηση των γάλλων πολιτικών για την συμβολή των ΗΠΑ στην ασφάλεια της Γαλλίας, εκτίμηση που δεν βρίσκεται σε αντίθεση με την επιθυμία τους να σέβονται οι ΗΠΑ τα κίνητρα που ωθούν την Γαλλία να προσδιορίζει την ευρωπαϊκή ταυτότητα μέσω μιας αντιπαράθεσης με τις ΗΠΑ, **αλλά μέχρις ενός ορίου**. Επισημαίνει, ακόμη, τις εκδοχές που μπορεί να προκύψουν από την ανάκαμψη του ρωσικού κράτους και τις πιθανές προθέσεις του γερμανικού κράτους για μια ειδική ρωσο-γερμανική προσέγγιση ή, εναλλακτικά, την βούληση των Γερμανών να αναλάβουν εκείνο τον ρόλο μέσα στην Ευρώπη, που η Γαλλία θεωρεί ότι θα πρέπει να διαδραματίσει η Ευρώπη μέσα στην Ατλαντική Συμμαχία.

Ο Κίσσινγκερ, επίσης, κάνει ορισμένες προβλέψεις από το ίδιο βήμα για το μέλλον της λεκάνης της Ανατολικής Μεσογείου, διαβλέποντας ότι *«οι πιέσεις της παγκοσμιοποίησης και της δημογραφικής αύξησης στις μη ευρωπαϊκές χώρες της περιοχής οδηγούν σε μια περίοδο που μπορεί να συγκριθεί με την περίοδο των μετακομμουνιστικών διευθετήσεων στην Ανατολική Ευρώπη».*

Η αλληλεξάρτηση, η συνέχεια, οι ακριβείς υπολογισμοί, οι «παρεκκλίσεις, οι αντιθέσεις και οι αδυσώπητοι ανταγωνισμοί στους κόλπους της κυριαρχίας, η ενοποιητική διαδικασία, που συνδέεται, αλλά και «συγκρούεται» με τις νέες εδαφικές διαιρέσεις, που συνάμα προϋποθέτει, με την αναζωπύρωση των εθνικισμών, αλλά και την ποσοτική αύξηση και ενίσχυση των υπερεθνικών συνόλων, η σύγχρονη φάση της «παγκοσμιοποίησης», που τρέχει δαιμονισμένα στο αύριο βασισμένη, όμως, σ' αυτό ακριβώς το παρελθόν που ανατρέπει. Είναι τα βασικά γνωρίσματα της «αστάθειας» που χαρακτηρίζει την νέα πολυπολική παγκόσμια τάξη.

Και η επιβολή της στηρίζεται όσο ποτέ, εκτός των άλλων, στην εθελοδουλεία εκ μέρους όσων έχουν αποδεχθεί την νέα ταυτότητα του πολίτη ενός παγκοσμιοποιημένου «ανοικτού» κόσμου, αλλά περισσότερο ελεγχόμενου από ποτέ...

Δεκέμβριος 2016

Δικτύωσης, έτοιμος να επιστρέψει σε προστατευτικά για την αμερικάνικη οικονομία μοντέλα, ή «ικανός να διαταράξει» το status quo της παγκόσμιας τάξης και ασφάλειας και τις «εδραιωμένες θέσεις και πεποιθήσεις»...

Ας δούμε, όμως, ορισμένες εξαγγελίες του.

Καταρχήν προσβλέπει στην «ομαλοποίηση» των σχέσεων με το κράτος του Ισραήλ, αφήνοντας στην άκρη τις «παρεκκλίσεις», που χαρακτήριζαν τις σχέσεις ΗΠΑ-Ισραήλ το τελευταίο διάστημα. Καταφέρεται ενάντια στο ιρανικό κράτος προφανώς εκφράζοντας την διαφωνία με την πολιτική Ομπάμα για «ομαλή» διαχείριση της «κρίσης». Εξαίρει την σημαντικότητα των σχέσεων με το αιγυπτιακό κράτος, αλλά και την βαρύτητα, που έχει η περαιτέρω ενίσχυση του κουρδικού παράγοντα στην αντιπαράθεση με το Ισλαμικό κράτος. Τονίζει την πρόθεση του για μεγαλύτερη κοινή δράση και συνεργασία με το ρωσικό κράτος, κλείνοντας ταυτόχρονα το μάτι στην Τουρκία εφ' όσον και εκείνη δείξει σημάδια συμμόρφωσης και συνεργασίας.

Τρίζει το οικοδόμημα της παγκόσμιας κυριαρχίας ή τάξης πραγμάτων;

Προφανώς τίποτε απ' όλα αυτά δεν συμβαίνει. Οι ΗΠΑ και η παγκόσμια κυριαρχία θα προχωρούσαν στους σχεδιασμούς τους είτε με τον Τραμπ είτε χωρίς αυτόν. Ο Τραμπ, ο χθεσινός περίγελος, εκφράζει το «νέο» και «αντισυστημικό» όσο και αν ακούγεται κάτι τέτοιο εξωφρενικό απέναντι στο «σύστημα Κλίντον» και τα τεράστια πολιτικά και οικονομικά συμφέροντα που υπηρέτησε τόσα χρόνια και συνεχίζει να υπηρετεί. Ο «θρασύς», «προσβλητικός», ο «παλαβός» ή «αφόρητα αναιδής», ο εκφραστής της λευκής Αμερικής, ο «μισάνθρωπος», και «ρατσιστής», αλλά «ειλικρινής» Τραμπ κέρδισε το γερασμένο πολιτικό προσωπικό παρά την συστράτευση κάθε

ΤΟ «ΑΜΑΡΤΩΛΟ ΚΑΤΕΣΤΗΜΕΝΟ»...

Φαρμάκι έχω στην Ψυχή
Φέρνει μαυρίλα θολερή
Στα στήθια μου Νύχτα αξημέρωτη ξανά,
Σκοτάδι πίνω για πιοτό,
πω πω πω πω - πω πω πω πω,
Ντέφι της λύσσας μου κρατώ,
πω πω πω πω - πω πω πω πω,
και το μυαλό μου είναι θολό,
πω πω πω πω - πω πω πω πω...

Ποιητής Τιμολέων Φανφάρας,
Ο σκοταδόψυχος

Όπως πλέον είναι ευρέως γνωστό και όπως οι ίδιοι έχουμε ομολογήσει, παρακολουθούμε μετά μανίας το ανυπέρβλητο εκδοτικό στήριγμα του λαοπρόβλητου, του μεγάλου ηγέτη Τσίπρα. Είναι αμαρτία το ξέρουμε, είναι βίτσιο, είναι κουσούρι σημαντικό, αλλά τί να κάνουμε;

Προσπαθείς να το κόψεις και πάλι πέφτεις με τα μούτρα στην ανάγνωση. Μιλάμε, βέβαια, για την ***Κόντρα Νιους***, που περιγράφει ακατάπαυστα τις πολεμικές περιπέτειες του Αλέξη, την μαγκιά του, τα φόντα του, την ξεχωριστή του κούτρα, την ιδιαίτερη φτιαξιά του, την περίεργη ενέργεια που εκπέμπει, την λατρεία που τρέφει ο λαός του για το θεόσταλτο ηγέτη.

Και πρώτο αλάνι της Κουμουνδούρου ο Τσίπρας, που μπορεί ακόμη και να περνάει μέσα από τοίχους, αφού δεν μασάει από αδιέξοδα, αλλά χαμπάρι, όμως, δεν παίρνουν οι πουλημένοι εχθροί του και τον κοροϊδεύουνε οι χαμένοι για τα άσχημα αγγλικά του οι ...σκοταδόψυχοι, αυτόν τον νέο Μεγαλέξανδρο, τον Πλαστήρα της Κουμουνδούρου, γαμώ την Κενονία την σάπια μου.

Έτσι και το λοιπόν και ένεκα της πίκρας του, καθ' ότι τον κέρασαν φαρμάκι, και ένεκα της φιλοτιμίας του, στρώθηκε και έμαθε να μιλάει ελληνικά με αγγλική προφορά και

συνέχεια στη σελ. 4

Η «ΑΒΕΒΑΙΟΤΗΤΑ» ΤΗΣ ΝΕΑΣ ΤΑΞΗΣ ΠΡΑΓΜΑΤΩΝ ΚΑΙ Ο ΑΝΕΦΙΚΤΟΣ (;) ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΣΜΟΣ

«Ό, τι σήμερα προσφέρεται ως νέα πυξίδα προσανατολισμού της πολιτικής δράσης και ως πανάκεια — προ παντός ο οικουμενισμός των ανθρωπίνων δικαιωμάτων— κατά πάσα πιθανότητα θα μεταβληθεί σε ένα νέο πεδίο μάχης, όπου η πάλη των ερμηνειών θα συνδέεται με ακόμα πιο χειροπιαστές μορφές πάλης. Στη διελκυστίνδα ανάμεσα σ' έναν ανέφικτο οικουμενισμό και σε μια υπεράσπιση συλλογικών συμφερόντων αναπόδραστα οργανωμένη πάνω σε στενότερη τοπική και πληθυσμιακή βάση, το κρατικά οργανωμένο έθνος δεν διαλύεται, όπως περίμεναν πολλοί, μέσα σε υπερεθνικά μορφώματα, παρά αναλαμβάνει έναν νέο ιστορικό ρόλο, λίγο ή πολύ διαφορετικό από εκείνον πού έπαιξαν στο απώτερο παρελθόν το αστικό έθνος και στο πιο πρόσφατο οι αποκρυσταλλώσεις του κομμουνιστικού εθνικισμού. Πρωταρχικό του μέλημα είναι η εξασφάλιση μιας θέσης μέσα σε μια πυκνή και έντονα ανταγωνιστική παγκόσμια κοινωνία — όμως το μέλημα αυτό θα συναιρείται όλο και περισσότερο σ' ένα αίτημα στοιχειώδους επιβίωσης στον βαθμό πού θα στενεύουν τα περιθώρια κινήσεων μέσα στους κόλπους της παγκόσμιας κοινωνίας. Η εξ αντικειμένου νέα αυτή λειτουργία του εθνικισμού παραμένει καθοριστική ανεξάρτητα από τις συνήθως αυτάρεσκες μυθολογίες μέσω των οποίων κατανοεί ο ίδιος τον εαυτό του, αντλώντας από το πραγματικό ή φανταστικό, κοντινό ή μακρινό παρελθόν».

Απόσπασμα κειμένου, που αποτελεί Επίμετρο στο βιβλίο του ***Παναγιωτη Κονδυλη*** *«Πλανητική πολιτική μετά τον ψυχρό πόλεμο»* (1992).

τερα τον (ανέφικτο υπό τις συγκεκριμένες συνθήκες) οικουμενισμό, έναν οικουμενισμό, που αδυνατεί να ρυθμίσει πειστικά, εκτός των άλλων, το ζήτημα της παγκόσμιας κατανομής πόρων.

Ο ιστορικός Παναγιώτης Κονδύλης με οξυμμένη διορατικότητα ήδη από το 1992 είχε διαβλέψει την επερ-

τάχα το εμπόριο και ο διάλογος θα αντικαταστήσουν τον πόλεμο. Παρατηρούσε, επίσης, ότι οι θέσεις τους αυτές δεν είναι διόλου ρεαλιστικότερες από τις πομφόλυγες του εθνικισμού, αλλά συνιστούν, απλώς, την αντίστροφη ιδεολογία, και μάλιστα μιαν ιδεολογία διόλου πρωτότυπη, αφού δεν περιέχει παρά κοινοτοπίες του καπι-

ΚΑΙ Ο ΑΝΕΦΙΚΤΟΣ (;) ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΣΜΟΣ

«Ό, τι σήμερα προσφέρεται ως νέα πυξίδα προσανατολισμού της πολιτικής δράσης και ως πανάκεια — προ παντός ο οικουμενισμός των ανθρωπίνων δικαιωμάτων— κατά πάσα πιθανότητα θα μεταβληθεί σε ένα νέο πεδίο μάχης, όπου η πάλη των ερμηνειών θα συνδέεται με ακόμα πιο χειροπιαστές μορφές πάλης. Στη διελκυστίνδα ανάμεσα σ' έναν ανέφικτο οικουμενισμό και σε μια υπεράσπιση συλλογικών συμφερόντων αναπόδραστα οργανωμένη πάνω σε στενότερη τοπική και πληθυσμιακή βάση, το κρατικά οργανωμένο έθνος δεν διαλύεται, όπως περίμεναν πολλοί, μέσα σε υπερεθνικά μορφώματα, παρά αναλαμβάνει έναν νέο ιστορικό ρόλο, λίγο ή πολύ διαφορετικό από εκείνον πού έπαιξαν στο απώτερο παρελθόν το αστικό έθνος και στο πιο πρόσφατο οι αποκρυσταλλώσεις του κομμουνιστικού εθνικισμού. Πρωταρχικό του μέλημα είναι η εξασφάλιση μιας θέσης μέσα σε μια πυκνή και έντονα ανταγωνιστική παγκόσμια κοινωνία — όμως το μέλημα αυτό θα συναιρείται όλο και περισσότερο σ' ένα αίτημα στοιχειώδους επιβίωσης στον βαθμό πού θα στενεύουν τα περιθώρια κινήσεων μέσα στους κόλπους της παγκόσμιας κοινωνίας. Η εξ αντικειμένου νέα αυτή λειτουργία του εθνικισμού παραμένει καθοριστική ανεξάρτητα από τις συνήθως αυτάρεσκες μυθολογίες μέσω των οποίων κατανοεί ο ίδιος τον εαυτό του, αντλώντας από το πραγματικό ή φανταστικό, κοντινό ή μακρινό παρελθόν».

Απόσπασμα κειμένου, που αποτελεί Επίμετρο στο βιβλίο του ***ΠΑΝΑΓΙΩΤΗ ΚΟΝΔΥΛΗ*** *«Πλανητική πολιτική μετά τον ψυχρό πόλεμο»* (1992).

Η ιδεολογική μηχανή του λεγόμενου δυτικού ελεύθερου κόσμου συνεχίζει να αναπαράγει, έστω και ψυχορραγώντας, με μονότονο τρόπο και πάντως χωρίς καμία πειθώ, το γνωστό σχήμα, που εδράζεται στο δίπολο από την μια της «δημοκρατίας», της «ελευθερίας», της «χειραφέτησης», και των «ανθρωπίνων δικαιωμάτων», που οδηγούν δήθεν δίχως άλλο στην «ανάπτυξη» και στην «πρόοδο», και από την άλλη στον «δεσποτισμό» και την «ανελευθερία» των καθεστώτων, [...] τερα τον (ανέφικτο υπό τις συγκεκριμένες συνθήκες) οικουμενισμό, έναν οικουμενισμό, που αδυνατεί να ρυθμίσει πειστικά, εκτός των άλλων, το ζήτημα της παγκόσμιας κατανομής πόρων.

Ο ιστορικός Παναγιώτης Κονδύλης με οξυμμένη διορατικότητα ήδη από το 1992 είχε διαβλέψει την επερχόμενη ένταση των πλανητικών ανταγωνισμών όσο και την όξυνση του προβλήματος της Ινδοευρωπαϊκής ηγεμονίας, ιδιαίτερα μετά τη γερμανική επανένωση, η οποία πίστευε ότι θα ενισχύσει τις κεντρόφυγες δυνάμεις από την ΕΕ. Όπερ και εγένετο. Ο Κονδύλης, όχι μόνο δεν θαμπώθηκε από την επικείμενη τότε διεύρυνση της Ευρωπαϊκής Κοινότητας, αλλά αφουγκράστηκε τους τριγμούς στα θεμέλια του ευρωπαϊκού πολιτικού συστήματος, καθώς παρατηρούσε, από τότε, στις μεγα- [...] τάχα το εμπόριο και ο διάλογος θα αντικαταστήσουν τον πόλεμο. Παρατηρούσε, επίσης, ότι οι θέσεις τους αυτές δεν είναι διόλου ρεαλιστικότερες από τις πομφόλυγες του εθνικισμού, αλλά συνιστούν, απλώς, την αντίστροφη ιδεολογία, και μάλιστα μιαν ιδεολογία διόλου πρωτότυπη, αφού δεν περιέχει παρά κοινοτοπίες του καπιταλιστικού φιλελευθερισμού διατυπωμένες πριν από 300 χρόνια και διαψευδόμενες επανειλημμένα έκτοτε.

Σύμφωνα με τον Robert Gilpin συγγραφέα του βιβλίου *Η πρόκληση του παγκόσμιου καπιταλισμού - Η παγκόσμια οικονομία τον 21ο αιώνα*, παρά την δημιουργία της ΕΕ και την πολυδιαφημισμένη νέα «ευρωπαϊκή» νοοτροπία, η πολιτική συνείδηση στην Ευρώπη παραμένει, κυρίως εθνική – γερμανική, γαλλική και ούτω καθεξής. Ο Gilpin τονίζει, ακόμη, ότι *«η ωμή πολιτική πραγματικότητα των ξεχωριστών εθνικών ταυτοτήτων*

πυκνή και έντονα ανταγωνιστική παγκόσμια κοινωνία — όμως το μέλημα αυτό θα συναιρείται όλο και περισσότερο σ' ένα αίτημα στοιχειώδους επιβίωσης στον βαθμό πού θα στενεύουν τα περιθώρια κινήσεων μέσα στους κόλπους της παγκόσμιας κοινωνίας. Η εξ αντικειμένου νέα αυτή λειτουργία του εθνικισμού παραμένει καθοριστική ανεξάρτητα από τις συνήθως αυτάρεσκες μυθολογίες μέσω των οποίων κατανοεί ο ίδιος τον εαυτό του, αντλώντας από το πραγματικό ή φανταστικό, κοντινό ή μακρινό παρελθόν».

Απόσπασμα κειμένου, που αποτελεί Επίμετρο στο βιβλίο του ***ΠΑΝΑΓΙΩΤΗ ΚΟΝΔΥΛΗ*** «*Πλανητική πολιτική μετά τον ψυχρό πόλεμο*» (1992).

Η ιδεολογική μηχανή του λεγόμενου δυτικού ελεύθερου κόσμου συνεχίζει να αναπαράγει, έστω και ψυχορραγώντας, με μονότονο τρόπο και πάντως χωρίς καμία πειθώ, το γνωστό σχήμα, που εδράζεται στο δίπολο από την μια της «δημοκρατίας», της «ελευθερίας», της «χειραφέτησης», και των «ανθρωπίνων δικαιωμάτων», που οδηγούν δήθεν δίχως άλλο στην «ανάπτυξη» και στην «πρόοδο», και από την άλλη στον «δεσποτισμό» και την «ανελευθερία» των καθεστώτων, που ευθύνονται για την «καθυστέρηση» οικονομική, κοινωνική και πολιτική.

Η συνειδητή αυτή παραποίηση γίνεται ολοένα και πιο φανερή τα τελευταία χρόνια, ακριβώς εξαιτίας της λειτουργικής αντίθεσης που χαρακτηρίζει την σχέση ανάμεσα στους θιασώτες των δημοκρατικών αξιών και τον λεγόμενο πολιτικό εξτρεμισμό, που εκφράζεται από τα αντίστοιχα ευρωπαϊκά κόμματα (βλ. Διαδρομή Ελευθερίας, Φλεβάρης 2016, Κόμματα Παρίες και καθιερωμένο πολιτικό σύστημα: σχέσεις στοργής και «μίσους»...).

Ένας πολιτικός εξτρεμισμός, που αποδεικνύεται, ότι όχι μόνο δεν αποτελεί «ξένο σώμα», αλλά τουλάχιστον συνιστά μια σημαντική κινητήριο δύναμη στη στασιμότητα, που επιδεικνύουν οι συμβατικές ή παραδοσιακές ευρωπαϊκές πολιτικές δυνάμεις και κόμματα. Και είναι ακριβώς ο εθνικισμός αυτών των κομμάτων, που έχουν χαρακτηρισθεί παρίες του πολιτικού συστήματος, που έρχεται να επέμβει για να μετριάσει εν μέρει ή γενικότερα τον (ανέφικτο υπό τις συγκεκριμένες συνθήκες) οικουμενισμό, έναν οικουμενισμό, που αδυνατεί να ρυθμίσει πειστικά, εκτός των άλλων, το ζήτημα της παγκόσμιας κατανομής πόρων.

Ο ιστορικός Παναγιώτης Κονδύλης με οξυμμένη διορατικότητα ήδη από το 1992 είχε διαβλέψει την επερχόμενη ένταση των πλανητικών ανταγωνισμών όσο και την όξυνση του προβλήματος της Ινδοευρωπαϊκής ηγεμονίας, ιδιαίτερα μετά τη γερμανική επανένωση, η οποία πίστευε ότι θα ενισχύσει τις κεντρόφυγες δυνάμεις από την ΕΕ. Όπερ και εγένετο. Ο Κονδύλης, όχι μόνο δεν θαμπώθηκε από την επικείμενη τότε διεύρυνση της Ευρωπαϊκής Κοινότητας, αλλά αφουγκράστηκε τους τριγμούς στα θεμέλια του ευρωπαϊκού πολιτικού συστήματος, καθώς παρατηρούσε, από τότε, στις μεγαλύτερες ευρωπαϊκές χώρες το κύρος των κατεστημένων κομμάτων να καταπίπτει ταυτόχρονα με την άνοδο των νέων κομμάτων.

Διέκρινε, επίσης, από τότε την διαγραφόμενη για το άμεσο μέλλον οικονομική στασιμότητα και την συνεπόμενη στενότητα των πόρων εξ αιτίας των οικολογικών και πληθυσμιακών αναταραχών. Εκτιμούσε δε εκείνη την χρονική στιγμή ότι στην περίπτωση αυτή στους κόλπους της «Ευρώπης» μάλλον θα συγκροτηθεί ένας συνασπισμός των ισχυρών με σκοπό ν' απαλλαγούν από τους αδύνατους ή ανίκανους, παρά την «αδελφική» διανομή προς ανακούφιση όσων ολιγώρησαν ή υστέρησαν.

Ο Παναγιώτης Κονδύλης πίστευε ότι οι ειρηνιστές και οικουμενιστές ή «ευρωπαϊστές» έχουν τον δικό τους τρόπο για να παρακάμπτουν τις οδυνηρές πραγματικότητες και ακόμη ότι φαντάζονται ότι είναι πιο ρεαλιστές, αφού ξεπέρασαν τους «εθνικούς αταβισμούς» και συμπορεύονται με τη νέα παγκόσμια κατάσταση, όπου τάχα το εμπόριο και ο διάλογος θα αντικαταστήσουν τον πόλεμο. Παρατηρούσε, επίσης, ότι οι θέσεις τους αυτές δεν είναι διόλου ρεαλιστικότερες από τις πομφόλυγες του εθνικισμού, αλλά συνιστούν, απλώς, την αντίστροφη ιδεολογία, και μάλιστα μιαν ιδεολογία διόλου πρωτότυπη, αφού δεν περιέχει παρά κοινοτοπίες του καπιταλιστικού φιλελευθερισμού διατυπωμένες πριν από 300 χρόνια και διαψευδόμενες επανειλημμένα έκτοτε.

Σύμφωνα με τον Robert Gilpin συγγραφέα του βιβλίου *Η πρόκληση του παγκόσμιου καπιταλισμού - Η παγκόσμια οικονομία τον 21ο αιώνα*, παρά την δημιουργία της ΕΕ και την πολυδιαφημισμένη νέα «ευρωπαϊκή» νοοτροπία, η πολιτική συνείδηση στην Ευρώπη παραμένει, κυρίως εθνική – γερμανική, γαλλική και ούτω καθεξής. Ο Gilpin τονίζει, ακόμη, ότι «*η ωμή πολιτική πραγματικότητα των ξεχωριστών εθνικών ταυτοτήτων εξακολουθεί να έρχεται σε σύγκρουση με τις σύντομες προσπάθειες που καταβάλλει η ευρωπαϊκή πολιτική ελίτ για να εφαρμόσει την εξαιρετικά φιλόδοξη συνθήκη του Μάαστριχτ*».

Έτσι, η παραδοχή περί «δημοκρατικού ελλείμματος» παρ' ότι προηγείται καταφανώς χρονικά από την εμφάνιση του πολιτικού εξτρεμισμού, που έρχεται να αλώσει από τα μέσα τους δημοκρατικούς ευρωπαϊκούς θεσμούς, με έναν ταχυδακτυλουργικό τρόπο αποσυνδέεται από το «καινούργιο πρόβλημα».

Το 1942 ο Λουτσόλλι, διπλωμάτης της φασιστικής Ιταλίας, έγραφε μεταξύ άλλων:

«Η μέχρι θανάτου υπεράσπιση όσων μεγάλων και σπουδαίων έχουν ως τώρα κατακτηθεί, η αξιοποίηση τους, η οργάνωση της οικονομικής και πολιτικής ζωής

συνέχεια στη σελ. 5

συνέχεια από τη σελ. 2

τους άφησε όλους στον τόπο και ο Ομπάμα τα είδε όλα. Πρρρράγματι...

Όλα στην φόρα από την εφημερίδα, που θα γκρεμίσει το αμαρτωλό κατεστημένο...

Φαρμάκι έχω στην ψυχή

«Τα τελευταία 2-3 χρόνια πάρα πολλοί άνθρωποι πίστευαν –και εμείς το πιστεύουμε ακόμη– ότι ο Αλέξης είχε και έχει τη δυνατότητα, τα φόντα και τη ...μαγκιά να μας βγάλει από το αδιέξοδο... ΔΥΣΤΥΧΩΣ τον ΠΟΛΕΜΗΣΑΝΕ όλοι.»

Φέρνει μαυρίλα θολερή

«Και καλά οι ξένοι τη «δουλειά» τους έκαναν... ΓΙΑΤΙ όμως κανένας από τους δικούς μας δεν τον στήριξε; Πείτε μας, έναν από το παλιό αμαρτωλό κατεστημένο, που φέρει αποκλειστικά την ευθύνη για την σημερινή μας κατάντια, που να είπε:

«Τούτο το παιδί, ο Αλέξης, από την κούτρα, από τη φτιαξιά και από την ΕΝΕΡΓΕΙΑ που εκπέμπει, μπορεί να είναι καλύτερός μας, πάμε ρε να τον βοηθήσουμε, μπας και όλοι μαζί φτιάξουμε την Ελλάδα».

Και το μυαλό μου είναι θολό

«ΠΟΥ μυαλό από κανέναν... Στην πρώτη συνάντηση που είχε με τον Κλίντον, ξέρετε τι σχολίασε όλο το πουλημένο εκδοτικό και οικονομικό κατεστημένο, ότι δεν ήταν καλά τα ....Αγγλικά του!

ΛΕΣ και ο Πλαστήρας, όταν αλώνιζε την Μικρά Ασία μίλαγε ...Γαλλικά ή όταν ο Μέγας Αλεξάνδρος έφθασε στην Κίνα μιλούσε Κινέζικα...». (24/11 /2016, *Πενήντα χρόνια βολοδέρνουμε στα ίδια και τα ίδια!)*

Μας κόπηκε η ανάσα από την αγωνία. Λες να φθάσει τόσο μακριά ο Τσίπρας

ο **Ποκοπίκο** εκείνο το αστείο νεγράκι με την φουσκωτή κοιλίτσα και τις τεράστιες πατούσες, που για όπλο είχε μια σκουριασμένη και σπασμένη χατζάρα και κυκλοφορούσε καβάλα σε ένα ψωραλέο τριπόδαρο γάϊδαρο, τον Καθαρόαιμο, και αυτοαποκαλούνταν «κυνηγός αγρίων κονίκλων» και «πτυχιούχος σφάχτης», «γόης φιδιών και γυναικών», «προστάτης κουτών και αδυνάτων» και πρόφερε ανεπανάληπτα δίστιχα, όπως το παρακάτω;

Και τη σκανδάλη πάτησε ο φύλακας ευκόλως
και κόσκινο κατάντησε ο θρυλικός μου κώλος...

Αλλά αυτός ο λαός είναι αχάριστος και δειλός, αγνώμων. Και κατά βάθος τα θέλει ο κώλος του... Γιατί re χαμένοι ψηφοφόροι, άπιστοι Θωμάδες, ποιος τόλμησε να πει στην kiria Μέρκελ go home, kirie Σόιμπλε go home, ποιος re γεμάλια ψηφοφόροι έφερε την ελπίδα, ποιος re βροντοφώναξε venceremos; Μήπως ο Κυριάκος, αυτός ο τσίπης, ο φραγκοφονιάς, που ζητάει ένα ευρω από κάθε μέλος του κόμματος, αυτός ο καρμίρης; Ου, να μου χαθείτε re... Ή μάλλον άντε re χωθείτε στο μαντρί...

«ΓΙΑΤΙ αν κάποιος πολίτης είναι πολιτικά ...άστεγος, αν είναι δεξιός θα πάει με την Δεξιά, μπας και κάποτε γίνει κυβέρνηση και ...αρπάξει και αυτός κανένα ...κόκαλο, πράγμα βέβαια πολύ δύσκολο, έως αδύνατον, πρώτον γιατί η ΝΔ δεν πρόκειται ποτέ πλέον να ξανακυβερνήσει και πιο κάτω θα σας εξηγήσουμε τους λόγους και δεύτερον γιατί οι παλιοί ήταν τόσο ...αχόρταγοι που έχουν καταβροχθίσει ακόμα και τα ...κόκαλα, επομένως... η κατσαρόλα είναι αδειανή!...

ΑΝ δε, κάποιος είναι παλιός αριστερός αριστερούλης ή κουκουεδάκος είναι

ιδέες, λαμόγια ψηφοφόροι. Αυτά είναι τα αριστερά οράματα. Θέλετε να γλείψετε κανένα κοκαλάκι; Δαγκωτό στον Συριζα. Θέλετε να αρπάξετε κανένα παϊδι. Δυο φορές δαγκωτό στον Συριζα. Σύντrrοφοι, συντrrόφισσες, θα γεμίσουμε την κατσαρόλα, θα σας πετάξουμε για να γλείψετε κανένα κοκκαλάκι, για να σταματήσει το δράμα του ελληνικού λαού. Γονατίστε, ρε ψοφίμια, αριστεροί και αριστερούληδες, κουκουεδάκια, δοξάστε τον ΧΑΡΙΣΜΑΤΙΚΟ, τον αιώνιο ηγέτη, και βγάλτε τον σκασμό για να μην έχουμε ΑΓΡΙΕΣ ΚΑΤΑΣΤΑΣΕΙΣ.

Θυμηθείτε re, όρνια ότι όλοι οι προηγούμενοι ήταν τρισχειρότεροι, γιατί καταβροχθίσανε και τα κόκκαλα. Λιγούρια, ε λιγούρια ψηφοφόροι...

ΠΡΟΦΗΤΗ, ΠΡΟΦΗΤΑΚΙ, ΠΟΣΑ ΜΕΤΡΑ ΘΑ ΜΟΙΡΑΣΕΙ ΤΟ ΚΟΡΑΚΙ;;;

Στο πρόσφατα εκδοθέν βιβλίο του, που τιτλοφορείται ***ΥΠΑΡΧΕΙ ΛΥΣΗ;*** ο πάλαι ποτέ αναντικατάστατος πρωθυπουργός Κώστας Σημίτης, σε μια μακρά συζήτηση με τον Πρετεντέρη αποφαίνεται εν ολίγοις ότι, παρ' ότι δεν προδικάζει καταστροφές, παρ' όλα αυτά δεν διαβλέπει ΛΥΣΗ με τα σημερινά δεδομένα.

Ο Σημίτης θεωρεί «απίθανο» ένα τέταρτο μνημόνιο, αφού όπως πιστεύει δεν το επιθυμεί η γερμανική πλευρά αλλά και τα περισσότερα κράτη που συμμετέχουν στην ευρωζώνη, οπότε αν δεν καταστεί δυνατή η «έξοδος στις αγορές» δεν απομένει παρά η πτώχευση, η έξοδος από το ευρώ και η επιστροφή στο εθνικό νόμισμα.

Ο Σημίτης «αδειάζει» τον Τσίπρα και τους ισχυρισμούς του περί εξόδου από τα μνημόνια το 2018, καθώς *«το μνημόνιο αντικαταστάθηκε ήδη από μια μόνιμη ρύθμιση»*, ενώ αναφέρεται ειδικότερα

«λύση για την Ελλάδα θα είναι μέρος της νέας αρχιτεκτονικής για την Ευρώπη που θα προκύψει από το αποτέλεσμα των εκλογικών αναμετρήσεων σε Ιταλία, Γαλλία, Ολλανδία, Αυστρία, Γερμανία και τις πολιτικές που θα ακολουθήσει ο Ντόλαντ Τραμπ».

Αυτές οι προφητείες δεν αρέσουν και πολύ στον Τσίπρα και φαίνεται ότι τα δίνει όλα για να μας «τελειώσει» ως τις 5 Δεκέμβρη.

Μπορεί; Μπορεί και παραμπορεί...

«Είμαστε στο παρά πέντε για συμφωνία, ακόμη και για τα μεγάλα θέματα», φέρεται να εκμυστηρεύθηκε σύμφωνα με δημοσίευμα του εφημερίδας το ***Βήμα της Κυριακής***, σε συνεργάτη του ο επικεφαλής της Κομισιόν στην τρόικα, Ντέκλαν Κοστέλο, ενώ χαρακτηριζόμενοι ως «γνώστες» των εξελίξεων στις «διαπραγματεύσεις» περιγράφουν το κλίμα: *«στο Hilton ήταν εμφανές ότι οι υπουργοί είχαν εντολή από τον πρωθυπουργό να κλείσουν τη συμφωνία».*

Και για να το κάνουμε λιανά. Η πρώτη φορά κομμουνιστική κυβέρνηση ετοιμάζεται να περάσει από την βουλή πάνω από 10 νομοσχέδια, ανάμεσα τους το Μεσοπρόθεσμο, με πρωτογενές πλεόνασμα 3,5% του ΑΕΠ για την τριετία 2018-2020, μαζί με το πακέτο των «εργασιακών», που «δήθεν» απορρίπτονται για την ώρα από Τσακαλώτο και Αχτσιόγλου.

Όσο για τους εκβιασμούς περί πρόωρων εκλογών, είναι πλέον τόσο φτηνοί και προβλεπόμενοι που η μπογιά τους δεν φαίνεται να περνάει, όπως κάποτε...

Παρ' όλα αυτά σε μια τέτοια περίπτωση, θα ανοίξει απλά ο διάδρομος για μια κυβέρνηση τύπου Παπαδήμου, ή θα δοκιμαστεί το μοντέλο του Μεγάλου Συνασπισμού στον οποίο θα συμμετάσχουν ΝΔ και Σύριζα, με την προσθήκη των υπόλοιπων

ουμε ακόμη– ότι ο Αλέξης είχε και έχει τη δυνατότητα, τα φόντα και τη ...μαγκιά να μας βγάλει από το αδιέξοδο... ΔΥΣΤΥΧΩΣ τον ΠΟΛΕΜΗΣΑΝΕ όλοι.»

Φέρνει μαυρίλα θολερή

«Και καλά οι ξένοι τη «δουλειά» τους έκαναν... ΓΙΑΤΙ όμως κανένας από τους δικούς μας δεν τον στήριξε; Πείτε μας, έναν από το παλιό αμαρτωλό κατεστημένο, που φέρει αποκλειστικά την ευθύνη για την σημερινή μας κατάντια, που να είπε:

«Τούτο το παιδί, ο Αλέξης, από την κούτρα, από τη φτιαξιά και από την ΕΝΕΡΓΕΙΑ που εκπέμπει, μπορεί να είναι καλύτερός μας, πάμε ρε να τον βοηθήσουμε, μπας και όλοι μαζί φτιάξουμε την Ελλάδα».

Και το μυαλό μου είναι θολό

«ΠΟΥ μυαλό από κανέναν... Στην πρώτη συνάντηση που είχε με τον Κλίντον, ξέρετε τι σχολίασε όλο το πουλημένο εκδοτικό και οικονομικό κατεστημένο, ότι δεν ήταν καλά τα ....Αγγλικά του!

ΛΕΣ και ο Πλαστήρας, όταν αλώνιζε την Μικρά Ασία μίλαγε ...Γαλλικά ή όταν ο Μέγας Αλεξάνδρος έφθασε στην Κίνα μιλούσε Κινέζικα...». (24/11 /2016, Πενήντα χρόνια βολοδέρνουμε στα ίδια και τα ίδια!)

Μας κόπηκε η ανάσα από την αγωνία. Λες να φθάσει τόσο μακριά ο Τσίπρας μαζί με τον Παππά, που κατατρόπωσε την κακούργα διαπλοκή;

Μωρέ λες να το πάει μέχρι εκεί, ο **Γκαούρ Ταρζάν**, ο ήρωας που δεν νικήθηκε ποτέ, ο Γίγαντας που δεν φοβάται κανένα, και μαζί του ο αχώριστος φίλος του,

Και τη σκανδάλη πάτησε ο φύλακας ευκόλως
και κόσκινο κατάντησε ο θρυλικός μου κώλος...

Αλλά αυτός ο λαός είναι αχάριστος και δειλός, αγνώμων. Και κατά βάθος τα θέλει ο κώλος του... Γιατί re χαμένοι ψηφοφόροι, άπιστοι Θωμάδες, ποιος τόλμησε να πει στην kiria Μέρκελ go home, kirie Σόιμπλε go home, ποιος re γεμάλια ψηφοφόροι έφερε την ελπίδα, ποιος re βροντοφώναξε venceremos; Μήπως ο Κυριάκος, αυτός ο τσίπης, ο φραγκοφονιάς, που ζητάει ένα euro από κάθε μέλος του κόμματος, αυτός ο καρμίρης; Ου, να μου χαθείτε re... Ή μάλλον άντε re χωθείτε στο μαντρί...

«ΓΙΑΤΙ αν κάποιος πολίτης είναι πολιτικά ...άστεγος, αν είναι δεξιός θα πάει με την Δεξιά, μπας και κάποτε γίνει κυβέρνηση και ...αρπάξει και αυτός κανένα ...κόκαλο, πράγμα βέβαια πολύ δύσκολο, έως αδύνατον, πρώτον γιατί η ΝΔ δεν πρόκειται ποτέ πλέον να ξανακυβερνήσει και πιο κάτω θα σας εξηγήσουμε τους λόγους και δεύτερον γιατί οι παλιοί ήταν τόσο ...αχόρταγοι που έχουν καταβροχθίσει ακόμα και τα ...κόκαλα, επομένως... η κατσαρόλα είναι αδειανή!...

ΑΝ δε, κάποιος είναι παλιός αριστερός, αριστερούλης ή κουκουεδάκος, είναι πολιτικά άστεγος ή θα πάει μόνος του κατευθείαν στο ΚΚΕ για να τα έχει καλά με την συνείδησή του ή θα προσχωρήσει στον Συριζα μπας και ...γλείψει κανένα κοκαλάκι ή αρπάξει κανένα ...παϊδι... [...]

ΜΕ πιο απλά λόγια αν πετύχει ο Συριζα και εμείς ΕΥΧΟΜΑΣΤΕ με όλη την δύναμη της καρδιάς μας να πετύχει, για να σταματήσει το δράμα του ελληνικού λαού και της χώρας, διαφορετικά θα μπούμε σε ΑΓΡΙΕΣ ΚΑΤΑΣΤΑΣΕΙΣ, ο Αλέξης θα κυβερνάει για άλλα ...δέκα χρόνια, γιατί ο άνθρωπος είναι πραγματικά ΧΑΡΙΣΜΑΤΙΚΟΣ [...] ΦΙΛΟΙ αναγνώστες αν αποτύχει ο Συριζα, ένα είναι βέβαιο, ο κόσμος ΘΑ ΤΡΑΒΗΞΕΙ ΜΠΡΟ-

τον αιώνιο ηγέτη, και βγάλτε τον σκασμό για να μην έχουμε ΑΓΡΙΕΣ ΚΑΤΑΣΤΑΣΕΙΣ.

Θυμηθείτε re, όρνια ότι όλοι οι προηγούμενοι ήταν τρισχειρότεροι, γιατί καταβροχθίσανε και τα κόκκαλα. Λιγούρια, ε λιγούρια ψηφοφόροι...

ΠΡΟΦΗΤΗ, ΠΡΟΦΗΤΑΚΙ, ΠΟΣΑ ΜΕΤΡΑ ΘΑ ΜΟΙΡΑΣΕΙ ΤΟ ΚΟΡΑΚΙ;;;

Στο πρόσφατα εκδοθέν βιβλίο του, που τιτλοφορείται ***ΥΠΑΡΧΕΙ ΛΥΣΗ;*** ο πάλαι ποτέ αναντικατάστατος πρωθυπουργός Κώστας Σημίτης, σε μια μακρά συζήτηση με τον Πρετεντέρη αποφαίνεται εν ολίγοις ότι, παρ' ότι δεν προδικάζει καταστροφές, παρ' όλα αυτά δεν διαβλέπει ΛΥΣΗ με τα σημερινά δεδομένα.

Ο Σημίτης θεωρεί «απίθανο» ένα τέταρτο μνημόνιο, αφού όπως πιστεύει δεν το επιθυμεί η γερμανική πλευρά αλλά και τα περισσότερα κράτη που συμμετέχουν στην ευρωζώνη, οπότε αν δεν καταστεί δυνατή η «έξοδος στις αγορές» δεν απομένει παρά η πτώχευση, η έξοδος από το ευρώ και η επιστροφή στο εθνικό νόμισμα.

Ο Σημίτης «αδειάζει» τον Τσίπρα και τους ισχυρισμούς του περί εξόδου από τα μνημόνια το 2018, καθώς *«το μνημόνιο αντικαταστάθηκε ήδη από μια μόνιμη ρύθμιση»*, ενώ αναφέρεται ειδικότερα στο Υπερταμείο ως αποτέλεσμα μιας «πρωτόγνωρης επιτήρησης», αλλά και στον «αυτόματο κόφτη δαπανών» χάρη στον οποίο η Ευρώπη, δεν μας ασκεί πλέον ιδιαίτερη πίεση, αφού *«εμείς θα επιλέγουμε αν θέλουμε ή όχι να φτωχαίνουμε»* (!!!)

Όσο για το ζήτημα του χρέους ο μεγάλος τιμονιέρης του εκσυγχρονισμού για την ώρα δεν βλέπει φως, προβλέποντας ότι *«Λύση του προβλήματος [του χρέους] αυτή τη στιγμή δεν είναι ορατή. Χρειάζεται χρόνος. Η λύση θα πραγματοποιηθεί πιθανότατα το 2018, όπως έχει συμφωνηθεί. Μέχρι τότε οι θριαμβευτικές ανακοινώσεις ότι επιτεύχθηκε μείωση του χρέους θα αφορούν μόνο δευτερεύοντα ζητήματα»*.

Μπορεί; Μπορεί και παραμπορεί...

«Είμαστε στο παρά πέντε για συμφωνία, ακόμη και για τα μεγάλα θέματα», φέρεται να εκμυστηρεύθηκε σύμφωνα με δημοσίευμα του εφημερίδας το ***Βήμα της Κυριακής***, σε συνεργάτη του ο επικεφαλής της Κομισιόν στην τρόικα, Ντέκλαν Κοστέλο, ενώ χαρακτηριζόμενοι ως «γνώστες» των εξελίξεων στις «διαπραγματεύσεις» περιγράφουν το κλίμα: *«στο Hilton ήταν εμφανές ότι οι υπουργοί είχαν εντολή από τον πρωθυπουργό να κλείσουν τη συμφωνία»*.

Και για να το κάνουμε λιανά. Η πρώτη φορά κομμουνιστική κυβέρνηση ετοιμάζεται να περάσει από την βουλή πάνω από 10 νομοσχέδια, ανάμεσα τους το Μεσοπρόθεσμο, με πρωτογενές πλεόνασμα 3,5% του ΑΕΠ για την τριετία 2018-2020, μαζί με το πακέτο των «εργασιακών», που «δήθεν» απορρίπτονται για την ώρα από Τσακαλώτο και Αχτσιόγλου.

Όσο για τους εκβιασμούς περί πρόωρων εκλογών, είναι πλέον τόσο φτηνοί και προβλεπόμενοι που η μπογιά τους δεν φαίνεται να περνάει, όπως κάποτε...

Παρ' όλα αυτά σε μια τέτοια περίπτωση, θα ανοίξει απλά ο διάδρομος για μια κυβέρνηση τύπου Παπαδήμου, ή θα δοκιμαστεί το μοντέλο του Μεγάλου Συνασπισμού στον οποίο θα συμμετάσχουν ΝΔ και Σύριζα, με την προσθήκη των υπόλοιπων ρεταλιών του πολιτικού συστήματος...

ΗΦΑΙΣΤΕΙΟ ΤΟ «ΠΡΟΣΦΥΓΙΚΟ», ΕΤΟΙΜΑΖΟΝΤΑΙ ΣΤΡΑΤΟΠΕΔΑ ΣΥΓΚΕΝΤΡΩΣΗΣ ΣΤΑ ΝΗΣΙΑ

Οι προσφυγικοί καταυλισμοί στα νησιά του Βορείου Αιγαίου βρίσκονται διαρκώς στις φλόγες, οι ταραχές ξεσπούν συνεχώς είτε εξαιτίας των άθλιων συνθηκών, είτε ύστερα από επιθέσεις ακροδεξιών, είτε λόγω επεισοδίων μεταξύ προσφύγων και μεταναστών που έχουν διαφορετική καταγωγή, με αποτέλεσμα συχνούς τραυματισμούς, αλλά και την απομάκρυνση από τα συγκεκριμένα σημεία κυρίως οικογενειών, που ψάχνουν μάταια τρόπους

μας, πάμε ρε να τον βοηθήσουμε, μπας και όλοι μαζί φτιάξουμε την Ελλάδα».

Και το μυαλό μου είναι θολό

«ΠΟΥ μυαλό από κανέναν... Στην πρώτη συνάντηση που είχε με τον Κλίντον, ξέρετε τι σχολίασε όλο το πουλημένο εκδοτικό και οικονομικό κατεστημένο, ότι δεν ήταν καλά τα ....Αγγλικά του!

ΛΕΣ και ο Πλαστήρας, όταν αλώνιζε την Μικρά Ασία μίλαγε ...Γαλλικά ή όταν ο Μέγας Αλεξάνδρος έφθασε στην Κίνα μιλούσε Κινέζικα...». (24/11 /2016, *Πενήντα χρόνια βολοδέρνουμε στα ίδια και τα ίδια!*)

Μας κόπηκε η ανάσα από την αγωνία. Λες να φθάσει τόσο μακριά ο Τσίπρας μαζί με τον Παππά, που κατατρόπωσε την κακούργα διαπλοκή;

Μωρέ λες να το πάει μέχρι εκεί, ο ***Γκαούρ Ταρζάν***, ο ήρωας που δεν νικήθηκε ποτέ, ο Γίγαντας που δεν φοβάται κανένα, και μαζί του ο αχώριστος φίλος του,

κόμματος, αυτός ο καρμίρης; Ού, να μου χαθείτε re... Ή μάλλον άντε re χωθείτε στο μαντρί...

«ΓΙΑΤΙ αν κάποιος πολίτης είναι πολιτικά ...άστεγος, αν είναι δεξιός θα πάει με την Δεξιά, μπας και κάποτε γίνει κυβέρνηση και ...αρπάξει και αυτός κανένα ...κόκαλο, πράγμα βέβαια πολύ δύσκολο, έως αδύνατον, πρώτον γιατί η ΝΔ δεν πρόκειται ποτέ πλέον να ξανακυβερνήσει και πιο κάτω θα σας εξηγήσουμε τους λόγους και δεύτερον γιατί οι παλιοί ήταν τόσο ...αχόρταγοι που έχουν καταβροχθίσει ακόμα και τα ...κόκαλα, επομένως... η κατσαρόλα είναι αδειανή!...

ΑΝ δε, κάποιος είναι παλιός αριστερός, αριστερούλης ή κουκουεδάκος, είναι πολιτικά άστεγος ή θα πάει μόνος του κατευθείαν στο ΚΚΕ για να τα έχει καλά με την συνείδησή του ή θα προσχωρήσει στον Συριζα μπας και ...γλείψει κανένα κοκαλάκι ή αρπάξει κανένα ...παΐδι... [...]

ΜΕ πιο απλά λόγια αν πετύχει ο Συριζα και εμείς ΕΥΧΟΜΑΣΤΕ με όλη την δύναμη της καρδιάς μας να πετύχει, για να σταματήσει το δράμα του ελληνικού λαού και της χώρας, διαφορετικά θα μπούμε σε ΑΓΡΙΕΣ ΚΑΤΑΣΤΑΣΕΙΣ, ο Αλέξης θα κυβερνάει για άλλα ...δέκα χρόνια, γιατί ο άνθρωπος είναι πραγματικά ΧΑΡΙΣΜΑΤΙΚΟΣ [...] ΦΙΛΟΙ αναγνώστες αν αποτύχει ο Συριζα, ένα είναι βέβαιο, ο κόσμος ΘΑ ΤΡΑΒΗΞΕΙ ΜΠΡΟΣΤΑ. Θα ψάξει και θα βρει κάποιον Τραμπ και θα τον ψηφίσει και με τα δύο χέρια, ακόμα και από ΑΝΤΙΔΡΑΣΗ, για να ΤΙΜΩΡΗΣΕΙ όλους τους ενόχους, που με τις πράξεις τους, τις παραλείψεις ή την ανικανότητά τους μας έφεραν στη σημερινή τραγωδία που ΟΛΟΙ ζούμε».

Αυτές είναι κομμουνιστικές

ση με τον Πρετεντέρη αποφαίνεται εν ολίγοις ότι, παρ' ότι δεν προδικάζει καταστροφές, παρ' όλα αυτά δεν διαβλέπει ΛΥΣΗ με τα σημερινά δεδομένα.

Ο Σημίτης θεωρεί «απίθανο» ένα τέταρτο μνημόνιο, αφού όπως πιστεύει δεν το επιθυμεί η γερμανική πλευρά αλλά και τα περισσότερα κράτη που συμμετέχουν στην ευρωζώνη, οπότε αν δεν καταστεί δυνατή η «έξοδος στις αγορές» δεν απομένει παρά η πτώχευση, η έξοδος από το ευρώ και η επιστροφή στο εθνικό νόμισμα.

Ο Σημίτης «αδειάζει» τον Τσίπρα και τους ισχυρισμούς του περί εξόδου από τα μνημόνια το 2018, καθώς «*το μνημόνιο αντικαταστάθηκε ήδη από μια μόνιμη ρύθμιση*», ενώ αναφέρεται ειδικότερα στο Υπερταμείο ως αποτέλεσμα μιας «πρωτόγνωρης επιτήρησης», αλλά και στον «αυτόματο κόφτη δαπανών» χάρη στον οποίο η Ευρώπη, δεν μας ασκεί πλέον ιδιαίτερη πίεση, αφού «*εμείς θα επιλέγουμε αν θέλουμε ή όχι να φτωχαίνουμε*» (!!!)

Όσο για το ζήτημα του χρέους ο μεγάλος τιμονιέρης του εκσυγχρονισμού για την ώρα δεν βλέπει φως, προβλέποντας ότι «*Λύση του προβλήματος [του χρέους] αυτή τη στιγμή δεν είναι ορατή. Χρειάζεται χρόνος. Η λύση θα πραγματοποιηθεί πιθανότατα το 2018, όπως έχει συμφωνηθεί. Μέχρι τότε οι θριαμβευτικές ανακοινώσεις ότι επιτεύχθηκε μείωση του χρέους θα αφορούν μόνο δευτερεύοντα ζητήματα*».

Με τον Σημίτη φαίνεται να συμφωνούν απολύτως και οι περιβόητοι τραπεζικοί κύκλοι, που επίσης προφητεύουν, ότι η αξιολόγηση θα κλείσει ως τα τέλη Ιανουαρίου, θα ακολουθήσουν τα βραχυπρόθεσμα μέτρα για το χρέος, που θα δώσουν το πράσινο φως για συμμετοχή του ΔΝΤ στο πρόγραμμα και την ένταξη των ελληνικών ομολόγων στο περιβόητο πρόγραμμα ποσοτικής χαλάρωσης της ΕΚΤ. Έτσι η

ζεται να περάσει από την βουλή πάνω από 10 νομοσχέδια, ανάμεσα τους το Μεσοπρόθεσμο, με πρωτογενές πλεόνασμα 3,5% του ΑΕΠ για την τριετία 2018-2020, μαζί με το πακέτο των «εργασιακών», που «δήθεν» απορρίπτονται για την ώρα από Τσακαλώτο και Αχτσιόγλου.

Όσο για τους εκβιασμούς περί πρόωρων εκλογών, είναι πλέον τόσο φτηνοί και προβλεπόμενοι που η μπογιά τους δεν φαίνεται να περνάει, όπως κάποτε...

Παρ' όλα αυτά σε μια τέτοια περίπτωση, θα ανοίξει απλά ο διάδρομος για μια κυβέρνηση τύπου Παπαδήμου, ή θα δοκιμαστεί το μοντέλο του Μεγάλου Συνασπισμού στον οποίο θα συμμετάσχουν ΝΔ και Σύριζα, με την προσθήκη των υπόλοιπων ρεταλιών του πολιτικού συστήματος...

ΗΦΑΙΣΤΕΙΟ ΤΟ «ΠΡΟΣΦΥΓΙΚΟ», ΕΤΟΙΜΑΖΟΝΤΑΙ ΣΤΡΑΤΟΠΕΔΑ ΣΥΓΚΕΝΤΡΩΣΗΣ ΣΤΑ ΝΗΣΙΑ

Οι προσφυγικοί καταυλισμοί στα νησιά του Βορείου Αιγαίου βρίσκονται διαρκώς στις φλόγες, οι ταραχές ξεσπούν συνεχώς είτε εξαιτίας των άθλιων συνθηκών, είτε ύστερα από επιθέσεις ακροδεξιών, είτε λόγω επεισοδίων μεταξύ προσφύγων και μεταναστών που έχουν διαφορετική καταγωγή, με αποτέλεσμα συχνούς τραυματισμούς, αλλά και την απομάκρυνση από τα συγκεκριμένα σημεία κυρίως οικογενειών, που ψάχνουν μάταια τρόπους να προστατευθούν.

Ήδη έχουν καταγραφεί δύο θάνατοι, ενός εξάχρονου παιδιού και της εξηντάχρονης γιαγιάς του στον καταυλισμό Μόρια της Μυτιλήνης, από έκρηξη φιάλης με υγραέριο, και ο σοβαρός τραυματισμός της μητέρας του παιδιού και ενός ακόμη ανήλικου κοριτσιού, που κατάγονται από το Ιράκ. Ο ντόπιος πληθυσμός στα νησιά αυτά εγκαταλείπει σταδιακά την φιλική

συνέχεια από τη σελ. 3

της Ευρώπης... όλα αυτά εκ πρώτης όψεως θα ήταν ικανά να αποτελέσουν έναν σαφή και συγκεκριμένο στόχο, ένα πρόγραμμα που θα συσπείρωνε γύρω του οπαδούς και θα δημιουργούσε συναίνεση, αν δεν συνέβαινε σε αυτήν ακριβώς την πολιτική αποστολή η Γερμανία να αποδεικνύεται τόσο αποφασιστικά και αμετακίνητα κατώτερη από το έργο που έχει να επιτελέσει.

Η εμφατική απόφαση των Γερμανών να οργανώσουν την Ευρώπη ιεραρχικά, σαν μια πυραμίδα με τη Γερμανία στην κορυφή, είναι γνωστή σε όλους... Σε όλες τις χώρες, ακόμη και σ' αυτές που έως χτες κρατούσαν μια μάλλον σαφή αντιγερμανική στάση, ***δεν έλειπαν οι πολιτικές προσωπικότητες και τα ρεύματα που ήταν έτοιμα να παραδεχτούν... ότι τα εθνικά κράτη έπρεπε να δώσουν τη θέση τους σε πολύ μεγαλύτερες πολιτικές οντότητες...*** *Έτσι η έννοια της ιεραρχικής οργάνωσης της Ευρώπης δεν ήταν από μόνη της απαράδεκτη.*

Όμως αυτό που εντυπωσιάζει όποιον έρθει σε επαφή με τους Γερμανούς είναι καθαρά η μηχανική και υλιστική τους αντίληψη για την ευρωπαϊκή τάξη. Γι' αυτούς, οργάνωση της Ευρώπης σημαίνει να αποφασίζουν πόσο απ' αυτό ή από εκείνο το ορυκτό πρέπει να παραχθεί και πόσοι εργάτες πρέπει να χρησιμοποιηθούν. Δεν τους περνά από το μυαλό ότι καμιά οικονομική τάξη πραγμάτων δεν μπορεί να ισχύσει αν δεν βασίζεται σε μια πολιτική τάξη και ότι, για να κάνεις τον Βέλγο ή τον Βοημό εργάτη να δουλέψει, δεν αρκεί να του υποσχεθείς έναν ορισμένο μισθό...».

Ο Philippe de Schoutheete (βέλγος διπλωμάτης) πολλά χρόνια αργότερα υπογραμμίζει εμφατικά ότι «αν και οι αρχές δημοκρατικής λειτουργίας είναι παρούσες στο ευρωπαϊκό οικοδόμημα, όπως συμβαίνει στα εθνικά συστήματα, οι αρχές αυτές δεν γίνονται αντιληπτές ως ένα θεμελιώδες συστατικό αλλά ένα επιφαινόμενο της δομής [της ΕΕ]... Οι θεσμοί της Κοινότητας και της Ένωσης, η νομιμότητα των οποίων δεν αμφισβητείται, δε διαθέτουν επαρκή δημοκρατική νομιμότητα στα μάτια της κοινής γνώμης, γεγονός που συνιστά ένα διαζύγιο ανάμεσα στην νομιμότητα και τη νομιμοποίηση».

Αναφέραμε προηγουμένως την λειτουργική αντίθεση

μητικής εμπλοκής» του καθιερωμένου πολιτικού συστήματος με τους «μισαλλόδοξους» αμφισβητίες των δημοκρατικών αξιών και ελευθεριών. Οι δικαιολογίες, όπως έχουμε καταγράψει, περιστρέφονται, κυρίως, γύρω από την πεποίθηση ότι ο εξοστρακισμός, η δαιμονοποίηση, ή η απαγόρευση φέρνει ή υποτίθεται ότι θα φέρει περισσότερη κοινωνική αίγλη και συσπείρωση παρά την κατάρρευση των «ακραίων».

Τα επιχειρήματα αυτά αποδεικνύονται σαθρά, αλλά και εκτός ιστορικής και κοινωνικής πραγματικότητας σε περιπτώσεις, όπως αυτή της Σλοβακίας, λόγου χάρη, όπου μετά την διαίρεση της Τσεχοσλοβακίας ο εθνικισμός στόχευσε τις μειονότητες των Ούγγρων ή των Ρομά, αναβιώνοντας τον σλοβάκικο φασισμό του 20ου αιώνα.

Επομένως, δικαιούται κάποιος να αποφανθεί ότι οι «κρίσεις» στην ΕΕ συνιστούν προκλήσεις και ευκαιρίες,

γωνισμοί, αλλά και η αλληλεξάρτηση ορισμένων εκ των ισχυροτέρων κρατών, όπως οι ΗΠΑ, η Κίνα, η Ρωσία, η Βρετανία, η Γαλλία, η Γερμανία, αλλά και οι συνεχείς άξονες περιφερειακοί ή κεντρικοί, που συνεχώς μεταβάλλονται, δεν έχουν ακόμη μορφοποιήσει την νέα παγκόσμια τάξη, με τον τρόπο που γνωρίζαμε μέχρι τώρα. Είναι πολύ πιθανό να μην γίνει καν κάτι τέτοιο.

Η πολυμερής παγκόσμια διακυβέρνηση είναι το νέο αφήγημα των κυρίαρχων, που πραγματώνεται μέσα από συνεχώς μεταβαλλόμενες συμμαχίες, όχι τόσο εκείνων των δυνάμεων που συνδέονται με ίδια ή παρεμφερή συμφέροντα, αλλά εκείνων με αντίθετα συμφέροντα.

Κλείνοντας θα θυμηθούμε ένα πράγματι εμπνευσμένο απόσπασμα από το βιβλίο του Hedley Bull, Η Αναρχη Κοινωνία, Μελέτη της Τάξης στη Παγκόσμια Πολιτική που γράφτηκε μόλις το 1977.

«Αν ψάχνουμε για αποδείξεις πού να στηρίζουν την άποψη ότι η ευρωπαϊκή ολοκλήρωση επιφέρει μια ποιοτική αλλαγή στο σύστημα κρατών, είναι πιο χρήσιμο να μη στηριχτούμε στο ζητούμενο τελικό αποτέλεσμα αυτής της διαδικασίας, ένα ευρωπαϊκό υπερκράτος, το οποίο είναι απλώς ένα διευρυμένο εθνικό κράτος, αλλά σε μια ενδιάμεση φάση αυτής της πορείας προς την ολοκλήρωση. Είναι πιθανόν η πορεία της ολοκλήρωσης να φτάσει σε ένα στάδιο, στο οποίο, ενώ κανένας δεν θα μπορούσε να μιλά για ένα ευρωπαϊκό κράτος, να υπάρχουν πραγματικές αμφιβολίες τόσο στη θεωρία όσο και στην πράξη για το εάν η κυριαρχία βρίσκεται στα χέρια των εθνικών κυβερνήσεων ή των οργάνων της «κοινότητας». Ένα αποφασιστικό κριτήριο θα μπορούσε ίσως να είναι το ερώτημα αν οι εθνικές κυβερνήσεις στο εσωτερικό της «κοινότητας» είχαν το δικαίωμα καθώς και την ικανότητα, όσον αφορά τη δύναμη και την αφοσίωση πού διέθεταν, να αποχωρήσουν από την «κοινότητα». Η απόσταση μπορεί ίσως να είναι πολύ μικρή ανάμεσα σε μια κατάσταση παρατεταμένης αβεβαιότητας σχετικά με το που έγκειται η κυριαρχία και σε μια κατάσταση ενός «νέου μεσαιωνισμού», στην οποία η έννοια της κυριαρχίας θεωρείται άνευ σημασίας. Ωστόσο μια τέτοια κατάσταση, αν υπήρχε στην Ευρώπη, δεν θα σήμαινε ότι θα

την Ευρώπη ιεραρχικά, σαν μια πυραμίδα με τη Γερμανία στην κορυφή, είναι γνωστή σε όλους... Σε όλες τις χώρες, ακόμη και σ' αυτές που έως χτες κρατούσαν μια μάλλον σαφή αντιγερμανική στάση, ***δεν έλειπαν οι πολιτικές προσωπικότητες και τα ρεύματα που ήταν έτοιμα να παραδεχτούν... ότι τα εθνικά κράτη έπρεπε να δώσουν τη θέση τους σε πολύ μεγαλύτερες πολιτικές οντότητες...*** *Έτσι η έννοια της ιεραρχικής οργάνωσης της Ευρώπης δεν ήταν από μόνη της απαράδεκτη.*

Όμως αυτό που εντυπωσιάζει όποιον έρθει σε επαφή με τους Γερμανούς είναι καθαρά η μηχανική και υλιστική τους αντίληψη για την ευρωπαϊκή τάξη. Γι' αυτούς, οργάνωση της Ευρώπης σημαίνει να αποφασίζουν πόσο απ' αυτό ή από εκείνο το ορυκτό πρέπει να παραχθεί και πόσοι εργάτες πρέπει να χρησιμοποιηθούν. Δεν τους περνά από το μυαλό ότι καμιά οικονομική τάξη πραγμάτων δεν μπορεί να ισχύσει αν δεν βασίζεται σε μια πολιτική τάξη και ότι, για να κάνεις τον Βέλγο ή τον Βοημό εργάτη να δουλέψει, δεν αρκεί να του υποσχεθείς έναν ορισμένο μισθό...».

Ο Philippe de Schoutheete (βέλγος διπλωμάτης) πολλά χρόνια αργότερα υπογραμμίζει εμφατικά ότι «αν και οι αρχές δημοκρατικής λειτουργίας είναι παρούσες στο ευρωπαϊκό οικοδόμημα, όπως συμβαίνει στα εθνικά συστήματα, οι αρχές αυτές δεν γίνονται αντιληπτές ως ένα θεμελιώδες συστατικό αλλά ένα επιφαινόμενο της δομής [της ΕΕ]... Οι θεσμοί της Κοινότητας και της Ένωσης, η νομιμότητα των οποίων δεν αμφισβητείται, δε διαθέτουν επαρκή δημοκρατική νομιμότητα στα μάτια της κοινής γνώμης, γεγονός που συνιστά ένα διαζύγιο ανάμεσα στην νομιμότητα και τη νομιμοποίηση».

Αναφέραμε προηγουμένως την λειτουργική αντίθεση μεταξύ της «δημοκρατίας» και των «παρείσακτων εισβολέων», ενώ έχουμε περιγράψει τους δημοκρατικούς προβληματισμούς για το ρίσκο να παραχωρηθεί χώρος στα λεγόμενα μισαλλόδοξα κόμματα. Παρ' όλα αυτά και τα παραδείγματα δεν είναι λίγα, όχι μόνο παραχωρήθηκε χώρος, και βέβαια πολιτική αναγνώριση, αλλά και θέση σε κυβερνητικούς συνασπισμούς και μάλιστα σε κράτη, όπως η Ελβετία, όπου το «φαινόμενο» δεν μπορούσε να εξηγηθεί είτε εξ αιτίας κάποιας οικονομικής είτε προσφυγικής «κρίσης».

Η «απειλή», λοιπόν, σ' αρκετές παρόμοιες περιπτώσεις αντιμετωπίσθηκε με την στρατηγική της «εποικοδο-

μητικής εμπλοκής» του καθιερωμένου πολιτικού συστήματος με τους «μισαλλόδοξους» αμφισβητίες των δημοκρατικών αξιών και ελευθεριών. Οι δικαιολογίες, όπως έχουμε καταγράψει, περιστρέφονται, κυρίως, γύρω από την πεποίθηση ότι ο εξοστρακισμός, η δαιμονοποίηση, ή η απαγόρευση φέρνει ή υποτίθεται ότι θα φέρει περισσότερη κοινωνική αίγλη και συσπείρωση παρά την κατάρρευση των «ακραίων».

Τα επιχειρήματα αυτά αποδεικνύονται σαθρά, αλλά και εκτός ιστορικής και κοινωνικής πραγματικότητας σε περιπτώσεις, όπως αυτή της Σλοβακίας, λόγου χάρη, όπου μετά την διαίρεση της Τσεχοσλοβακίας ο εθνικισμός στόχευσε τις μειονότητες των Ούγγρων ή των Ρομά, αναβιώνοντας τον σλοβάκικο φασισμό του 20ου αιώνα.

Επομένως, δικαιούται κάποιος να αποφανθεί ότι οι «κρίσεις» στην ΕΕ συνιστούν προκλήσεις και ευκαιρίες, καθώς επιβάλλουν θεσμικές μεταβολές προκειμένου να αντιμετωπιστούν οργανωτικές και συγκυριακές «ανεπάρκειες» της Ένωσης; Αναμφίβολα η ενοποιητική διαδικασία δεν εξοστράκισε ούτε καν εννοιολογικά τους ευρωπαϊκούς εθνικισμούς, αλλά τους κατέστησε και συνεχίζει να τους καθιστά σε μια εξελισσόμενη διαδικασία ασφαλιστικές δικλείδες, προκειμένου οι εθνικές ιδιαιτερότητες να ληφθούν υπ' όψιν και να επανενταχθούν αυτή τη φορά σε επίπεδο θεσμών μέσα από συλλογικές διαπραγματεύσεις.

Οι τεκτονικές μεταβολές, που επιφέρουν στους παγκόσμιους κυριαρχικούς συσχετισμούς οι γιγάντιοι ανταγωνισμοί... **από συνεχώς μεταβαλλόμενες συμμαχίες, όχι τόσο εκείνων των δυνάμεων που συνδέονται με ίδια ή παρεμφερή συμφέροντα, αλλά εκείνων με αντίθετα συμφέροντα.**

Κλείνοντας θα θυμηθούμε ένα πράγματι εμπνευσμένο απόσπασμα από το βιβλίο του Hedley Bull, Η Αναρχη Κοινωνία, Μελέτη της Τάξης στη Παγκόσμια Πολιτική που γράφτηκε μόλις το 1977.

«Αν ψάχνουμε για αποδείξεις πού να στηρίζουν την άποψη ότι η ευρωπαϊκή ολοκλήρωση επιφέρει μια ποιοτική αλλαγή στο σύστημα κρατών, είναι πιο χρήσιμο να μη στηριχτούμε στο ζητούμενο τελικό αποτέλεσμα αυτής της διαδικασίας, ένα ευρωπαϊκό υπερκράτος, το οποίο είναι απλώς ένα διευρυμένο εθνικό κράτος, αλλά σε μια ενδιάμεση φάση αυτής της πορείας προς την ολοκλήρωση. Είναι πιθανόν η πορεία της ολοκλήρωσης να φτάσει σε ένα στάδιο, στο οποίο, ενώ κανένας δεν θα μπορούσε να μιλά για ένα ευρωπαϊκό κράτος, να υπάρχουν πραγματικές αμφιβολίες τόσο στη θεωρία όσο και στην πράξη για το εάν η κυριαρχία βρίσκεται στα χέρια των εθνικών κυβερνήσεων ή των οργάνων της «κοινότητας». Ένα αποφασιστικό κριτήριο θα μπορούσε ίσως να είναι το ερώτημα αν οι εθνικές κυβερνήσεις στο εσωτερικό της «κοινότητας» είχαν το δικαίωμα καθώς και την ικανότητα, όσον αφορά τη δύναμη και την αφοσίωση πού διέθεταν, να αποχωρήσουν από την «κοινότητα». Η απόσταση μπορεί ίσως να είναι πολύ μικρή ανάμεσα σε μια κατάσταση παρατεταμένης αβεβαιότητας σχετικά με το που έγκειται η κυριαρχία και σε μια κατάσταση ενός «νέου μεσαιωνισμού», στην οποία η έννοια της κυριαρχίας θεωρείται άνευ σημασίας. Ωστόσο μια τέτοια κατάσταση, αν υπήρχε στην Ευρώπη, δεν θα σήμαινε ότι θα είχε εξαφανιστεί το παγκόσμιο σύστημα κρατών, παρά μόνο ότι σε αυτή τη συγκεκριμένη περιοχή (όπως στους πρώτους αιώνες του συστήματος κρατών στη Γερμανία) θα υπήρχε μια υβριδική οντότητα, η οποία δεν θα ήταν συμβατή με τις ισχύουσες νόρμες».

Και η παρατεταμένη αβεβαιότητα, όπως και η διογκούμενη σύγχυση που διασπείρονται σε όλο και μεγαλύτερα τμήματα που παγκόσμιου πληθυσμού αποδεικνύονται η καταλληλότερη προϋπόθεση για τους κυριαρχικούς σχεδιασμούς...

Συσπείρωση Αναρχικών

και φιλόξενη στάση, χωρίς βέβαια αυτό να σημαίνει ότι σπεύδει να χωθεί στην αγκαλιά της Χρυσής Αυγής, όπως δήθεν

τερες συνθήκες πρόσφυγες και μετανάστες, οι οποίοι έχουν φυλακιστεί στα νησιά για να μη «καταρρεύσει η συμφωνία

δα πολλοί παράτυποι που δεν είναι οικογένειες, υπάρχει κίνδυνος να αυξηθεί η εγκληματικότητα και χρειάζεται ένας

θρομετανάστες και για «προαναχωρησιακό κέντρο» και όχι για στρατόπεδο συγκέντρωσης, δεν μπορεί

των δεν μπορεί να ισχύσει αν δεν βασίζεται σε μια πολιτική τάξη και ότι, για να κάνεις τον Βέλγο ή τον Βοημό εργάτη να δουλέψει, δεν αρκεί να του υποσχεθείς έναν ορισμένο μισθό…».

Ο Philippe de Schoutheete (βέλγος διπλωμάτης) πολλά χρόνια αργότερα υπογραμμίζει εμφατικά ότι «αν και οι αρχές δημοκρατικής λειτουργίας είναι παρούσες στο ευρωπαϊκό οικοδόμημα, όπως συμβαίνει στα εθνικά συστήματα, οι αρχές αυτές δεν γίνονται αντιληπτές ως ένα θεμελιώδες συστατικό αλλά ένα επιφαινόμενο της δομής [της ΕΕ]… Οι θεσμοί της Κοινότητας και της Ένωσης, η νομιμότητα των οποίων δεν αμφισβητείται, δε διαθέτουν επαρκή δημοκρατική νομιμότητα στα μάτια της κοινής γνώμης, γεγονός που συνιστά ένα διαζύγιο ανάμεσα στην νομιμότητα και τη νομιμοποίηση».

Αναφέραμε προηγουμένως την λειτουργική αντίθεση μεταξύ της «δημοκρατίας» και των «παρείσακτων εισβολέων», ενώ έχουμε περιγράψει τους δημοκρατικούς προβληματισμούς για το ρίσκο να παραχωρηθεί χώρος στα λεγόμενα μισαλλόδοξα κόμματα. Παρ' όλα αυτά και τα παραδείγματα δεν είναι λίγα, όχι μόνο παραχωρήθηκε χώρος, και βέβαια πολιτική αναγνώριση, αλλά και θέση σε κυβερνητικούς συνασπισμούς και μάλιστα σε κράτη, όπως η Ελβετία, όπου το «φαινόμενο» δεν μπορούσε να εξηγηθεί είτε εξ αιτίας κάποιας οικονομικής είτε προσφυγικής «κρίσης».

Η «απειλή», λοιπόν, σ' αρκετές παρόμοιες περιπτώσεις αντιμετωπίσθηκε με την στρατηγική της «εποικοδοματος με τους «μισαλλόδοξους» αμφισβητίες των δημοκρατικών αξιών και ελευθεριών. Οι δικαιολογίες, όπως έχουμε καταγράψει, περιστρέφονται, κυρίως, γύρω από την πεποίθηση ότι ο εξοστρακισμός, η δαιμονοποίηση, ή η απαγόρευση φέρνει ή υποτίθεται ότι θα φέρει περισσότερη κοινωνική αίγλη και συσπείρωση παρά την κατάρρευση των «ακραίων».

Τα επιχειρήματα αυτά αποδεικνύονται σαθρά, αλλά και εκτός ιστορικής και κοινωνικής πραγματικότητας σε περιπτώσεις, όπως αυτή της Σλοβακίας, λόγου χάρη, όπου μετά την διαίρεση της Τσεχοσλοβακίας ο εθνικισμός στόχευσε τις μειονότητες των Ούγγρων ή των Ρομά, αναβιώνοντας τον σλοβάκικο φασισμό του 20ου αιώνα.

Επομένως, δικαιούται κάποιος να αποφανθεί ότι οι «κρίσεις» στην ΕΕ συνιστούν προκλήσεις και ευκαιρίες, καθώς επιβάλλουν θεσμικές μεταβολές προκειμένου να αντιμετωπιστούν οργανωτικές και συγκυριακές «ανεπάρκειες» της Ένωσης; Αναμφίβολα η ενοποιητική διαδικασία δεν εξοστράκισε ούτε καν εννοιολογικά τους ευρωπαϊκούς εθνικισμούς, αλλά τους κατέστησε και συνεχίζει να τους καθιστά σε μια εξελισσόμενη διαδικασία ασφαλιστικές δικλείδες, προκειμένου οι εθνικές ιδιαιτερότητες να ληφθούν υπ' όψιν και να επανενταχθούν αυτή τη φορά σε επίπεδο θεσμών μέσα από συλλογικές διαπραγματεύσεις.

Οι τεκτονικές μεταβολές, που επιφέρουν στους παγκόσμιους κυριαρχικούς συσχετισμούς οι γιγάντιοι αντα-

φτάσει σε ένα στάδιο, στο οποίο, ενώ κανένας δεν θα μπορούσε να μιλά για ένα ευρωπαϊκό κράτος, να υπάρχουν πραγματικές αμφιβολίες τόσο στη θεωρία όσο και στην πράξη για το εάν η κυριαρχία βρίσκεται στα χέρια των εθνικών κυβερνήσεων ή των οργάνων της «κοινότητας». Ένα αποφασιστικό κριτήριο θα μπορούσε ίσως να είναι το ερώτημα αν οι εθνικές κυβερνήσεις στο εσωτερικό της «κοινότητας» είχαν το δικαίωμα καθώς και την ικανότητα, όσον αφορά τη δύναμη και την αφοσίωση πού διέθεταν, να αποχωρήσουν από την «κοινότητα». Η απόσταση μπορεί ίσως να είναι πολύ μικρή ανάμεσα σε μια κατάσταση παρατεταμένης αβεβαιότητας σχετικά με το πού έγκειται η κυριαρχία και σε μια κατάσταση ενός «νέου μεσαιωνισμού», στην οποία η έννοια της κυριαρχίας θεωρείται άνευ σημασίας. Ωστόσο μια τέτοια κατάσταση, αν υπήρχε στην Ευρώπη, δεν θα σήμαινε ότι θα είχε εξαφανιστεί το παγκόσμιο σύστημα κρατών, παρά μόνο ότι σε αυτή τη συγκεκριμένη περιοχή (όπως στους πρώτους αιώνες του συστήματος κρατών στη Γερμανία) θα υπήρχε μια υβριδική οντότητα, η οποία δεν θα ήταν συμβατή με τις ισχύουσες νόρμες».

Και η παρατεταμένη αβεβαιότητα, όπως και η διογκούμενη σύγχυση που διασπείρονται σε όλο και μεγαλύτερα τμήματα που παγκόσμιου πληθυσμού αποδεικνύονται η καταλληλότερη προϋπόθεση για τους κυριαρχικούς σχεδιασμούς…

Συσπείρωση Αναρχικών

και φιλόξενη στάση, χωρίς βέβαια αυτό να σημαίνει ότι σπεύδει να χωθεί στην αγκαλιά της Χρυσής Αυγής, όπως δήθεν και σκοπίμως υποστηρίζουν οι κάθε λογής καθεστωτικοί αντιρατσιστές.

Η αλήθεια είναι πικρή αλλά αδιαμφισβήτητη.

Οι πρακτικές του καθεστώτος Τσίπρα είναι εκείνες, που οδηγούν με μαθηματική ακρίβεια σε ένα πογκρόμ ενάντια στους μετανάστες, οι σχεδιασμοί και οι κυβερνητικές πρακτικές είναι αυτές, που κρατούν σκοπίμως σε ολοένα και αθλιότερες συνθήκες πρόσφυγες και μετανάστες, οι οποίοι έχουν φυλακιστεί στα νησιά για να μη «καταρρεύσει η συμφωνία Τουρκίας και ΕΕ».

Όσο για το «φάρμακο», που οι «θεράποντες» ιατροί ετοιμάζουν δεν είναι άλλο σύμφωνα με τις εξαγγελίες Μουζάλα, από κλειστά στρατόπεδα συγκέντρωσης τα οποία θα λειτουργήσουν σε Χίο, Σάμο, Μυτιλήνη, Λέρο και Κω, ο οποίος για να δικαιολογήσει την επιλογή αυτή έδωσε ένα πραγματικό μάθημα «αντι»ρατσισμού:

«Ειδικά τώρα που έρχονται στην Ελλάδα πολλοί παράτυποι που δεν είναι οικογένειες, υπάρχει κίνδυνος να αυξηθεί η εγκληματικότητα και χρειάζεται ένας φόβος περιορισμού. Για παράδειγμα στη Χίο δύο μετανάστες έβγαλαν μαχαίρια και απειλούσαν ταξιτζήδες. Αν τους πάμε στον εισαγγελέα, θα ορίσει δικάσιμο και θα τους αφήσει ελεύθερους. Με βάση τον μεταναστευτικό νόμο, έχουμε το δικαίωμα να τους κλείσουμε σε προαναχωρησιακό κέντρο».

Ο ορθός αντιρατσιστικός λόγος, που μιλάει για «παράτυπους» και όχι για λαθρομετανάστες και για «προαναχωρησιακό κέντρο» και όχι για στρατόπεδο συγκέντρωσης, δεν μπορεί να κρύψει ούτε τις προθέσεις ούτε την ζοφερή συνέχεια για τους κολασμένους πρόσφυγες και μετανάστες, αλλά και για τους κατοίκους των νησιών αυτών.

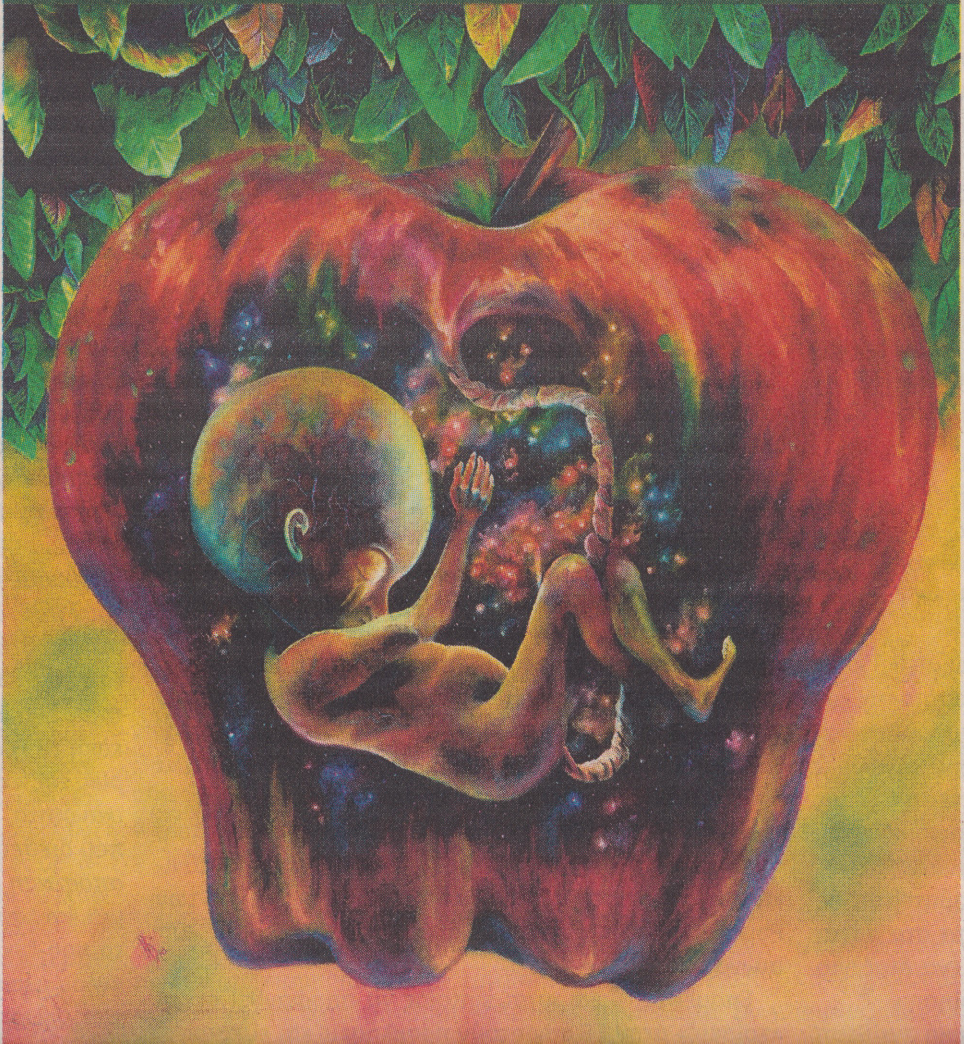
Λεόν

«Όσο μπορείς...»

Κι αν δεν μπορείς να κάμεις την ζωή σου
όπως την θέλεις,
τούτο προσπάθησε τουλάχιστον
όσο μπορείς: μην την εξευτελίζεις
μες στην πολλή συνάφεια του κόσμου,
μες στες πολλές κινήσεις κι ομιλίες.

Μην την εξευτελίζεις πηαίνοντάς την,
γυρίζοντας συχνά κ' εκθέτοντάς την
στων σχέσεων και των συναναστροφών
την καθημερινήν ανοησία,
ώς που να γίνει σα μια ξένη φορτική.

(Κωνσταντίνος Καβάφης,
«Όσο μπορείς», Ποιήματα 1897-1933)

Οι αναρχικοί στάθηκαν ανέκαθεν ενάντιοι σε κάθε εκπαιδευτικό σύστημα, ακριβώς επειδή αποτελούσε το παραπέτασμα που έκρυβε την αληθινή γνώση. Και για να μην παρανοηθεί επ' ουδενί το άνωθι, ας ξεκαθαρίσουμε από τη μεριά μας, πως θεωρούμε κάθε προσπάθεια, αγαθοπροαίρετη ή μη, για τη δημιουργία «ελευθεριακών σχολείων» τμήμα του αναρχισμού, με ό,τι αυτό συνεπάγεται. Προφανώς, ουδόλως μας εκφράζουν η πολιτική, οι «–ισμοί» και οι ιδεολογίες γενικώς. Αγωνιζόμαστε για την Αναρχία.

Η αλήθεια είναι πως ο αναρχισμός, ως πολιτική ιδεολογία, περιελάμβανε στα διάφορα προγράμματά του, εκφρασμένα από τους λεγόμενους κλασσικούς αναρ-

γνώση οφείλει να έχει χρησιμότητα, αλλιώς «γιατί να μάθουμε; Τι να την κάνουμε τη λογοτεχνία και τα αρχαία; Σε τι θα μας χρησιμεύσουν; Να μάθουμε οικονομικά και υπολογιστές ή να γίνουμε αστυνομικοί και στρατιωτικοί, που σημαίνουν λεφτά. Έχουμε κρίση τώρα!». Η αντίληψη αυτή καλλιέργησε και καλλιεργεί ακόμη περισσότερο τώρα τη βεβαιότητα ότι όλα στη ζωή πρέπει να είναι «χρήσιμα» και «ωφέλιμα», μέσα στο πλαίσιο, βέβαια, της λατρείας της ύλης, που εξυμνεί ο Δυτικός πολιτισμός από τον Νεύτωνα μέχρι και σήμερα. Τα πάντα είναι ένα σκαλοπάτι, να φτάσουμε έναν στόχο. Τα πάντα έχουν να κάνουν με ακραίες ωφελιμιστικές συμπεριφορές, που διαπότισαν οποιαδήποτε σχέση: γονέα-παιδιού, φίλων, ερωτικών συντρόφων, επαγγελματικών σχέσεων. Κάθε τι απέκτησε χρησιμότητα. Και ξεχάσαμε ότι, για να ζούμε, στο παρόν, για να εκτιμάμε τις στιγμές μας, να γευτούμε τη ζωή μας, χρειάζεται κυρίως να πάψουμε να έχουμε μόνο στόχους, να πάψουμε να τα βλέπουμε όλα σαν σκαλοπάτι στην υποτιθέμενη εξέλιξή μας.

(4) Ικανότητες όπως η ψυχική δύναμη, η ψυχραιμία, η κριτική σκέψη, η αναζήτηση της γνώσης είναι περιττές, μάλιστα σε κάνουν δυστυχισμένο, «τι θες και τα σκαλίζεις; Ζήσε τώρα ό,τι μπορείς, άρπαξε ό,τι βρεις και κοίτα τον εαυτό σου, μη σε νοιάζει για τους άλλους». Έτσι, και μόνο με την υποψία φόβου ότι κάτι θα συμβεί, όπου φύγει-φύγει («εγώ θα βγάλω το φίδι απ' την τρύπα; θέλω να ζήσω»). Το αποτέλεσμα είναι φοβισμένοι άνθρωποι, ψυχικά ανάπηροι, συναισθηματικά ακαλλιέργητοι, που με τον παραμικρό κραδασμό εξαφανίζονται. Άβουλοι, καθώς άλλοι αποφασίζουν για αυτούς.

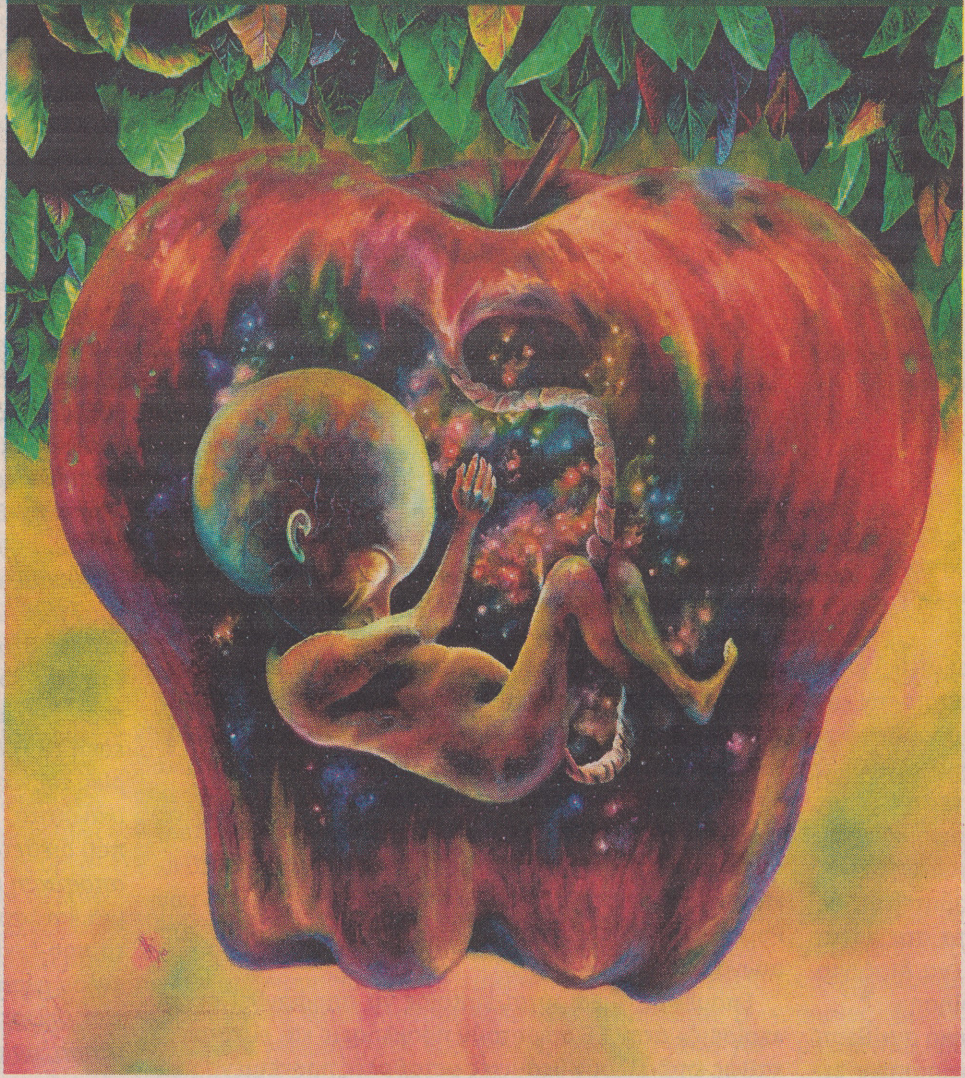
Προσφάτως, η Κομισιόν εξέδωσε μια έκθεση για την εκπαίδευση στην Ελλάδα,

«Όσο μπορείς...»

Κι αν δεν μπορείς να κάμεις την ζωή σου
όπως την θέλεις,
τούτο προσπάθησε τουλάχιστον
όσο μπορείς: μην την εξευτελίζεις
μες στην πολλή συνάφεια του κόσμου,
μες στες πολλές κινήσεις κι ομιλίες.

Μην την εξευτελίζεις πηαίνοντάς την,
γυρίζοντας συχνά κ' εκθέτοντάς την
στων σχέσεων και των συναναστροφών
την καθημερινήν ανοησία,
ώς που να γίνει σα μια ξένη φορτική.

(Κωνσταντίνος Καβάφης,
«Όσο μπορείς», Ποιήματα 1897-1933)

Οι αναρχικοί στάθηκαν ανέκαθεν ενάντιοι σε κάθε εκπαιδευτικό σύστημα, ακριβώς επειδή αποτελούσε το παραπέτασμα που έκρυβε την αληθινή γνώση. Και για να μην παρανοηθεί επ' ουδενί το άνωθι, ας ξεκαθαρίσουμε από τη μεριά μας, πως θεωρούμε κάθε προσπάθεια, αγαθοπροαίρετη ή μη, για τη δημιουργία «ελευθεριακών σχολείων» τμήμα του αναρχισμού, με ό,τι αυτό συνεπάγεται. Προφανώς, ουδόλως μας εκφράζουν η πολιτική, οι «–ισμοί» και οι ιδεολογίες γενικώς. Αγωνιζόμαστε για την Αναρχία.

Η αλήθεια είναι πως ο αναρχισμός, ως πολιτική ιδεολογία, περιελάμβανε στα διάφορα προγράμματά του, εκφρασμένα από τους λεγόμενους κλασσικούς αναρχικούς του 19ου κυρίως αιώνα, την άρνηση κι αντίθεσή του με τον κρατικό θεσμό του σχολείου. Στην πορεία, βέβαια, πολλοί έπεσαν στην παγίδα της «συνθηματοποίησης» κάποιων εννοιών και ξέχασαν για ποι-

ενός πειράματος: τα βιβλία, τα παιδιά, οι δάσκαλοι.

Έτσι, χωρίς να προλάβουμε να το συ-

«αμόρφωτος» χωρίς πτυχίο δεν ήξερε όσα οι «σπουδαγμένοι». Αν δε το πτυχίο σου ήταν από το εξωτερικό, τότε διέθετες κάτι

γνώση οφείλει να έχει χρησιμότητα, αλλιώς «γιατί να μάθουμε; Τι να την κάνουμε τη λογοτεχνία και τα αρχαία; Σε τι θα μας χρησιμεύσουν; Να μάθουμε οικονομικά και υπολογιστές ή να γίνουμε αστυνομικοί και στρατιωτικοί, που σημαίνουν λεφτά. Έχουμε κρίση τώρα!». Η αντίληψη αυτή καλλιέργησε και καλλιεργεί ακόμη περισσότερο τώρα τη βεβαιότητα ότι όλα στη ζωή πρέπει να είναι «χρήσιμα» και «ωφέλιμα», μέσα στο πλαίσιο, βέβαια, της λατρείας της ύλης, που εξυμνεί ο Δυτικός πολιτισμός από τον Νεύτωνα μέχρι και σήμερα. Τα πάντα είναι ένα σκαλοπάτι, να φτάσουμε έναν στόχο. Τα πάντα έχουν να κάνουν με ακραίες ωφελιμιστικές συμπεριφορές, που διαπότισαν οποιαδήποτε σχέση: γονέα-παιδιού, φίλων, ερωτικών συντρόφων, επαγγελματικών σχέσεων. Κάθε τι απέκτησε χρησιμότητα. Και ξεχάσαμε ότι, για να ζούμε, στο παρόν, για να εκτιμάμε τις στιγμές μας, να γευτούμε τη ζωή μας, χρειάζεται κυρίως να πάψουμε να έχουμε μόνο στόχους, να πάψουμε να τα βλέπουμε όλα σαν σκαλοπάτι στην υποτιθέμενη εξέλιξή μας.

(4) Ικανότητες όπως η ψυχική δύναμη, η ψυχραιμία, η κριτική σκέψη, η αναζήτηση της γνώσης είναι περιττές, μάλιστα σε κάνουν δυστυχισμένο, «τι θες και τα σκαλίζεις; Ζήσε τώρα ό,τι μπορείς, άρπαξε ό,τι βρεις και κοίτα τον εαυτό σου, μη σε νοιάζει για τους άλλους». Έτσι, και μόνο με την υποψία φόβου ότι κάτι θα συμβεί, όπου φύγει-φύγει («εγώ θα βγάλω το φίδι απ' την τρύπα; θέλω να ζήσω»). Το αποτέλεσμα είναι φοβισμένοι άνθρωποι, ψυχικά ανάπηροι, συναισθηματικά ακαλλιέργητοι, που με τον παραμικρό κραδασμό εξαφανίζονται. Άβουλοι, καθώς άλλοι αποφασίζουν για αυτούς.

Προσφάτως, η Κομισιόν εξέδωσε μια έκθεση για την εκπαίδευση στην Ελλάδα, που μεταξύ άλλων αναφέρει: *Οι νέοι πάσχουν σε δεξιότητες όπως ανάγνωση και μαθηματικά. Οι επιδόσεις τους είναι απογοητευτικές, όπως αποτυπώνονται στους*

Οι αναρχικοί στάθηκαν ανέκαθεν ενάντιοι σε κάθε εκπαιδευτικό σύστημα, ακριβώς επειδή αποτελούσε το παραπέτασμα που έκρυβε την αληθινή γνώση. Και για να μην παρανοηθεί επ' ουδενί το άνωθι, ας ξεκαθαρίσουμε από τη μεριά μας, πως θεωρούμε κάθε προσπάθεια, αγαθοπροαίρετη ή μη, για τη δημιουργία «ελευθεριακών σχολείων» τμήμα του αναρχισμού, με ό,τι αυτό συνεπάγεται. Προφανώς, ουδόλως μας εκφράζουν η πολιτική, οι «–ισμοί» και οι ιδεολογίες γενικώς. Αγωνιζόμαστε για την Αναρχία.

Η αλήθεια είναι πως ο αναρχισμός, ως πολιτική ιδεολογία, περιελάμβανε στα διάφορα προγράμματά του, εκφρασμένα από τους λεγόμενους κλασσικούς αναρχικούς του 19ου κυρίως αιώνα, την άρνηση κι αντίθεσή του με τον κρατικό θεσμό του σχολείου. Στην πορεία, βέβαια, πολλοί έπεσαν στην παγίδα της «συνθηματοποίησης» κάποιων εννοιών και ξέχασαν για ποιον λόγο στρέφονταν εναντίον της σχολικής εκπαίδευσης και του σχολικού θεσμού εν γένει. Έτσι, επί της ουσίας, κάπου ξεχάστηκαν κι άρχισαν να στρέφονται ενάντια στη γνώση σε πολλές περιπτώσεις. Άρχισαν να αναπαράγουν, μηχανικά, τσιτάτα, δανεισμένα από τον μαρξισμό και την ευρύτερη αριστερά, να κατασκευάζουν ευαγγέλια, να πιστεύουν τυφλά σε μια φράση, δίχως να εμβαθύνουν στο περιεχόμενο. Κι αυτό δεν είναι ίδιον των αναρχικών, είναι ίδιον της εποχής. Φτάσαμε, δηλαδή, στο σημείο να δαιμονοποιήσουμε την ίδια τη γνώση.

Από τη μια, οι έχοντες τον έλεγχο της μαζικής πληροφόρησης «βομβάρδιζαν» επί χρόνια τα μυαλά των νεοελλήνων ότι είναι σημαντική η εκπαίδευση και, πράγματι, μέχρι και λίγα χρόνια πριν κάθε γονέας έκανε κάθε τι για να σπουδάσει τα παιδιά του, ελπίζοντας σε κάτι καλύτερο. Την ίδια στιγμή που όλοι πείθονταν για τα «καλά της εκπαίδευσης» τα σχολεία έφταναν στο απόγειο της αποβλάκωσης και της ημιμάθειας-αμάθειας. Όλα έγιναν μέρος

ενός πειράματος: τα βιβλία, τα παιδιά, οι δάσκαλοι.

Έτσι, χωρίς να προλάβουμε να το συνειδητοποιήσουμε, πλημμυρίσαμε με τις εξής «βεβαιότητες»:

(1) Όλοι πρέπει να έχουν –τουλάχιστον– πτυχία πανεπιστημίου και μεταπτυχιακά, τρεις ξένες γλώσσες, υπολογιστές, σεμινάρια επιμόρφωσης κ.λπ. Όλο αυτό δε σήμαινε απλώς την εύρεση προσοδοφόρας εργασίας, αλλά και κοινωνική αναγνώριση, μέσα στο πλαίσιο αυτού που ονομάζουμε κυρίαρχη αφήγηση. Έτσι, η γνώση ταυτίστηκε απολύτως λανθασμένα με την εκπαίδευση, τη στιγμή ακριβώς που συνέβαινε το αντίθετο: η εκπαίδευση έγινε μηχανιστική, εξειδίκευση και τεχνική εκμάθηση μιας δεξιότητας, που πόρρω απέχει από την αληθινή γνώση. Ωστόσο, ουδείς «δικαιούται» να εκφέρει άποψη ή τουλάχιστον να τον παίρνουν σοβαρά, αν δεν διαθέτει τη σφραγίδα του πτυχίου, της έγγραφης απόδειξης ότι γνωρίζει ο,τιδήποτε· ακόμη και το να γίνεις χασάπης, σεκιουριτάς, οδηγός ταξί, έφτασε να περνά μέσα από το ιλουστρασιόν βουστάσιο της πιστοποιημένης εκπαίδευσης. Ο «αμόρφωτος» χωρίς πτυχίο δεν ήξερε όσα οι «σπουδαγμένοι». Αν δε το πτυχίο σου ήταν από το εξωτερικό, τότε διέθετες κάτι περισσότερο από το δαχτυλίδι του νιμπελούνγκεν. Κατείχες τα πάντα. Ακόμη και την ικανότητα να εξαφανίζεσαι, όταν τα πράγματα δυσκολεύουν.

(2) Όλα άρχισαν να επιδέχονται απλοποίησης και αγγλικοποίησης, δίχως δεύτερη σκέψη. **Οποιαδήποτε προσπάθεια εμβάθυνσης της γλώσσας κυρίως, θεωρήθηκε συντηρητισμός έως και φασισμός, επειδή «οι φασίστες ενδιαφέρονται για την αρχαία Ελλάδα».** Κάτι που, αν μη τι άλλο, αποτελεί κορυφαίο δείγμα ταυτολογίας μωρών, αλλά κι εκ του πονηρού, ήτοι της αριστερής/κομμουνιστικής σπέκουλας «κατόρθωμα». Το αποτέλεσμα το βλέπουμε· άνθρωποι αδυνατούν να μιλήσουν, δηλαδή δεν μπορούν να εκφραστούν. Έρμαια οποιουδήποτε, στην καλύτερη περίπτωση, ξέρει να βάλει δύο προτάσεις στη σειρά, δίχως να «στραμπουλήξει» τη γλώσσα του. Στη χειρότερη, απλώς είναι μέρος μιας αγέλης που δίνει «ξύλο στους φασίστες, να βάλουν μυαλό».

(3) Οι σπουδές και οποιουδήποτε είδους

(4) Ικανότητες όπως η ψυχική δύναμη, η ψυχραιμία, η κριτική σκέψη, η αναζήτηση της γνώσης είναι περιττές, μάλιστα σε κάνουν δυστυχισμένο, «τι θες και τα σκαλίζεις; Ζήσε τώρα ό,τι μπορείς, άρπαξε ό,τι βρεις και κοίτα τον εαυτό σου, μη σε νοιάζει για τους άλλους». Έτσι, και μόνο με την υποψία φόβου ότι κάτι θα συμβεί, όπου φύγει-φύγει («εγώ θα βγάλω το φίδι απ' την τρύπα; θέλω να ζήσω»). Το αποτέλεσμα είναι φοβισμένοι άνθρωποι, ψυχικά ανάπηροι, συναισθηματικά ακαλλιέργητοι, που με τον παραμικρό κραδασμό εξαφανίζονται. Άβουλοι, καθώς άλλοι αποφασίζουν για αυτούς.

Προσφάτως, η Κομισιόν εξέδωσε μια έκθεση για την εκπαίδευση στην Ελλάδα, που μεταξύ άλλων αναφέρει: *Οι νέοι πάσχουν σε δεξιότητες όπως ανάγνωση και μαθηματικά. Οι επιδόσεις τους είναι απογοητευτικές, όπως αποτυπώνονται στους διεθνείς διαγωνισμούς PISA. [...] Οι εκπαιδευτικοί είναι γηρασμένοι και κακοπληρωμένοι.* Βλέποντας αυτή την είδηση, πολλοί θα σκεφτούν ότι αυτό είναι το αποτέλεσμα της οικονομικής «κρίσης» που ξέσπασε από το 2009. Θα μιλήσουν για την ανάγκη για σωστή παιδεία και εκπαίδευση. Ωστόσο, αν σήμερα κάποιος πάρει έναν άνθρωπο που κλείνει τα εξήντα-εβδομήντα χρόνια του κι έναν εικοσάχρονο που έχει τελειώσει το σχολείο και συγκρίνει το επίπεδο σχολικής τους εκπαίδευσης, θα ξαφνιαστεί. Ο πρώτος, που έζησε σε ασυγκρίτως φτωχικότερες συνθήκες, δούλευε πιθανότατα από παιδί, που ίσως να μην έχει τελειώσει ούτε το δημοτικό, που δεν είχε παρά ελάχιστες συνήθως ευκαιρίες να βρει έστω ένα βιβλίο, έχει πολύ καλύτερη εκπαίδευση από έναν σημερινό εικοσάχρονο που, όπως θα λέγαμε με δυο λόγια, «τα είχε όλα».

Και μιλάμε μόνο για εκπαίδευση, δεν αναφερόμαστε στη μόρφωση ή στη γνώση ή στην καλλιέργεια. Γιατί η εκπαίδευση

Μηχανές του Χρόνου

Κάποτε λέγανε ότι θα μας αντικαταστήσουν από μηχανές. Κι όλο λέγαμε «δεν γίνεται, οι μηχανές δεν έχουν το μυαλό και την καρδιά μας». Και συνεχίζαμε, ευχαριστημένοι με τη δουλειά μας. Και καμαρώναμε συνέχεια· αυτό δεν μπορούν να το κάνουν μηχανές. Και συνεχίζαμε. Φτιάχναμε όλο και καλύτερες μηχανές, που ούτε η φαντασία μας δεν είχε προλάβει να θελήσει. Κοιμόμασταν και ξυπνούσαμε όλο και πιο ευχαριστημένοι. Κι ο καιρός περνούσε...

Βάλαμε καθρέπτες παντού, για να καμαρώνουμε παντού το μεγαλείο μας και να χαμογελάμε μακάριοι. Κι όλο και περισσότερο οι μηχανές μας γίνονταν καθ' εικόνα και ομοίωσίν μας. Και σκεφτήκαμε όλα αυτά πρέπει να τα καταγράφουμε συνεχώς, μην ξεχαστεί τούτο το ατέλειωτο μεγαλείο. Κι η γραφή δεν έφτανε να το διηγηθεί. Γι' αυτό, γεμίσαμε κάθε μονοπάτι μας με μηχανικά μάτια που έβλεπαν τα πάντα και δεν ξεχνούσαν τίποτε. Πλέον, νιώθαμε θεοί. Κι ο καιρός περνούσε...

Μα να που κι ο θεός κάποτε ξεκουράστηκε. Αλλά εμείς, όχι, για μας δεν είχε μέρα ξεκούρασης, όλες ήταν μέρες παραγωγής. Ξεπεράσαμε ακόμη και τον θεό. Μας ξεπέρασε, βέβαια, κι αυτός. Κι η θρησκεία ακόμη θύμωσε με την αλαζονεία μας κι αποφάσισε να μας κάνει πόλεμο. Για να κρατηθεί, γαντζώθηκε με τα νύχια της από τις τελευταίες τυφλωμένες ψυχές. Μα όλες οι θρησκείες κάποτε τελειώνουν. Κι ο καιρός περνούσε...

Και γίναμε θαυμάσιοι μέσα στα θαυμαστά μας έργα. Θαυμάσιοι! Τίποτε πια δεν μας νικούσε, τίποτε δεν μας άγγιζε. Τίποτε δεν υπήρχε να μας ξεπεράσει. Η μόνη μας απειλή έμειναν να είναι οι άλλοι άνθρωποι. Κι έτσι γινόμασταν όλο και πιο θαυμάσιοι. Ο ένας να βγάλει τα χέρια του άλλου, ο ένας να σπάσει τα μάτια του άλλου. Οφθαλμός αντί οφθαλμού... κι ο μωσαϊκός νόμος ξαναξύπνησε, αν είχε κοιμηθεί και ποτέ. Ο πιο δύσκολος άθλος, που κι έναν Ηρακλή θα δυσκόλευε, έγινε το να παραμένεις άνθρωπος. Όλοι θέλαν να είναι ήρωες. Κι ο καιρός περνούσε...

Μάθαμε να γεννάμε με συνέπεια μηχανές. Κάθε παιδί εκπαιδεύτηκε ως γνήσιο τέκνο της μιας και αδιαίρετης μηχανής. Ούτε καν να προλάβει να θυμάται πότε ήταν παιδί. Λάβαμε σωστή εκπαίδευση. Μάθαμε να καρφώνουμε το βλέμμα στο χώμα. Πάψαμε να κοιτάμε τον ουρανό, γιατί, λέει, από λάσπη είμαστε φτιαγμένοι. Κι

Και κοιτούμε σαστισμένοι την ώχρα στον ορίζοντα, με τις μηχανικές, μα σάρκινες κινήσεις μας. Κόβουμε τον χρόνο σε μικρά κι ακόμη μικρότερα κομματάκια, να τα κάνουμε όλα στρογγυλά και μετρήσιμα. Δεν χρειαζόμαστε καν υπεκφυγές πια. Ξέρουμε το σωστό, το πρέπον.

«Ζήσε και δράσε μέσα στον κόσμο σου σαν τον άνεμο
που, ενώ μαστιγώνει όλα εκείνα με τα οποία
συγκρούεται,
συγχρόνως γεμίζει και ζωογονεί τα πάντα χωρίς
να τα μάχεται

Κι ο καιρός περνούσε...

Βάλαμε καθρέπτες παντού, για να καμαρώνουμε παντού το μεγαλείο μας και να χαμογελάμε μακάριοι. Κι όλο και περισσότερο οι μηχανές μας γίνονταν καθ' εικόνα και ομοίωσίν μας. Και σκεφτήκαμε όλα αυτά πρέπει να τα καταγράφουμε συνεχώς, μην ξεχαστεί τούτο το ατέλειωτο μεγαλείο. Κι η γραφή δεν έφτανε να το διηγηθεί. Γι' αυτό, γεμίσαμε κάθε μονοπάτι μας με μηχανικά μάτια που έβλεπαν τα πάντα και δεν ξεχνούσαν τίποτε. Πλέον, νιώθαμε θεοί. Κι ο καιρός περνούσε...

Μα να που κι ο θεός κάποτε ξεκουράστηκε. Αλλά εμείς, όχι, για μας δεν είχε μέρα ξεκούρασης, όλες ήταν μέρες παραγωγής. Ξεπεράσαμε ακόμη και τον θεό. Μας ξεπέρασε, βέβαια, κι αυτός. Κι η θρησκεία ακόμη θύμωσε με την αλαζονεία μας κι αποφάσισε να μας κάνει πόλεμο. Για να κρατηθεί, γαντζώθηκε με τα νύχια της από τις τελευταίες τυφλωμένες ψυχές. Μα όλες οι θρησκείες κάποτε τελειώνουν. Κι ο καιρός περνούσε...

Και γίναμε θαυμάσιοι μέσα στα θαυμαστά μας έργα. Θαυμάσιοι! Τίποτε πια δεν μας νικούσε, τίποτε δεν μας άγγιζε. Τίποτε δεν υπήρχε να μας ξεπεράσει. Η μόνη μας απειλή έμειναν να είναι οι άλλοι άνθρωποι. Κι έτσι γινόμαστε όλο και πιο θαυμάσιοι. Ο ένας να βγάλει τα χέρια του άλλου, ο ένας να σπάσει τα μάτια του άλλου. Οφθαλμός αντί οφθαλμού... κι ο μωσαϊκός νόμος ξαναξύπνησε, αν είχε κοιμηθεί και ποτέ. Ο πιο δύσκολος άθλος, που κι έναν Ηρακλή θα δυσκόλευε, έγινε το να παραμένεις άνθρωπος. Όλοι θέλαν να είναι ήρωες. Κι ο καιρός περνούσε...

Μάθαμε να γεννάμε με συνέπεια μηχανές. Κάθε παιδί εκπαιδεύτηκε ως γνήσιο τέκνο της μιας και αδιαίρετης μηχανής. Ούτε καν να προλάβει να θυμάται πότε ήταν παιδί. Λάβαμε σωστή εκπαίδευση. Μάθαμε να καρφώνουμε το βλέμμα στο χώμα. Πάψαμε να κοιτάμε τον ουρανό, γιατί, λέει, από λάσπη είμαστε φτιαγμένοι. Κι έπειτα, βγάλαμε συστηματικά όλα τα σπλάχνα από τη γη. Μικροί κι ασήμαντοι μητροκτόνοι, που θέλαν να κατακτήσουν την αιωνιότητα. Δεν λυπηθήκαμε δυνάμεις. Μέρα νύχτα, με το αίμα της τροφοδοτούσαμε φωτιές, σπονδές στον θεό του τίποτε, σε εκείνον τον θεό που έκανε σύμβολο την ύλη του, για να μοιάζει με κάτι και να φαίνεται πανταχού παρών. Κι ο καιρός πέρασε...

Τελικά, τους τη σκάσαμε· οι μηχανές δεν μας πήραν τις δουλειές. Τώρα οι μηχανές είμαστε εμείς.

Μηχανές του Χρόνου

Και κοιτούμε σαστισμένοι την ώχρα στον ορίζοντα, με τις μηχανικές, μα σάρκινες κινήσεις μας. Κόβουμε τον χρόνο σε μικρά κι ακόμη μικρότερα κομματάκια, να τα κάνουμε όλα στρογγυλά και μετρήσιμα. Δεν χρειαζόμαστε καν υπεκφυγές πια. Ξέρουμε το σωστό, το πρέπον. Το χρυσό του ορθού λόγου στέμμα καρφώνουμε στη γλώσσα που τα ψευδή λέγει. Και συνεχίζουμε, με αίμα, με βίδες, με νευρώνες και κυκλώματα την κατάκτηση του τίποτα.

Κι όμως, πέρα από τον ωχρό ορίζοντα, πέρα από τις Πόλεις της Νύχτας, κατοικεί του Σύμπαντος το ηχείο. Κι αν τα βράδια στρέψεις την ακοή σου προς τα εκεί, θα το αφουγκραστείς να ψιθυρίζει:

«Ζήσε και δράσε μέσα στον κόσμο σου σαν τον άνεμο
που, ενώ μαστιγώνει όλα εκείνα με τα οποία
συγκρούεται,
συγχρόνως γεμίζει και ζωογονεί τα πάντα χωρίς
να τα μάχεται
Και πάνω απ' όλα μην ξεχνάς

ότι δεν είσαι φτιαγμένος από λάσπη,
αλλά από αστρόσκονη.
Ο προορισμός σου δεν είναι η γη,
αλλά τα άστρα.
Είσαι παιδί της ενέργειας και του χρόνου.
Και κει πρέπει να επιστρέψεις.»

σύντροφοι για την ***Αναρχική απελευθερωτική δράση***

είναι πραγματικά ένα μετρήσιμο μέγεθος. Τα υπόλοιπα δεν είναι και δεν χρειάζεται να είναι. Είναι μια διαδικασία που ο καθέ-

ολογιών της, ας αρχίσουμε να ανοίγουμε το πνεύμα και την ψυχή μας, να διευρύνουμε τη συνειδητότητά μας, να κατανο-

γές» που πρέπει να τσεκάρουμε. Επειδή οι κάθε είδους ακαδημαϊκοί και επιστήμονες ισχυρίζονται ότι έχουν την αυθεντία στην

Και γίναμε θαυμάσιοι μέσα στα θαυμαστά μας έργα. Θαυμάσιοι! Τίποτε πια δεν μας νικούσε, τίποτε δεν μας άγγιζε. Τίποτε δεν υπήρχε να μας ξεπεράσει. Η μόνη μας απειλή έμειναν να είναι οι άλλοι άνθρωποι. Κι έτσι γινόμαστάν όλο και πιο θαυμάσιοι. Ο ένας να βγάλει τα χέρια του άλλου, ο ένας να σπάσει τα μάτια του άλλου. Οφθαλμός αντί οφθαλμού... κι ο μωσαϊκός νόμος ξαναξύπνησε, αν είχε κοιμηθεί και ποτέ. Ο πιο δύσκολος άθλος, που κι έναν Ηρακλή θα δυσκόλευε, έγινε το να παραμένεις άνθρωπος. Όλοι θέλαν να είναι ήρωες. Κι ο καιρός περνούσε...

Μάθαμε να γεννάμε με συνέπεια μηχανές. Κάθε παιδί εκπαιδεύτηκε ως γνήσιο τέκνο της μιας και αδιαίρετης μηχανής. Ούτε καν να προλάβει να θυμάται πότε ήταν παιδί. Λάβαμε σωστή εκπαίδευση. Μάθαμε να καρφώνουμε το βλέμμα στο χώμα. Πάψαμε να κοιτάμε τον ουρανό, γιατί, λέει, από λάσπη είμαστε φτιαγμένοι. Κι έπειτα, βγάλαμε συστηματικά όλα τα σπλάχνα από τη γη. Μικροί κι ασήμαντοι μητροκτόνοι, που θέλαν να κατακτήσουν την αιωνιότητα. Δεν λυπηθήκαμε δυνάμεις. Μέρα νύχτα, με το αίμα της τροφοδοτούσαμε φωτιές, σπονδές στον θεό του τίποτε, σε εκείνον τον θεό που έκανε σύμβολο την ύλη του, για να μοιάζει με κάτι και να φαίνεται πανταχού παρών. Κι ο καιρός πέρασε...

Τελικά, τους τη σκάσαμε· οι μηχανές δεν μας πήραν τις δουλειές. Τώρα οι μηχανές είμαστε εμείς.

Μηχανές του Χρόνου

Και κοιτούμε σαστισμένοι την ώχρα στον ορίζοντα, με τις μηχανικές, μα σάρκινες κινήσεις μας. Κόβουμε τον χρόνο σε μικρά κι ακόμη μικρότερα κομματάκια, να τα κάνουμε όλα στρογγυλά και μετρήσιμα. Δεν χρειαζόμαστε καν υπεκφυγές πια. Ξέρουμε το σωστό, το πρέπον. Το χρυσό του ορθού λόγου στέμμα καρφώνουμε στη γλώσσα που τα ψευδή λέγει. Και συνεχίζουμε, με αίμα, με βίδες, με νευρώνες και κυκλώματα την κατάκτηση του τίποτα.

Κι όμως, πέρα από τον ωχρό ορίζοντα, πέρα από τις Πόλεις της Νύχτας, κατοικεί του Σύμπαντος το ηχείο. Κι αν τα βράδια στρέψεις την ακοή σου προς τα εκεί, θα το αφουγκραστείς να ψιθυρίζει:

«Ζήσε και δράσε μέσα στον κόσμο σου σαν τον άνεμο
που, ενώ μαστιγώνει όλα εκείνα με τα οποία
συγκρούεται,
συγχρόνως γεμίζει και ζωογονεί τα πάντα χωρίς
να τα μάχεται
Και πάνω απ' όλα μην ξεχνάς

ότι δεν είσαι φτιαγμένος από λάσπη,
αλλά από αστρόσκονη.
Ο προορισμός σου δεν είναι η γη,
αλλά τα άστρα.
Είσαι παιδί της ενέργειας και του χρόνου.
Και κει πρέπει να επιστρέψεις.»

σύντροφοι για την ***Αναρχική απελευθερωτική δράση***

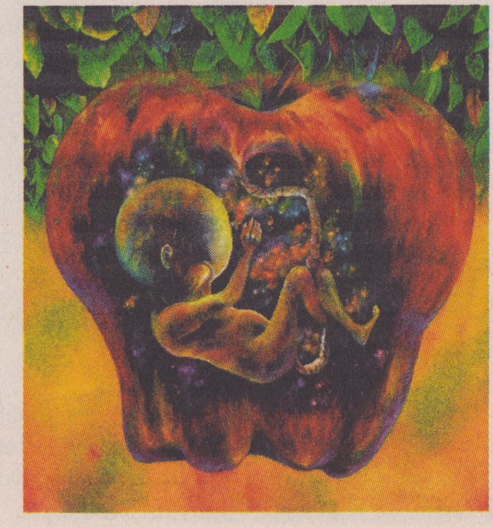

είναι πραγματικά ένα μετρήσιμο μέγεθος. Τα υπόλοιπα δεν είναι και δεν χρειάζεται να είναι. Είναι μια διαδικασία που ο καθένας είτε ακολουθεί είτε όχι. Οι περισσότεροι βιάζονται να μιλήσουν για αδικίες και για έλλειψη επαγγελματικής αποκατάστασης. Δεν είναι το ζήτημα εκεί. Η συζήτηση έχει εκτραπεί από καιρό. Μας λείπει η προσωπική μας τριβή με την γνώση, με την συναισθηματική μας καλλιέργεια, με την συνειδητοποίηση ότι μπορούμε και μόνοι μας και με τους οικείους μας να μάθουμε πολλά. Αρκεί να σοβαρευτούμε λίγο.

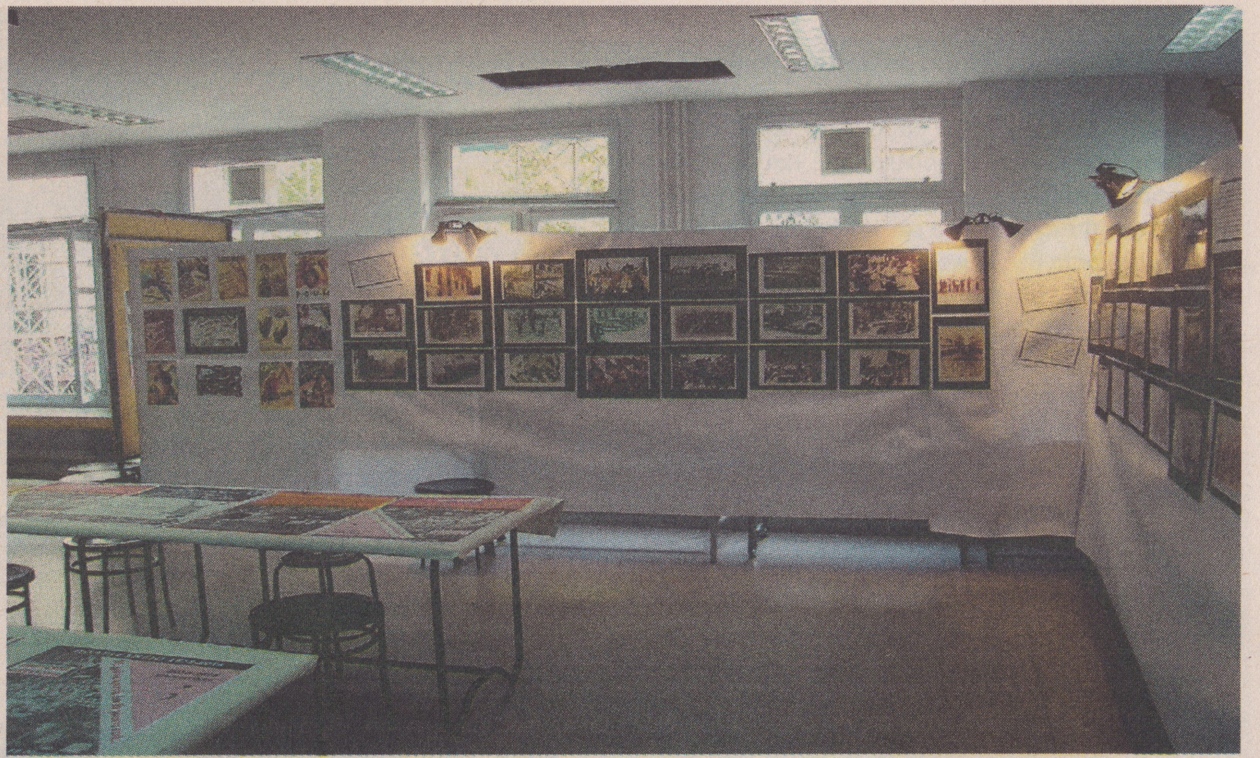
Αντί να αρχίσουμε να ανοίγουμε κεφάλια, στο όνομα της πολιτικής και των ιδεολογιών της, ας αρχίσουμε να ανοίγουμε το πνεύμα και την ψυχή μας, να διευρύνουμε τη συνειδητότητά μας, να κατανοούμε στα αλήθεια. Αλλιώς, θα καταλήξουμε να αλληλοσφαζόμαστε στο όνομα μιας κενής λέξης, θα ξεσπάμε απλώς την οργή μας σαν αυτόματα. Θα τρίβουν τα χέρια τους οι εικονολάτρες για τα ωραία καρέ που τράβηξαν απ' τις φωτιές πλάι στα πτώματα. Αλλά τότε θα έχει ξημερώσει η εποχή των δολοφόνων κι εδώ.

Η ζωή μας δεν είναι δημοψήφισμα, να πρέπει να διαλέξουμε αυτό ή το άλλο. Ευτυχώς δηλαδή. Ούτε η σωστή απάντηση είναι ένα κουτάκι από «πολλαπλές επιλογές» που πρέπει να τσεκάρουμε. Επειδή οι κάθε είδους ακαδημαϊκοί και επιστήμονες ισχυρίζονται ότι έχουν την αυθεντία στην γνώση, δεν σημαίνει ότι θα στραφούμε ενάντια στην γνώση, για να απελευθερωθούμε από τις αυθεντίες. **Για να απελευθερωθούμε χρειαζόμαστε την γνώση.** Κι η γνώση είναι ένα ταξίδι που δεν έχει μια κατεύθυνση και μια πορεία, είναι ένα μακρύ ταξίδι με πισωγυρίσματα, κόπο και προσπάθειες, το γκρέμισμα πολλών βεβαιοτήτων, που δομούν ωραίες αυταπάτες. Είναι ένα ταξίδι που ποτέ δεν τελειώνει.

σύντροφοι για την
Αναρχική απελευθερωτική δράση

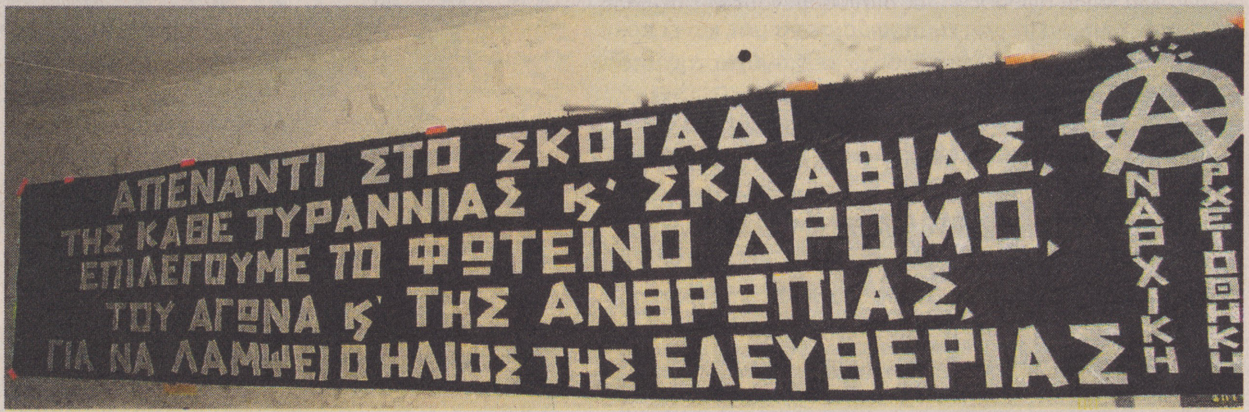

ΤΟ ΑΝΑΡΧΙΚΟ ΔΙΗΜΕΡΟ 2016 στο ΠΟΛΥΤΕΧΝΕΙΟ

Με κεντρικό περιεχόμενο: 1967-1973: ΔΙΚΤΑΤΟΡΙΑ-2010-2016: ΜΝΗΜΟΝΙΑ , **Έξη χρόνια αρκετά, δεν θα γίνουνε επτά,** διοργανώθηκε από την ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΑΡΧΕΙΟΘΗΚΗ το καθ' έτος διήμερο εκδηλώσεων στο Πολυτεχνείο των Αθηνών, κατά το τριήμερο μνήμης της εξέγερσης του Νοεμβρίου 1973. ΠΟΛΥΤΕΧΝΕΙΟ 1973-2016.

Στην διάρκεια του τριημέρου υπήρχε αναρτημένο πανώ στην γωνία του πολυτεχνείου προς την οδό Πατησίων, στο οποίο ήταν γραμμένη η φράση: ΟΥΤΕ ΕΥΡΩΠΑΙΟΙ, ΟΥΤΕ ΕΘΝΙΚΙΣΤΕΣ. ΣΕ ΑΝΑΡΧΕΣ ΚΟΙΝΟΤΗΤΕΣ ΘΑ ΑΚΜΑΣΟΥΝ ΟΙ ΖΩΕΣ, ενώ υπήρχαν και τραπέζια με έντυπα και βιβλία αναρχικού περιεχομένου

Τραπέζια με έντυπα και βιβλία υπήρχαν, επίσης, στην αίθουσα του κτιρίου όπου πραγματοποιήθηκαν οι προβολές και οι συζητήσεις, ενώ είχε εκτεθεί και φωτογραφικό υλικό από την εξέγερση του 1973 καθώς και από τον ισπανικό εμφύλιο 1936-1939, από την έναρξη του οποίου συμπληρώθηκαν εφέτος 80

ΤΟ ΑΝΑΡΧΙΚΟ ΔΙΗΜΕΡΟ 2016 στο ΠΟΛΥΤΕΧΝΕΙΟ

Με κεντρικό περιεχόμενο: 1967-1973: ΔΙΚΤΑΤΟΡΙΑ-2010-2016: ΜΝΗΜΟΝΙΑ , **Έξη χρόνια αρκετά, δεν θα γίνουνε επτά**, διοργανώθηκε από την ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΑΡΧΕΙΟΘΗΚΗ το καθ' έτος διήμερο εκδηλώσεων στο Πολυτεχνείο των Αθηνών, κατά το τριήμερο μνήμης της εξέγερσης του Νοεμβρίου 1973. ΠΟΛΥΤΕΧΝΕΙΟ 1973-2016.

Στην διάρκεια του τριημέρου υπήρχε αναρτημένο πανώ στην γωνία του πολυτεχνείου προς την οδό Πατησίων, στο οποίο ήταν γραμμένη η φράση: ΟΥΤΕ ΕΥΡΩΠΑΙΟΙ, ΟΥΤΕ ΕΘΝΙΚΙΣΤΕΣ. ΣΕ ΑΝΑΡΧΕΣ ΚΟΙΝΟΤΗΤΕΣ ΘΑ ΑΚΜΑΣΟΥΝ ΟΙ ΖΩΕΣ, ενώ υπήρχαν και τραπέζια με έντυπα και βιβλία αναρχικού περιεχομένου

Τραπέζια με έντυπα και βιβλία υπήρχαν, επίσης, στην αίθουσα του κτιρίου όπου πραγματοποιήθηκαν οι προβολές και οι συζητήσεις, ενώ είχε εκτεθεί και φωτογραφικό υλικό από την εξέγερση του 1973 καθώς και από τον ισπανικό εμφύλιο 1936-1939, από την έναρξη του οποίου συμπληρώθηκαν εφέτος 80 χρόνια.

Το Πρόγραμμα του διημέρου 2016 είχε ως ακολούθως:

Τρίτη 15 Νοεμβρίου

Προβολές

12:00 Καταγεγραμμένα γεγονότα της Ουγγρικής επανάστασης του 1956.

13:00 Καταγεγραμμένα γεγονότα του Ισπανικού εμφυλίου 1936-1939.

16:45: ...και ήρθε η ημέρα της εκδίκησης (σχετικά με τη ζωή του Φ. Σαμπατέ).

Συζήτηση

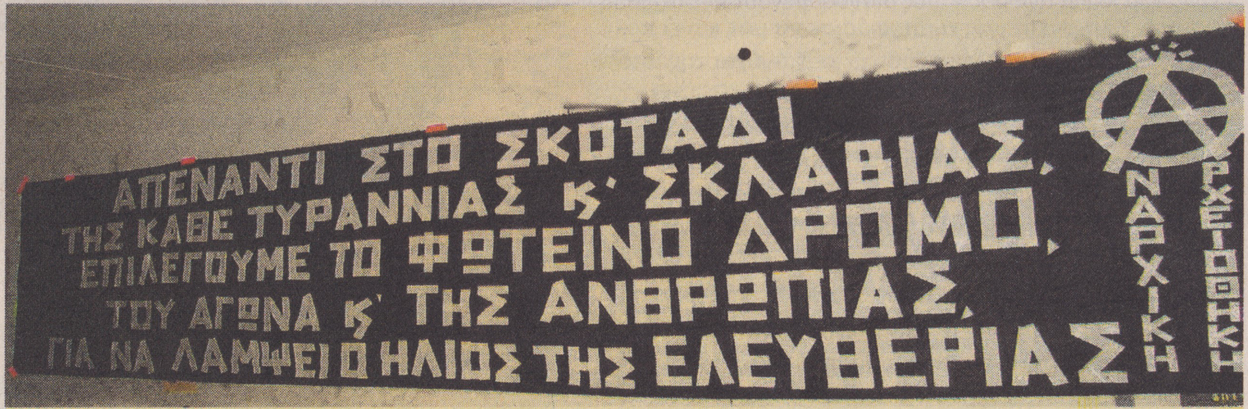
18:30. Θέμα: 1936-2016, 80 χρόνια από τον Ισπανικό εμφύλιο. Αποκομίζοντας συμπεράσματα μέσα από την ιστορική αλήθεια.

Τετάρτη 16 Νοεμβρίου

Προβολές

12:00 Εις το όνομα του πατρός.

14:10 Ο χαμένος τα παίρνει όλα.

Με κεντρικό περιεχόμενο: 1967-1973: ΔΙΚΤΑΤΟΡΙΑ-2010-2016: ΜΝΗΜΟΝΙΑ , **Έξη χρόνια αρκετά, δεν θα γίνουνε επτά,** διοργανώθηκε από την ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΑΡΧΕΙΟΘΗΚΗ το καθ' έτος διήμερο εκδηλώσεων στο Πολυτεχνείο των Αθηνών, κατά το τριήμερο μνήμης της εξέγερσης του Νοεμβρίου 1973. ΠΟΛΥΤΕΧΝΕΙΟ 1973-2016.

Στην διάρκεια του τριημέρου υπήρχε αναρτημένο πανώ στην γωνία του πολυτεχνείου προς την οδό Πατησίων, στο οποίο ήταν γραμμένη η φράση: ΟΥΤΕ ΕΥΡΩΠΑΙΟΙ, ΟΥΤΕ ΕΘΝΙΚΙΣΤΕΣ. ΣΕ ΑΝΑΡΧΕΣ ΚΟΙΝΟΤΗΤΕΣ ΘΑ ΑΚΜΑΣΟΥΝ ΟΙ ΖΩΕΣ, ενώ υπήρχαν και τραπέζια με έντυπα και βιβλία αναρχικού περιεχομένου

Τραπέζια με έντυπα και βιβλία υπήρχαν, επίσης, στην αίθουσα του κτιρίου όπου πραγματοποιήθηκαν οι προβολές και οι συζητήσεις, ενώ είχε εκτεθεί και φωτογραφικό υλικό από την εξέγερση του 1973 καθώς και από τον ισπανικό εμφύλιο 1936-1939, από την έναρξη του οποίου συμπληρώθηκαν εφέτος 80 χρόνια.

Το Πρόγραμμα του διημέρου 2016 είχε ως ακολούθως:

Τρίτη 15 Νοεμβρίου

Προβολές

12:00 Καταγεγραμμένα γεγονότα της Ουγγρικής επανάστασης του 1956.

13:00 Καταγεγραμμένα γεγονότα του Ισπανικού εμφυλίου 1936-1939.

16:45: ...και ήρθε η ημέρα της εκδίκησης (σχετικά με τη ζωή του Φ. Σαμπατέ).

Συζήτηση

18:30. Θέμα: 1936-2016, 80 χρόνια από τον Ισπανικό εμφύλιο. Αποκομίζοντας συμπεράσματα μέσα από την ιστορική αλήθεια.

Τετάρτη 16 Νοεμβρίου

Προβολές

12:00 Εις το όνομα του πατρός.

14:10 Ο χαμένος τα παίρνει όλα.

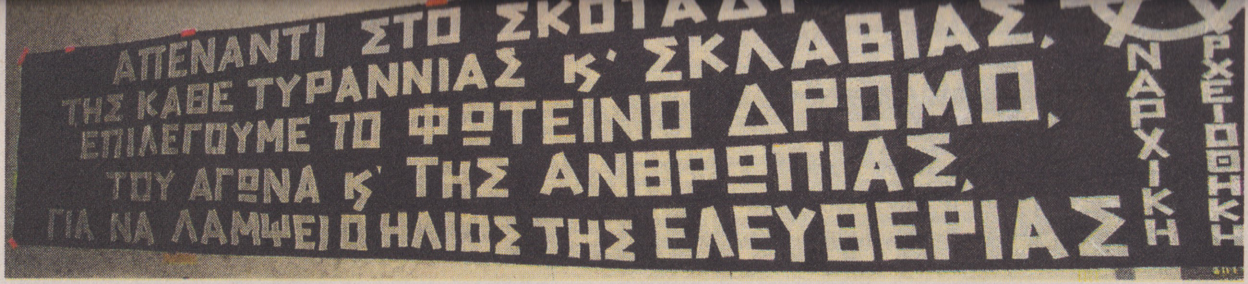
16:20 Ο Ξένος.

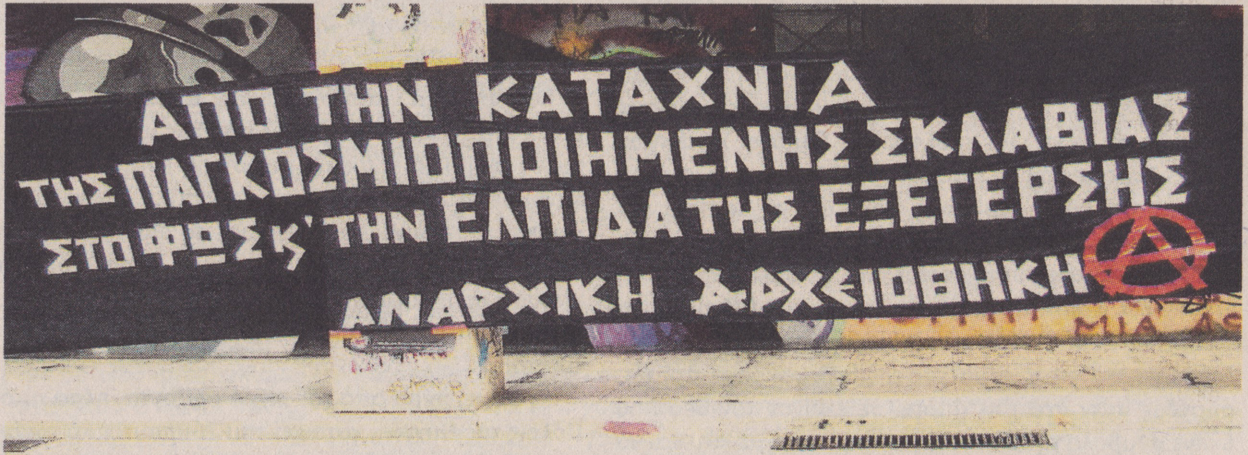
17:30 Τα γεγονότα στη Μαρούσια.

Συζήτηση

18:30 ΘΕΜΑ: Πατρίδα, Οικουμενισμός, Διεθνισμός και Αναρχία.

Λόγω των προγραμματισμένων συγκεντρώσεων και πορειών στις 15 Νοεμβρίου, ο χώρος του Πολυτεχνείου εκκενώθηκε και ως εκ τούτου η συζήτηση με θέμα τα 80 χρόνια από τον ισπανικό εμφύλιο πόλεμο δεν πραγματοποιήθηκε.

Στον απόηχο της επίσκεψης Ομπάμα και της 43ης ανάμνησης της εξέγερσης του 1973

Έχει γραφτεί ότι το οργανωμένο ψεύδος, η συστηματική εξαπάτηση συνδέονται με την υπερτροφική βούληση για εξουσία. Το ψεύδος και δη το ολοκληρωτικό, έρχεται να προσδώσει στην προπαγάνδα εκείνη την απαιτούμενη συνοχή, που απαιτεί κάθε φορά η επιβολή της.

Πολλές φορές, δυστυχώς, το ψεύδος ανταποκρίνεται στο αίτημα ενός κοινού, επαναστατικού ή μη δεν έχει σημασία, το οποίο εμφανίζεται έτοιμο να πιστέψει, έτοιμο να διδαχθεί σε ένα μάθημα, κυριολεκτικά και πρώτα απ' όλα, λήθης. Οι βεβαιότητες, που συνεχίζουν να κατασκευάζονται, έχουν αποκτήσει τέτοια δύναμη, που ο,τιδήποτε θα μπορούσε έστω να τις κλονίσει, θεωρείται ότι εισάγει σε ένα κόσμο άγνωστο και απαγορευμένο, αντιδραστικό και ύποπτο.

Ο φανατικός είναι έτοιμος να θυσιαστεί στο όνομα μιας κατασκευής, που ορίζει ότι τα πάντα εδράζονται στο μηδενικό χρόνο. Το παρελθόν δεν έχει σβήσει απλά, το παρελθόν δεν υπήρξε ποτέ. Έτσι τα πάντα επιτρέπονται, αφού η εκκίνηση και επανεκκίνηση της ιστορίας θεωρητικά επαναλαμβάνεται με έναν αέναο τρόπο.

Οι νέοι συνωμότες, παρ' ότι μοιάζουν κυριολεκτικά με καρικατούρες, δοξάζουν την άγνοια σαν το μεγαλύτερο προτέρημα, τις επαναλαμβανόμενες αποτυχίες σαν σημεία ακόμη μεγαλύτερης «έμπνευσης». Οι απορίες δεν επιτρέπονται, τα πολλά λόγια αφορούν τους διανοούμενους ή τους αδρανείς. Η εξουσία δεν χρειάζεται να κοπιάσει για να τους παρουσιάσει σαν περιθωριακούς, ο χαρακτηρισμός αποτελεί ύψιστη τιμή για τους ίδιους και διαρκώς ζητούμενο.

Και όμως, η τελετουργία πρόσβασης στο μεγαλείο του παρελθόντος ή μάλλον σε ορισμένα βολικά του σημεία, όπως και η οικειοποίηση ορισμένων συμβόλων, δεν μοιάζει παράταιρη εφ' όσον εντάσσεται στο σχέδιο. Εδώ, ο πολιτικός αυτισμός και οι γραφικοί εκπρόσωποί του μοιάζουν κινητήριες δυνάμεις ή τέλος πάντων επιχειρείται να προβληθούν σαν τέτοιες.

Οι χρήσιμες μαριονέττες αποδεικνύονται ακόμη χρησιμότερες, όταν διαθέτουν την ετικέτα, που γράφει με μεγάλα γράμματα «ο τρελός του χωριού». Είναι φυσικά βολικότερο, η αλήθεια να κρύβεται πίσω από την υποτιθέμενη γραφικότητα. Άλλωστε, όταν θα έρθει η ώρα της «λυπητερής», ποιος θα ζητήσει τον λόγο από τον κάθε «κουζουλό»; Ποιος θα μετρήσει πόσα συντρίμμια παραπάνω μαζεύτηκαν στην χωματερή του κινήματος; Είπαμε, η κηδεία έχει ήδη πραγματοποιηθεί, όσο για τα μνημόσυνα, έχει ακόμη το κίνημα ορισμένα γραμμάτια να αποπληρώσει. Και βλέπουμε...

Στον αντίποδα εμφανίζονται οι φορείς του σοβαρού επαναστατικού κόμματος, που δηλώνουν έτοιμοι πια να επιδεί-τους, δίνουν «απλόχερα» τον χώρο που χρειάζεται το κινηματικό σύστημα για να συντηρηθεί. Και ο χώρος αυτός είναι γνωστός. Μόνο που ζητούν, όπως είναι λογικό, ορισμένα επί πλέον ανταλλάγματα. Κατ' αρχάς, όλοι γνωρίζουν ότι τα Εξάρχεια δίχως την γειτνίαση με το Πολυτεχνείο, δεν θα είναι τα ίδια Εξάρχεια. Έτσι η παρακμή, που είναι πλέον μια μόνιμη κατάσταση, αποδεικνύεται ως το παρόν και το μέλλον, σχεδιασμένο με προσεκτικά βήματα και σε βάθος χρόνου. Ο εγκλωβισμός σε μια στείρα επαναλαμβανόμενη σύγκρουση από ένα σημείο και μετά δεν μπορεί να οφείλεται σε μια παρουσιαζόμενη ολοκληρωτική αδυναμία για κάτι διαφορετικό, αλλά σε συγκεκριμένο σχεδιασμό που αγνοεί η λεγόμενη «μαρίδα».

Ακόμη και αυτή η αντίθεση, στην επίσκεψη Ομπάμα, κινήθηκε πάνω στις τροχιές της ωφέλιμης, για την αριστεροδεξιά συγκυβέρνηση, διαδρομής. Η υποστήριξη προς το κομμουνιστικό κομμάτι της κυβέρνησης στο απόγειό της. Διότι ποιος θα αμφισβητήσει ότι μόνο μία κομμουνιστική διαχείριση των εξουσιαστικών υποθέσεων θα καλούσε τον εκπρόσωπο της εγκαλουμένης, ως υπευθύνου για την επιβολή της δικτατορίας, δύναμης (των ΗΠΑ), ανήμερα του τριημέρου μνήμης για την εξέγερση εναντίον της δικτατορίας, τον Νοέμβριο του 1973; Ενώ, λοιπόν, εξ αιτίας, αυτού και μόνον του λόγου θα μπορούσαν να ξεκινήσουν κινητο-με την συνήθη λεζάντα των χωροταξικά καθορισμένων συγκρούσεων. Εν τέλει, ακόμη και αυτή η αντίδραση κινήθηκε στο πλαίσιο της λογικής: «προτιμούμε να μας φορούν την θηλειά οι δικοί μας εξουσιαστές κι όχι οι άλλοι».

Κατά τα άλλα, δεν χρειάζονται οραματικές ικανότητες για να καταλάβει κάποιος τους λόγους για τους οποίους προπαγανδίζεται σαν το απόλυτο κακό η έλευση του δήθεν αντίπαλου πολιτικού δέους στην διαχείριση των κρατικών υποθέσεων. «Θα μας πιάσουν όλους εάν βγει ο Κυριάκος», τρομοκρατούν μπαρουτοκαπνισμένοι και πολύξεροι κινηματίες, με κάθε ευκαιρία, διατηρώντας την φιλοκυβερνητική προπαγάνδα στα ύψη.

Όσο για την εξουσία, δεν φαίνεται να ανησυχεί για τα επόμενα κατασταλτικά της βήματα, αφού ο αυτοπεριορισμός των «περιθωριακών» τηγλύνει τα χέρια. Οι αρμόδιοι περί της καταστολής μιλούν πλέον, απλά, για την μέθοδο, που θα τους εξασφαλίσει τα μέγιστα αποτελέσματα. Μιλούν για «απενεργοποίηση» για απτά αποτελέσματα σε σύντομο χρονικό διάστημα. Όνειρα θερινής νυκτός θα πουν πολλοί, ή θα σκεφθούν μειδιώντας ότι δεν είναι τούτοι δω οι εξουσιαστές ούτε οι πρώτοι ούτε οι τελευταίοι με παρόμοιες φιλοδοξίες. Μπορεί να είναι και έτσι. Μόνο που οι καιροί έχουν αλλάξει, οι δολοφονίες στην Μαρφίν έχουν σημαδέψει ανεξίτηλα ανθρώπους, καταστάσεις, συνθήκες αγώνα και προοπτικές, επειδή γνωρίζουμε καλά, οι περισσότεροι, το «επαναστατι-

νοχή, που απαιτεί κάθε φορά η επιβολή της.

Πολλές φορές, δυστυχώς, το ψεύδος ανταποκρίνεται στο αίτημα ενός κοινού, επαναστατικού ή μη δεν έχει σημασία, το οποίο εμφανίζεται έτοιμο να πιστέψει, έτοιμο να διδαχθεί σε ένα μάθημα, κυριολεκτικά και πρώτα απ' όλα, λήθης. Οι βεβαιότητες, που συνεχίζουν να κατασκευάζονται, έχουν αποκτήσει τέτοια δύναμη, που ο,τιδήποτε θα μπορούσε έστω να τις κλονίσει, θεωρείται ότι εισάγει σε ένα κόσμο άγνωστο και απαγορευμένο, αντιδραστικό και ύποπτο.

Ο φανατικός είναι έτοιμος να θυσιαστεί στο όνομα μιας κατασκευής, που ορίζει ότι τα πάντα εδράζονται στο μηδενικό χρόνο. Το παρελθόν δεν έχει σβήσει απλά, το παρελθόν δεν υπήρξε ποτέ. Έτσι τα πάντα επιτρέπονται, αφού η εκκίνηση και επανεκκίνηση της ιστορίας θεωρητικά επαναλαμβάνεται με έναν αέναο τρόπο.

Οι νέοι συνωμότες, παρ' ότι μοιάζουν κυριολεκτικά με καρικατούρες, δοξάζουν την άγνοια σαν το μεγαλύτερο προτέρημα, τις επαναλαμβανόμενες αποτυχίες σαν σημεία ακόμη μεγαλύτερης «έμπνευσης». Οι απορίες δεν επιτρέπονται, τα πολλά λόγια αφορούν τους διανοούμενους ή τους αδρανείς. Η εξουσία δεν χρειάζεται να κοπιάσει για να τους παρουσιάσει σαν περιθωριακούς, ο χαρακτηρισμός αποτελεί ύψιστη τιμή για τους ίδιους και διαρκώς ζητούμενο.

Και όμως, η τελετουργία πρόσβασης στο μεγαλείο του παρελθόντος ή μάλλον σε ορισμένα βολικά του σημεία, όπως και η οικειοποίηση ορισμένων συμβόλων, δεν μοιάζει παράταιρη εφ' όσον εντάσσεται στο σχέδιο. Εδώ, ο πολιτικός αυτισμός και οι γραφικοί εκπρόσωποί του μοιάζουν κινητήριες δυνάμεις ή τέλος πάντων επιχειρείται να προβληθούν σαν τέτοιες.

Οι χρήσιμες μαριονέττες αποδεικνύονται ακόμη χρησιμότερες, όταν διαθέτουν την ετικέτα, που γράφει με μεγάλα γράμματα «ο τρελός του χωριού». Είναι φυσικά βολικότερο, η αλήθεια να κρύβεται πίσω από την υποτιθέμενη γραφικότητα. Άλλωστε, όταν θα έρθει η ώρα της «λυπητερής», ποιος θα ζητήσει τον λόγο από τον κάθε «κουζουλό»; Ποιος θα μετρήσει πόσα συντρίμμια παραπάνω μαζεύτηκαν στην χωματερή του κινήματος; Είπαμε, η κηδεία έχει ήδη πραγματοποιηθεί, όσο για τα μνημόσυνα, έχει ακόμη το κίνημα ορισμένα γραμμάτια να αποπληρώσει. Και βλέπουμε...

Στον αντίποδα εμφανίζονται οι φορείς του σοβαρού επαναστατικού κόμματος, που δηλώνουν έτοιμοι πια να επιδείξουν επαναστατικό αντιπολιτευτικό έργο και να τύχουν της ανάλογης πολιτικής αναγνώρισης με πλάκα τα αγωνιστικά παράσημα, διεκδικητές της ένοπλης κομμουνιστικής παράδοσης. Σταλινικοί, πλέον, στα ίσια, όχι όπως παλιά, με το σφυρί και το δρεπάνι και ολίγη αντεξουσία για να κρατούν τα κόζια στους ζωτικούς χώρους του κινήματος.

Οι κομμουνιστές στην κυβέρνηση και οι συνοδοιπόροι

και
της 43ης ανάμνησης
της εξέγερσης
του 1973

τους, δίνουν «απλόχερα» τον χώρο που χρειάζεται το κινηματικό σύστημα για να συντηρηθεί. Και ο χώρος αυτός είναι γνωστός. Μόνο που ζητούν, όπως είναι λογικό, ορισμένα επί πλέον ανταλλάγματα. Κατ' αρχάς, όλοι γνωρίζουν ότι τα Εξάρχεια δίχως την γειτνίαση με το Πολυτεχνείο, δεν θα είναι τα ίδια Εξάρχεια. Έτσι η παρακμή, που είναι πλέον μια μόνιμη κατάσταση, αποδεικνύεται ως το παρόν και το μέλλον, σχεδιασμένο με προσεκτικά βήματα και σε βάθος χρόνου. Ο εγκλωβισμός σε μια στείρα επαναλαμβανόμενη σύγκρουση από ένα σημείο και μετά δεν μπορεί να οφείλεται σε μια παρουσιαζόμενη ολοκληρωτική αδυναμία για κάτι διαφορετικό, αλλά σε συγκεκριμένο σχεδιασμό που αγνοεί η λεγόμενη «μαρίδα».

Ακόμη και αυτή η αντίθεση, στην επίσκεψη Ομπάμα, κινήθηκε πάνω στις τροχιές της ωφέλιμης, για την αριστεροδεξιά συγκυβέρνηση, διαδρομής. Η υποστήριξη προς το κομμουνιστικό κομμάτι της κυβέρνησης στο απόγειό της. Διότι ποιος θα αμφισβητήσει ότι μόνο μία κομμουνιστική διαχείριση των εξουσιαστικών υποθέσεων θα καλούσε τον εκπρόσωπο της εγκαλουμένης, ως υπευθύνου για την επιβολή της δικτατορίας, δύναμης (των ΗΠΑ), ανήμερα του τριημέρου μνήμης για την εξέγερση εναντίον της δικτατορίας, τον Νοέμβριο του 1973; Ενώ, λοιπόν, εξ αιτίας, αυτού και μόνον του λόγου θα μπορούσαν να ξεκινήσουν κινητοποιήσεις και πορείες από την πρώτη στιγμή που ανακοινώθηκε η επίσκεψη και εναντίον της κυβερνητικής επιλογής, τουλάχιστον για την ημερομηνία, το μόνο που έγινε ήταν να πραγματοποιηθούν οι γνωστές διακοσμητικές και ολιγάριθμες συγκεντρώσεις και πορείες, εν μέσω αποκλεισμών ολόκληρων περιοχών και απαγορεύσεων. Αποδείχθηκε, έτσι η αποτελεσματικότητα της κατασταλτικής κρατικής πολιτικής, με την συνήθη λεζάντα των χωροταξικά καθορισμένων συγκρούσεων. Εν τέλει, ακόμη και αυτή η αντίδραση κινήθηκε στο πλαίσιο της λογικής: «προτιμούμε να μας φορούν την θηλειά οι δικοί μας εξουσιαστές κι όχι οι άλλοι».

Κατά τα άλλα, δεν χρειάζονται οραματικές ικανότητες για να καταλάβει κάποιος τους λόγους για τους οποίους προπαγανδίζεται σαν το απόλυτο κακό η έλευση του δήθεν αντίπαλου πολιτικού δέους στην διαχείριση των κρατικών υποθέσεων. «Θα μας πιάσουν όλους εάν βγει ο Κυριάκος», τρομοκρατούν μπαρουτοκαπνισμένοι και πολύξεροι κινηματίες, με κάθε ευκαιρία, διατηρώντας την φιλοκυβερνητική προπαγάνδα στα ύψη.

Όσο για την εξουσία, δεν φαίνεται να ανησυχεί για τα επόμενα κατασταλτικά της βήματα, αφού ο αυτοπεριορισμός των «περιθωριακών» τηςλύνει τα χέρια. Οι αρμόδιοι περί της καταστολής μιλούν πλέον, απλά, για την μέθοδο, που θα τους εξασφαλίσει τα μέγιστα αποτελέσματα. Μιλούν για «απενεργοποίηση» για απτά αποτελέσματα σε σύντομο χρονικό διάστημα. Όνειρα θερινής νυκτός θα πουν πολλοί, ή θα σκεφθούν μειδιώντας ότι δεν είναι τούτοι δω οι εξουσιαστές ούτε οι πρώτοι ούτε οι τελευταίοι με παρόμοιες φιλοδοξίες. Μπορεί να είναι και έτσι. Μόνο που οι καιροί έχουν αλλάξει, οι δολοφονίες στην Μαρφίν έχουν σημαδέψει ανεξίτηλα ανθρώπους, καταστάσεις, συνθήκες αγώνα και προοπτικές, επειδή γνωρίζουμε καλά, οι περισσότεροι, το «επαναστατικό» περιβάλλον που τις εξέθρεψε, το περιβάλλον που προκαταβολικά πήρε την ευθύνη για αυτές. Είχαμε μιλήσει τότε για παρα-κρατικές συμμορίες. Επιβεβαιωθήκαμε περίτρανα. Οι αριστερές παραφυάδες του κράτους γνωρίζουν καλά τους τρόπους να προστατεύουν τα «δικά τους παιδιά».

Φυσικά με το αζημίωτο και μέχρι νεωτέρας...

Συσπείρωση Αναρχικών

παρελθόντος ή μάλλον σε ορισμένα βολικά του σημεία, όπως και η οικειοποίηση ορισμένων συμβόλων, δεν μοιάζει παράταιρη εφ' όσον εντάσσεται στο σχέδιο. Εδώ, ο πολιτικός αυτισμός και οι γραφικοί εκπρόσωποι του μοιάζουν κινητήριες δυνάμεις ή τέλος πάντων επιχειρείται να προβληθούν σαν τέτοιες.

Οι χρήσιμες μαριονέττες αποδεικνύονται ακόμη χρησιμότερες, όταν διαθέτουν την ετικέτα, που γράφει με μεγάλα γράμματα «ο τρελός του χωριού». Είναι φυσικά βολικότερο, η αλήθεια να κρύβεται πίσω από την υποτιθέμενη γραφικότητα. Άλλωστε, όταν θα έρθει η ώρα της «λυπητερής», ποιός θα ζητήσει τον λόγο από τον κάθε «κουζουλό»; Ποιός θα μετρήσει πόσα συντρίμμια παραπάνω μαζεύτηκαν στην χωματερή του κινήματος; Είπαμε, η κηδεία έχει ήδη πραγματοποιηθεί, όσο για τα μνημόσυνα, έχει ακόμη το κίνημα ορισμένα γραμμάτια να αποπληρώσει. Και βλέπουμε...

Στον αντίποδα εμφανίζονται οι φορείς του σοβαρού επαναστατικού κόμματος, που δηλώνουν έτοιμοι πια να επιδείξουν επαναστατικό αντιπολιτευτικό έργο και να τύχουν της ανάλογης πολιτικής αναγνώρισης με πλάκα τα αγωνιστικά παράσημα, διεκδικητές της ένοπλης κομμουνιστικής παράδοσης. Σταλινικοί, πλέον, στα ίσια, όχι όπως παλιά, με το σφυρί και το δρεπάνι και ολίγη αντεξουσία για να κρατούν τα κόζια στους ζωτικούς χώρους του κινήματος.

Οι κομμουνιστές στην κυβέρνηση και οι συνοδοιπόροι μια μόνιμη κατάσταση, αποδεικνύεται ως το παρόν και το μέλλον, σχεδιασμένο με προσεκτικά βήματα και σε βάθος χρόνου. Ο εγκλωβισμός σε μια στείρα επαναλαμβανόμενη σύγκρουση από ένα σημείο και μετά δεν μπορεί να οφείλεται σε μια παρουσιαζόμενη ολοκληρωτική αδυναμία για κάτι διαφορετικό, αλλά σε συγκεκριμένο σχεδιασμό που αγνοεί η λεγόμενη «μαρίδα».

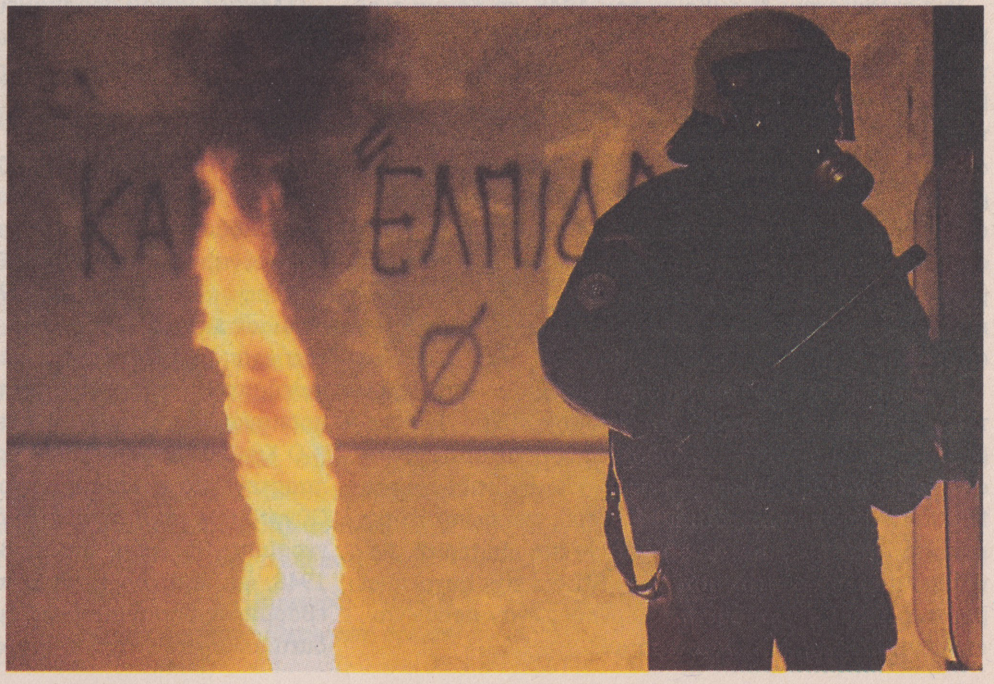
Ακόμη και αυτή η αντίθεση, στην επίσκεψη Ομπάμα, κινήθηκε πάνω στις τροχιές της ωφέλιμης, για την αριστεροδεξιά συγκυβέρνηση, διαδρομής. Η υποστήριξη προς το κομμουνιστικό κομμάτι της κυβέρνησης στο απόγειό της. Διότι ποιός θα αμφισβητήσει ότι μόνο μία κομμουνιστική διαχείριση των εξουσιαστικών υποθέσεων θα καλούσε τον εκπρόσωπο της εγκαλουμένης, ως υπευθύνου για την επιβολή της δικτατορίας, δύναμης (των ΗΠΑ), ανήμερα του τριημέρου μνήμης για την εξέγερση εναντίον της δικτατορίας, τον Νοέμβριο του 1973; Ενώ, λοιπόν, εξ αιτίας, αυτού και μόνον του λόγου θα μπορούσαν να ξεκινήσουν κινητοποιήσεις και πορείες από την πρώτη στιγμή που ανακοινώθηκε η επίσκεψη και εναντίον της κυβερνητικής επιλογής, τουλάχιστον για την ημερομηνία, το μόνο που έγινε ήταν να πραγματοποιηθούν οι γνωστές διακοσμητικές και ολιγάριθμες συγκεντρώσεις και πορείες, εν μέσω αποκλεισμών ολόκληρων περιοχών και απαγορεύσεων. Αποδείχθηκε, έτσι η αποτελεσματικότητα της κατασταλτικής κρατικής πολιτικής, παρουσιάζεται σαν το απόλυτο κακό η έλευση του σήμερα αντίπαλου πολιτικού δέους στην διαχείριση των κρατικών υποθέσεων. «Θα μας πιάσουν όλους εάν βγει ο Κυριάκος», τρομοκρατούν μπαρουτοκαπνισμένοι και πολύξεροι κινηματίες, με κάθε ευκαιρία, διατηρώντας την φιλοκυβερνητική προπαγάνδα στα ύψη.

Όσο για την εξουσία, δεν φαίνεται να ανησυχεί για τα επόμενα κατασταλτικά της βήματα, αφού ο αυτοπεριορισμός των «περιθωριακών» τηςλύνει τα χέρια. Οι αρμόδιοι περί της καταστολής μιλούν πλέον, απλά, για την μέθοδο, που θα τους εξασφαλίσει τα μέγιστα αποτελέσματα. Μιλούν για «απενεργοποίηση» για απτά αποτελέσματα σε σύντομο χρονικό διάστημα. Όνειρα θερινής νυκτός θα πουν πολλοί, ή θα σκεφθούν μειδιώντας ότι δεν είναι τούτοι δω οι εξουσιαστές ούτε οι πρώτοι ούτε οι τελευταίοι με παρόμοιες φιλοδοξίες. Μπορεί να είναι και έτσι. Μόνο που οι καιροί έχουν αλλάξει, οι δολοφονίες στην Μαρφίν έχουν σημαδέψει ανεξίτηλα ανθρώπους, καταστάσεις, συνθήκες αγώνα και προοπτικές, επειδή γνωρίζουμε καλά, οι περισσότεροι, το «επαναστατικό» περιβάλλον που τις εξέθρεψε, το περιβάλλον που προκαταβολικά πήρε την ευθύνη για αυτές. Είχαμε μιλήσει τότε για παρα-κρατικές συμμορίες. Επιβεβαιωθήκαμε περίτρανα. Οι αριστερές παραφυάδες του κράτους γνωρίζουν καλά τους τρόπους να προστατεύουν τα «δικά τους παιδιά».

Φυσικά με το αζημίωτο και μέχρι νεωτέρας...

Συσπείρωση Αναρχικών

Η ουγγρική επανάσταση του 1956

[...Το σκοινί περάστηκε γύρω από τον λαιμό του «Στάλιν»,... ύψους 26 ποδιών,... Εκατοντάδες πρόθυμα χέρια το άρπαξαν. Τεντώθηκε. Το άγαλμα έτριξε, καθώς έγερνε σιγά-σιγά, προς το πλήθος. Μ' ένα τελευταίο ανατριχιαστικό τρίξιμο έπεσε απ' το βάθρο...

Το άγαλμα μεταφέρθηκε μ' ένα κάρρο και ξεφορτώθηκε μπροστά στο Εθνικό Θέατρο, όπου ένα πλήθος που γελούσε το 'κανε κομμάτια.

Οι μπότες του Στάλιν, όμως, στέκονταν ακόμη εκεί. Τι οιωνός γι' αυτούς που πίστευαν σε τέτοια πράγματα! Δεν ωφελεί πολύ το ν' απαλλαγείς από έναν άνθρωπο. Κάποιος άλλος φοράει πάντα τις μπότες του. Πρέπει να πάψεις να χρειάζεσαι κυρίαρχους».]

Το Ουγγρικό Κομμουνιστικό Κόμμα είναι πολύ μικρό αριθμητικά, σε οπαδούς και υποστηρικτές κατά τη διάρκεια του Δευτέρου Παγκοσμίου Πολέμου. Με επικεφαλής τον Λάζλο Ράικ, μέλη του κόμματος ασχολούνται

Το Ουγγρικό Κομμουνιστικό Κόμμα γίνεται το μεγαλύτερο ενιαίο κόμμα στις εκλογές του 1947. Οι κομμουνιστές αποκτούν σταδιακά τον έλεγχο της κυβέρνησης και από το 1948 το Σοσιαλδημοκρατικό Κόμμα παύει να υφίσταται ως ανεξάρτητος οργανισμός. Ο ηγέτης του, Bela Kovacs συλλαμβάνεται και εξορίζεται στη Σιβηρία. Άλλοι ηγέτες της αντιπολίτευσης, όπως η Anna Kethly, Frenc Nagy και Istvan Szabo επίσης φυλακίζονται ή στέλνονται στην εξορία.

Ο Ματίας Ράκοζι απαιτεί πλήρη υπακοή από τα μέλη του ουγγρικού Κομμουνιστικού Κόμματος. Ο κύριος αντίπαλός του για την εξουσία είναι ο Λάζλο Ράικ, ο οποίος είναι τώρα υπουργός Εξωτερικών. Ο Ράικ συλλαμβάνεται. Το φρικιαστικό είναι η απολογία του στη δίκη του τον Σεπτέμβριο του 1949, όπου ομολογεί την ενοχή του σε όλες τις κατηγορίες του Δημόσιου Κατήγορου, καθώς και σε μερικές άλλες επιπλέον. Παραδέχεται ότι είχε λάβει μέρος σε σχέδιο δολοφονίας εναντίον των Ματίας Ράκοζι και Έρνο Γκέρο. Ο Λάζλο Ράικ επίσης ομολογεί ότι

κάθειρξη. Οι Διαμαρτυρόμενες εκκλησίες «καθαρίζονται» και οι ηγέτες τους αντικαθίστανται από αυτούς που είναι πρόθυμοι να παραμείνουν πιστοί στην κυβέρνηση Ράκοζι.

Ο Ράκοζι έχει δυσκολία στην διαχείριση της οικονομίας και ο λαός της Ουγγαρίας βλέπει το βιοτικό του επίπεδο να πέφτει. Η κυβέρνησή του παίρνει όλο και πιο αντιλαϊκά μέτρα και, όταν ο Ιωσήφ Στάλιν πεθαίνει το 1953, ο Ματίας Ράκοζι περνά στο παρασκήνιο της πολιτικής και αντικαθίσταται στην πρωθυπουργία από τον Ίμρε Νάγκι. Ωστόσο, διατηρεί τη θέση του ως γενικός γραμματέας του Ουγγρικού Εργατικού Κόμματος.

Ως ηγέτης της Ουγγαρίας, ο Ίμρε Νάγκι αφαιρεί τον κρατικό έλεγχο των μέσων μαζικής ενημέρωσης και ενθαρρύνει τη δημόσια συζήτηση για την πολιτική και οικονομική μεταρρύθμιση. Αυτό περιελάμβανε μια υπόσχεση για την αύξηση της παραγωγής και της διανομής των καταναλωτικών αγαθών. Ο Νάγκι, επίσης, απελευθερώνει αντικομμουνιστές από τη φυλακή και μιλάει για τη διεξαγωγή ελεύθερων εκλογών και την αναχώρηση της Ουγγαρίας

[...Το σκοινί περάστηκε γύρω από τον λαιμό του «Στάλιν»,... ύψους 26 ποδιών,... Εκατοντάδες πρόθυμα χέρια το άρπαξαν. Τεντώθηκε. Το άγαλμα έτριξε, καθώς έγερνε σιγά-σιγά, προς το πλήθος. Μ' ένα τελευταίο ανατριχιαστικό τρίξιμο έπεσε απ' το βάθρο...

Το άγαλμα μεταφέρθηκε μ' ένα κάρρο και ξεφορτώθηκε μπροστά στο Εθνικό Θέατρο, όπου ένα πλήθος που γελούσε το 'κανε κομμάτια.

Οι μπότες του Στάλιν, όμως, στέκονταν ακόμη εκεί. Τι οιωνός γι' αυτούς που πίστευαν σε τέτοια πράγματα! Δεν ωφελεί πολύ το ν' απαλλαγείς από έναν άνθρωπο. Κάποιος άλλος φοράει πάντα τις μπότες του. Πρέπει να πάψεις να χρειάζεσαι κυρίαρχους».]

Το Ουγγρικό Κομμουνιστικό Κόμμα είναι πολύ μικρό αριθμητικά, σε οπαδούς και υποστηρικτές κατά τη διάρκεια του Δευτέρου Παγκοσμίου Πολέμου. Με επικεφαλής τον Λάζλο Ράικ, μέλη του κόμματος ασχολούνται με έναν κρυφό, και σε μεγάλο βαθμό ανεπιτυχή, πόλεμο κατά του Αδόλφου Χίτλερ.

Ο Σοβιετικός Στρατός εισβάλλει στην Ουγγαρία το Σεπτέμβριο του 1944 και στήνει μια εναλλακτική κυβέρνηση στο Ντέμπρετσεν στις 21 Δεκεμβρίου του ίδιου έτους, δεν καταφέρνει να καταλάβει, όμως, τη Βουδαπέστη, παρά μέχρι την 18η Ιανουαρίου 1945. Λίγο αργότερα ο Ζόλτον Τίλντυ γίνεται ο προσωρινός πρωθυπουργός.

Στις εκλογές του Νοεμβρίου του 1945, το Κόμμα των Μικροϊδιοκτητών λαμβάνει το 57% των ψήφων. Το ουγγρικό Εργατικό Κόμμα, τώρα υπό την ηγεσία των Ματίας Ρακόζι και Erno Gero, έλαβε υποστήριξη μόνο από το 17% του πληθυσμού. Ο σοβιετικός διοικητής στην Ουγγαρία, ο στρατάρχης Βοροσίλοφ, αρνείται να επιτρέψει στο Κόμμα των Μικροϊδιοκτητών να σχηματίσει κυβέρνηση. Αντ' αυτού, ο Βοροσίλοφ δημιουργεί μια κυβέρνηση συνασπισμού με τους κομμουνιστές κρατώντας μερικές από τις βασικές θέσεις. Ο Zoltan Tildy ονομάζεται πρόεδρος και

Το Ουγγρικό Κομμουνιστικό Κόμμα γίνεται το μεγαλύτερο ενιαίο κόμμα στις εκλογές του 1947. Οι κομμουνιστές αποκτούν σταδιακά τον έλεγχο της κυβέρνησης και από το 1948 το Σοσιαλδημοκρατικό Κόμμα παύει να υφίσταται ως ανεξάρτητος οργανισμός. Ο ηγέτης του, Bela Kovacs συλλαμβάνεται και εξορίζεται στη Σιβηρία. Άλλοι ηγέτες της αντιπολίτευσης, όπως η Anna Kethly, Frenc Nagy και Istvan Szabo επίσης φυλακίζονται ή στέλνονται στην εξορία.

Ο Ματίας Ράκοζι απαιτεί πλήρη υπακοή από τα μέλη του ουγγρικού Κομμουνιστικού Κόμματος. Ο κύριος αντίπαλός του για την εξουσία είναι ο Λάζλο Ράικ, ο οποίος είναι τώρα υπουργός Εξωτερικών. Ο Ράικ συλλαμβάνεται. Το φρικιαστικό είναι η απολογία του στη δίκη του τον Σεπτέμβριο του 1949, όπου ομολογεί την ενοχή του σε όλες τις κατηγορίες του Δημόσιου Κατήγορου, καθώς και σε μερικές άλλες επιπλέον. Παραδέχεται ότι είχε λάβει μέρος σε σχέδιο δολοφονίας εναντίον των Ματίας Ράκοζι και Έρνο Γκέρο. Ο Λάζλο Ράικ επίσης ομολογεί ότι είναι πράκτορας των Miklos Horthy (του πρώτου δικτάτορα στην Ευρώπη του 1919, ο οποίος αιματοκύλησε την Ουγγαρία κυνηγώντας και σφαγιάζοντας αντιφρονούντες ονοματίζοντας τους σοσιαλιστές), Λέον Τρότσκι, Γιόσιπ Τίτο και του δυτικού ιμπεριαλισμού. Ο Ράικ κρίνεται ένοχος και εκτελείται. Ο Γιάνος Κάνταρ και άλλοι διαφωνούντες επίσης καθαρίζονται από το κόμμα κατά τη διάρκεια αυτής της περιόδου.

Ο Ματίας Ράκοζι προσπαθεί τώρα να επιβάλει αυταρχική διακυβέρνηση στην Ουγγαρία. Υπολογίζεται ότι 2.000 άνθρωποι εκτελέστηκαν και πάνω από 100.000 φυλακίστηκαν. Ορισμένα μέλη του ουγγρικού Εργατικού Κόμματος είναι αντίθετα σε αυτή την πολιτική. Μεταξύ 1948 και 1950 διαγράφονται 483.000 μέλη του κομμουνιστικού κόμματος Ουγγαρίας από τον Ράκοζι.

Ο Ράκοζι αναπτύσσει γρήγορα το εκπαιδευτικό σύστημα της Ουγγαρίας, στην προσπάθειά του να αντικαταστήσει τη μορφωμένη τάξη του παρελθόντος με αυτή που ο ίδιος

κάθειρξη. Οι Διαμαρτυρόμενες εκκλησίες «καθαρίζονται» και οι ηγέτες τους αντικαθίστανται από αυτούς που είναι πρόθυμοι να παραμείνουν πιστοί στην κυβέρνηση Ράκοζι.

Ο Ράκοζι έχει δυσκολία στην διαχείριση της οικονομίας και ο λαός της Ουγγαρίας βλέπει το βιοτικό του επίπεδο να πέφτει. Η κυβέρνησή του παίρνει όλο και πιο αντιλαϊκά μέτρα και, όταν ο Ιωσήφ Στάλιν πεθαίνει το 1953, ο Ματίας Ράκοζι περνά στο παρασκήνιο της πολιτικής και αντικαθίσταται στην πρωθυπουργία από τον Ίμρε Νάγκι. Ωστόσο, διατηρεί τη θέση του ως γενικός γραμματέας του Ουγγρικού Εργατικού Κόμματος.

Ως ηγέτης της Ουγγαρίας, ο Ίμρε Νάγκι αφαιρεί τον κρατικό έλεγχο των μέσων μαζικής ενημέρωσης και ενθαρρύνει τη δημόσια συζήτηση για την πολιτική και οικονομική μεταρρύθμιση. Αυτό περιελάμβανε μια υπόσχεση για την αύξηση της παραγωγής και της διανομής των καταναλωτικών αγαθών. Ο Νάγκι, επίσης, απελευθερώνει αντικομμουνιστές από τη φυλακή και μιλάει για τη διεξαγωγή ελεύθερων εκλογών και την αναχώρηση της Ουγγαρίας από το Σύμφωνο της Βαρσοβίας.

Ο Ματίας Ράκοζι οργανώνει μέτωπο επιθέσεων στον Νάγκι. Στις 9 Μαρτίου 1955 η Κεντρική Επιτροπή του Ουγγρικού Εργατικού Κόμματος καταδικάζει τον Νάγκι για «δεξιά παρέκκλιση». Οι ουγγρικές εφημερίδες συμμετέχουν στις επιθέσεις και ο Νάγκι κατηγορείται ως υπεύθυνος για τα οικονομικά προβλήματα της χώρας και στις 18 Απριλίου απολύεται από τη θέση του με ομόφωνη ψήφο της Εθνοσυνέλευσης. Ο Ράκοζι για άλλη μια φορά γίνεται ο ηγέτης της Ουγγαρίας.

Τον Μάρτιο του 1956 η Κεντρική Επιτροπή του Ουγγρικού Κομμουνιστικού Κόμματος ανακοινώνει πως αποφάσισε ότι οι Λάζλο Ράικ, Gyorgy Palffy, Tibor Szonyi και Andras Szalai κακώς έχουν καταδικαστεί για προδοσία το 1949. Μάλιστα, ο Ράκοζι αναγκάζεται να πει ότι ολόκληρη η δίκη Ράικ είχε βασιστεί σε προβοκάτσια και ότι ήταν μια δικαστική πλάνη. Ταυτόχρονα ανακοινώνεται ότι ο Ίμρε Νάγκι έχει επανενταχθεί ως μέλος του Κομμουνιστικού

βία το άρπαξαν. Τεντώθηκε. Το άγαλμα έτριξε, καθώς έγερνε σιγά-σιγά, προς το πλήθος. Μ' ένα τελευταίο ανατριχιαστικό τρίξιμο έπεσε απ' το βάθρο...

Το άγαλμα μεταφέρθηκε μ' ένα κάρρο και ξεφορτώθηκε μπροστά στο Εθνικό Θέατρο, όπου ένα πλήθος που γελούσε το 'κανε κομμάτια.

Οι μπότες του Στάλιν, όμως, στέκονταν ακόμη εκεί. Τι οιωνός γι' αυτούς που πίστευαν σε τέτοια πράγματα! Δεν ωφελεί πολύ το ν' απαλλαγείς από έναν άνθρωπο. Κάποιος άλλος φοράει πάντα τις μπότες του. Πρέπει να πάψεις να χρειάζεσαι κυρίαρχους».]

Το Ουγγρικό Κομμουνιστικό Κόμμα είναι πολύ μικρό αριθμητικά, σε οπαδούς και υποστηρικτές κατά τη διάρκεια του Δευτέρου Παγκοσμίου Πολέμου. Με επικεφαλής τον Λάζλο Ράικ, μέλη του κόμματος ασχολούνται με έναν κρυφό, και σε μεγάλο βαθμό ανεπιτυχή, πόλεμο κατά του Αδόλφου Χίτλερ.

Ο Σοβιετικός Στρατός εισβάλλει στην Ουγγαρία το Σεπτέμβριο του 1944 και στήνει μια εναλλακτική κυβέρνηση στο Ντέμπρετσεν στις 21 Δεκεμβρίου του ίδιου έτους, δεν καταφέρνει να καταλάβει, όμως, τη Βουδαπέστη, παρά μέχρι την 18η Ιανουαρίου 1945. Λίγο αργότερα ο Ζόλτον Τίλντυ γίνεται ο προσωρινός πρωθυπουργός.

Στις εκλογές του Νοεμβρίου του 1945, το Κόμμα των Μικροϊδιοκτητών λαμβάνει το 57% των ψήφων. Το ουγγρικό Εργατικό Κόμμα, τώρα υπό την ηγεσία των Ματίας Ρακόζι και Erno Gero, έλαβε υποστήριξη μόνο από το 17% του πληθυσμού. Ο σοβιετικός διοικητής στην Ουγγαρία, ο στρατάρχης Βοροσίλοφ, αρνείται να επιτρέψει στο Κόμμα των Μικροϊδιοκτητών να σχηματίσει κυβέρνηση. Αντ' αυτού, ο Βοροσίλοφ δημιουργεί μια κυβέρνηση συνασπισμού με τους κομμουνιστές κρατώντας μερικές από τις βασικές θέσεις. Ο Zoltan Tildy ονομάζεται πρόεδρος και πρωθυπουργός ο Φρένκ Νάγκι. Ο Ματίας Ράκοζι γίνεται αναπληρωτής πρωθυπουργός.

Ο Λάζλο Ράικ γίνεται υπουργός Εσωτερικών και ιδρύει τις μυστικές αστυνομικές δυνάμεις ασφαλείας. Τον Φεβρουάριο του 1947 οι αστυνομικές δυνάμεις αρχίζουν τη σύλληψη ηγετών του Κόμματος Μικροϊδιοκτητών και του Εθνικού Αγροτικού Κόμματος. Αρκετές προσωπικότητες και από τα δύο κόμματα διαφεύγουν στο εξωτερικό. Αργότερα ο Ματίας Ράκοζι θα καυχηθεί ότι είχε ασχοληθεί με τους εταίρους του στην κυβέρνηση, έναν προς έναν, «κόβοντας τους σαν φέτες σαλάμι».

το 1948 το Σοσιαλδημοκρατικό Κόμμα παύει να υφίσταται ως ανεξάρτητος οργανισμός. Ο ηγέτης του, Bela Kovacs συλλαμβάνεται και εξορίζεται στη Σιβηρία. Άλλοι ηγέτες της αντιπολίτευσης, όπως η Anna Kethly, Frenc Nagy και Istvan Szabo επίσης φυλακίζονται ή στέλνονται στην εξορία.

Ο Ματίας Ράκοζι απαιτεί πλήρη υπακοή από τα μέλη του ουγγρικού Κομμουνιστικού Κόμματος. Ο κύριος αντίπαλός του για την εξουσία είναι ο Λάζλο Ράικ, ο οποίος είναι τώρα υπουργός Εξωτερικών. Ο Ράικ συλλαμβάνεται. Το φρικιαστικό είναι η απολογία του στη δίκη του τον Σεπτέμβριο του 1949, όπου ομολογεί την ενοχή του σε όλες τις κατηγορίες του Δημόσιου Κατήγορου, καθώς και σε μερικές άλλες επιπλέον. Παραδέχεται ότι είχε λάβει μέρος σε σχέδιο δολοφονίας εναντίον των Ματίας Ράκοζι και Έρνο Γκέρο. Ο Λάζλο Ράικ επίσης ομολογεί ότι είναι πράκτορας των Miklos Horthy (του πρώτου δικτάτορα στην Ευρώπη του 1919, ο οποίος αιματοκύλησε την Ουγγαρία κυνηγώντας και σφαγιάζοντας αντιφρονούντες ονοματίζοντας τους σοσιαλιστές), Λέον Τρότσκι, Γιόσιπ Τίτο και του δυτικού ιμπεριαλισμού. Ο Ράικ κρίνεται ένοχος και εκτελείται. Ο Γιάνος Κάνταρ και άλλοι διαφωνούντες επίσης καθαρίζονται από το κόμμα κατά τη διάρκεια αυτής της περιόδου.

Ο Ματίας Ράκοζι προσπαθεί τώρα να επιβάλει αυταρχική διακυβέρνηση στην Ουγγαρία. Υπολογίζεται ότι 2.000 άνθρωποι εκτελέστηκαν και πάνω από 100.000 φυλακίστηκαν. Ορισμένα μέλη του ουγγρικού Εργατικού Κόμματος είναι αντίθετα σε αυτή την πολιτική. Μεταξύ 1948 και 1950 διαγράφονται 483.000 μέλη του κομμουνιστικού κόμματος Ουγγαρίας από τον Ράκοζι.

Ο Ράκοζι αναπτύσσει γρήγορα το εκπαιδευτικό σύστημα της Ουγγαρίας, στην προσπάθειά του να αντικαταστήσει τη μορφωμένη τάξη του παρελθόντος με αυτή που ο ίδιος ονόμασε νέα «διανόηση του μόχθου». Η Κομμουνιστική κατήχηση γίνεται πραγματικότητα σε σχολεία και πανεπιστήμια. Η Θρησκευτική εκπαίδευση καταγγέλλεται ως προπαγάνδα και σταδιακά να εξαλείφεται από τα σχολεία.

Ο Καρδινάλιος Joseph Mindszenty, ο οποίος είχε αντιπαρατεθεί με γενναιότητα στους Γερμανούς Ναζί και τους Ούγγρους φασίστες κατά τη διάρκεια του Δευτέρου Παγκοσμίου Πολέμου, συλλαμβάνεται τον Δεκέμβριο του 1948, και κατηγορείται για προδοσία. Μετά από πέντε εβδομάδες βασανιστηρίων ομολογεί τις κατηγορίες που διατυπώθηκαν εναντίον του και καταδικάζεται σε ισόβια

Ο Ράκοζι έχει δυσκολία στην διαχείριση της οικονομίας και ο λαός της Ουγγαρίας βλέπει το βιοτικό του επίπεδο να πέφτει. Η κυβέρνησή του παίρνει όλο και πιο αντιλαϊκά μέτρα και, όταν ο Ιωσήφ Στάλιν πεθαίνει το 1953, ο Ματίας Ράκοζι περνά στο παρασκήνιο της πολιτικής και αντικαθίσταται στην πρωθυπουργία από τον Ίμρε Νάγκι. Ωστόσο, διατηρεί τη θέση του ως γενικός γραμματέας του Ουγγρικού Εργατικού Κόμματος.

Ως ηγέτης της Ουγγαρίας, ο Ίμρε Νάγκι αφαιρεί τον κρατικό έλεγχο των μέσων μαζικής ενημέρωσης και ενθαρρύνει τη δημόσια συζήτηση για την πολιτική και οικονομική μεταρρύθμιση. Αυτό περιελάμβανε μια υπόσχεση για την αύξηση της παραγωγής και της διανομής των καταναλωτικών αγαθών. Ο Νάγκι, επίσης, απελευθερώνει αντικομμουνιστές από τη φυλακή και μιλάει για τη διεξαγωγή ελεύθερων εκλογών και την αναχώρηση της Ουγγαρίας από το Σύμφωνο της Βαρσοβίας.

Ο Ματίας Ράκοζι οργανώνει μέτωπο επιθέσεων στον Νάγκι. Στις 9 Μαρτίου 1955 η Κεντρική Επιτροπή του Ουγγρικού Εργατικού Κόμματος καταδικάζει τον Νάγκι για «δεξιά παρέκκλιση». Οι ουγγρικές εφημερίδες συμμετέχουν στις επιθέσεις και ο Νάγκι κατηγορείται ως υπεύθυνος για τα οικονομικά προβλήματα της χώρας και στις 18 Απριλίου απολύεται από τη θέση του με ομόφωνη ψήφο της Εθνοσυνέλευσης. Ο Ράκοζι για άλλη μια φορά γίνεται ο ηγέτης της Ουγγαρίας.

Τον Μάρτιο του 1956 η Κεντρική Επιτροπή του Ουγγρικού Κομμουνιστικού Κόμματος ανακοινώνει πως αποφάσισε ότι οι Λάζλο Ράικ, Gyorgy Palffy, Tibor Szonyi και Andras Szalai κακώς έχουν καταδικαστεί για προδοσία το 1949. Μάλιστα, ο Ράκοζι αναγκάζεται να πει ότι ολόκληρη η δίκη Ράικ είχε βασιστεί σε προβοκάτσια και ότι ήταν μια δικαστική πλάνη. Ταυτόχρονα ανακοινώνεται ότι ο Ίμρε Νάγκι έχει επανενταχθεί ως μέλος του Κομμουνιστικού Κόμματος.

Η δύναμη του Ράκοζι υπονομεύεται από μια ομιλία του Νικήτα Χρουστσώφ, τον Φεβρουάριο του 1956, όπου κατήγγειλε τις πολιτικές του Ιωσήφ Στάλιν και των οπαδών του στην Ανατολική Ευρώπη. Ισχυρίστηκε ότι η δίκη του Λάζλο Ράικ ήταν μια «αποτυχία της δικαιοσύνης». Στις 18 Ιουλίου 1956, ο Ράκοζι αναγκάζεται σε απομάκρυνση από την εξουσία, ως αποτέλεσμα των εντολών από τη Σοβιετική Ένωση. Ωστόσο, κατάφερε να εξασφαλίσει τον διορισμό του στενού του φίλου, Erno Gero, ως διάδοχό του.

Η εξέγερση ξεκινά στις 23 Οκτωβρίου από μια ειρηνι-

κή εκδήλωση των φοιτητών στη Βουδαπέστη. Οι φοιτητές απαιτούν ένα τέλος στη σοβιετική κατοχή και την εφαρμογή του «αληθινού σοσιαλισμού». Η αστυνομία κάνει κάποιες συλλήψεις και προσπαθεί να διαλύσει το πλήθος με δακρυγόνα. Όταν οι φοιτητές επιχειρούν να απελευθερώσουν τους ανθρώπους που είχαν συλληφθεί, η αστυνομία ανοίγει πυρ κατά του πλήθους.

Την επόμενη μέρα υπαξιωματικοί και στρατιώτες προσχωρούν στα μπλοκ των διαδηλωτών φοιτητών τους δρόμους της Βουδαπέστης. Το άγαλμα του Στάλιν αποκαθηλώνεται και οι διαδηλωτές φωνάζουν «οι Ρώσοι να πάνε στο σπίτι τους», «Κάτω ο Gero» και «Ζήτω ο Νάγκι». Η Κεντρική Επιτροπή του Ουγγρικού Κομμουνιστικού Κόμματος θα ανταποκριθεί σε αυτές τις εξελίξεις, αποφασίζοντας ότι ο Ίμρε Νάγκι θα πρέπει να γίνει επικεφαλής της κυβέρνησης.

Στις 25 Οκτώβρη σοβιετικά τανκς ανοίγουν πυρ εναντίον διαδηλωτών στην πλατεία του Κοινοβουλίου. Δημοσιογράφος αυτόπτης μάρτυρας στη σκηνή είδε 12 πτώματα και υπολόγισε ότι άλλοι 170 είχαν τραυματιστεί. Σοκαρισμένη από αυτά τα γεγονότα, η Κεντρική Επιτροπή του Κομμουνιστικού Κόμματος ανάγκασε σε παραίτηση τον Erno Gero και τον αντικατέστησε με τον Γιάνος Καντάρ.

Ο Ιμρε Νάγκι μεταβαίνει στο Radio Kossuth και ανακοινώνει ότι έχει αναλάβει την ηγεσία της κυβέρνησης ως πρόεδρος του Συμβουλίου των Υπουργών. «Υποσχέθηκε τον εκτεταμένο εκδημοκρατισμό της ουγγρικής δημόσιας ζωής, την υλοποίηση του ουγγρικού δρόμου προς τον σοσιαλισμό, σύμφωνα με τα δικά της εθνικά χαρακτηριστικά και την υλοποίηση του ευγενούς εθνικού της στόχου: τη ριζική βελτίωση των συνθηκών διαβίωσης των εργαζομένων».

Στις 28 Οκτωβρίου, ο Νάγκι και μια ομάδα υποστηρικτών του, συμπεριλαμβανομένων των Γιάνος Κάνταρ, Geza Lodonczy, Antal Apro, Karoly Kiss, Ferenc Mόnnich και Zoltan Szabo, καταφέρνουν να πάρουν τον έλεγχο του Ουγγρικού Κομμουνιστικού Κόμματος. Την ίδια στιγμή επαναστατικά συμβούλια εργατών και τοπικές εθνικές επιτροπές σχηματίζονται σε όλη την Ουγγαρία.

Οι απόψεις της ηγεσίας του κόμματος αποτυπώνονται στα σχόλια που έγιναν στην εφημερίδα του, την Szabad Nep. Στις 29 Οκτωβρίου η εφημερίδα υπερασπίζεται την αλλαγή της κυβέρνησης και ανοιχτά επικρίνει τις σοβιετι-

αυτές και στις 4 Νοεμβρίου 1956 στέλνει τον Κόκκινο Στρατό στην Ουγγαρία. Σοβιετικά τανκς μπλοκάρουν αμέσως αεροδρόμια, κόμβους αυτοκινητοδρόμων και γέφυρες. Οι μάχες επεκτείνονται σε ολόκληρη την χώρα, αλλά οι ουγγρικές δυνάμεις γρήγορα ηττώνται.

Ο Ιμρε Νάγκι ζητάει και λαμβάνει άσυλο στη Γιουγκοσλαβική πρεσβεία στη Βουδαπέστη. Το ίδιο κάνουν και οι George Lukacs, Geza Lodonczy και η Τζούλια Ράικ, η χήρα του Λάζλο Ράικ. Ο Janos Kadar, ο οποίος ισχυρίστηκε ότι ο Νάγκι είχε πάει πολύ μακριά με τις μεταρρυθμίσεις του, γίνεται ο ηγέτης της Ουγγαρίας.

Υπολογίζεται ότι περίπου 3.000 Ούγγροι σκοτώθηκαν κατά τη διάρκεια της εξέγερσης. Περίπου 12.000 συνελήφθησαν και φυλακίστηκαν. Από αυτούς, περίπου 400 και 450 εκτελέστηκαν. Επίσης, περίπου 200.000 άνθρωποι κατάφεραν να διαφύγουν προς τη Δύση.

Ο Janos Kadar υπόσχεται στον Nagy και τους οπαδούς του ασφαλή απομάκρυνση από τη χώρα. Ο Κάνταρ, όμως, δεν κρατά την υπόσχεσή του και στις 23 Νοεμβρίου του 1956, ο Νάγκι και οι οπαδοί του απάγονται μετά την αποχώρησή τους από τη γιουγκοσλαβική πρεσβεία.

Στις 17 Ιουνίου του 1958, η ουγγρική κυβέρνηση ανακοινώνει ότι αρκετοί από τους μεταρρυθμιστές καταδικάστηκαν για προδοσία και απόπειρα ανατροπής της «δημοκρατικής τάξης» και ότι οι Ίμρε Νάγκι, Pal Maleter και Miklos Gimes εκτελέστηκαν για τα εγκλήματα αυτά. Οι Geza Lodonczy και Attila Szigethy θα πεθάνουν σε ύποπτες συνθήκες αμέσως μετά.

Πηγές:

- John Simkin, Hungarian Uprising, Σεπτέμβριος 1997, Spartacus Educational.
- Άντυ Άντερσον, Η Ουγγρική Επανάσταση του 1956, εκδ. Ελεύθερος Τύπος, 1981.

Μετάφραση – Απόδοση Π.

ΜΗΝΙΑΙΑ ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ

ΔΙΑΔΡΟΜΗ

χώρους στα μπλοκ των διαδηλωτών φοιτητών τους δρόμους της Βουδαπέστης. Το άγαλμα του Στάλιν αποκαθηλώνεται και οι διαδηλωτές φωνάζουν «οι Ρώσοι να πάνε στο σπίτι τους», «Κάτω ο Gero» και «Ζήτω ο Νάγκι». Η Κεντρική Επιτροπή του Ουγγρικού Κομμουνιστικού Κόμματος θα ανταποκριθεί σε αυτές τις εξελίξεις, αποφασίζοντας ότι ο Ίμρε Νάγκι θα πρέπει να γίνει επικεφαλής της κυβέρνησης.

Στις 25 Οκτώβρη σοβιετικά τανκς ανοίγουν πυρ εναντίον διαδηλωτών στην πλατεία του Κοινοβουλίου. Δημοσιογράφος αυτόπτης μάρτυρας στη σκηνή είδε 12 πτώματα και υπολόγισε ότι άλλοι 170 είχαν τραυματιστεί. Σοκαρισμένη από αυτά τα γεγονότα, η Κεντρική Επιτροπή του Κομμουνιστικού Κόμματος ανάγκασε σε παραίτηση τον Erno Gero και τον αντικατέστησε με τον Γιάνος Καντάρ.

Ο Ιμρε Νάγκι μεταβαίνει στο Radio Kossuth και ανακοινώνει ότι έχει αναλάβει την ηγεσία της κυβέρνησης ως πρόεδρος του Συμβουλίου των Υπουργών. «Υποσχέθηκε τον εκτεταμένο εκδημοκρατισμό της ουγγρικής δημόσιας ζωής, την υλοποίηση του ουγγρικού δρόμου προς τον σοσιαλισμό, σύμφωνα με τα δικά της εθνικά χαρακτηριστικά και την υλοποίηση του ευγενούς εθνικού της στόχου: τη ριζική βελτίωση των συνθηκών διαβίωσης των εργαζομένων».

Στις 28 Οκτωβρίου, ο Νάγκι και μια ομάδα υποστηρικτών του, συμπεριλαμβανομένων των Γιάνος Κάνταρ, Geza Lodonczy, Antal Apro, Karoly Kiss, Ferenc Mónnich και Zoltan Szabo, καταφέρνουν να πάρουν τον έλεγχο του Ουγγρικού Κομμουνιστικού Κόμματος. Την ίδια στιγμή επαναστατικά συμβούλια εργατών και τοπικές εθνικές επιτροπές σχηματίζονται σε όλη την Ουγγαρία.

Οι απόψεις της ηγεσίας του κόμματος αποτυπώνονται στα σχόλια που έγιναν στην εφημερίδα του, την Szabad Nep. Στις 29 Οκτωβρίου η εφημερίδα υπερασπίζεται την αλλαγή της κυβέρνησης και ανοιχτά επικρίνει τις σοβιετικές προσπάθειες για να επηρεάσουν την πολιτική κατάσταση στην Ουγγαρία. Η άποψη αυτή ενισχύεται από το Radio Miskolc που ζητεί την άμεση αποχώρηση των σοβιετικών στρατευμάτων από τη χώρα.

Στις 30 Οκτωβρίου ο Ίμρε Νάγκι ανακοινώνει την απελευθέρωση του Καρδινάλιου Joseph Mindszenty και άλλων πολιτικών κρατουμένων. Επίσης, πληροφορεί τον ουγγρικό λαό ότι η κυβέρνησή του σκοπεύει να καταργήσει το μονοκομματικό κράτος. Αυτές οι δηλώσεις ακολουθούνται από άλλες, των Zolton Tildy, Anna Kethly και Ferenc Farkas, και αφορούν την ανασύσταση του Κόμματος Μικροϊδιοκτητών, του Σοσιαλδημοκρατικού Κόμματος και του Αγροτικού Κόμματος Petofi.

Η πιο αμφιλεγόμενη απόφαση του Νάγκι πραγματοποιείται την 1η Νοεμβρίου, όταν ανακοινώνει ότι η Ουγγαρία πρόκειται να αποχωρήσει από το Σύμφωνο της Βαρσοβίας, καθώς και ότι, διακηρύσσοντας ουγγρική ουδετερότη-

αυτές και στις 4 Νοεμβρίου 1956 στέλνει τον Κόκκινο Στρατό στην Ουγγαρία. Σοβιετικά τανκς μπλοκάρουν αμέσως αεροδρόμια, κόμβους αυτοκινητοδρόμων και γέφυρες. Οι μάχες επεκτείνονται σε ολόκληρη την χώρα, αλλά οι ουγγρικές δυνάμεις γρήγορα ηττώνται.

Ο Ιμρε Νάγκι ζητάει και λαμβάνει άσυλο στη Γιουγκοσλαβική πρεσβεία στη Βουδαπέστη. Το ίδιο κάνουν και οι George Lukacs, Geza Lodonczy και η Τζούλια Ράικ, η χήρα του Λάζλο Ράικ. Ο Janos Kadar, ο οποίος ισχυρίστηκε ότι ο Νάγκι είχε πάει πολύ μακριά με τις μεταρρυθμίσεις του, γίνεται ο ηγέτης της Ουγγαρίας.

Υπολογίζεται ότι περίπου 3.000 Ούγγροι σκοτώθηκαν κατά τη διάρκεια της εξέγερσης. Περίπου 12.000 συνελήφθησαν και φυλακίστηκαν. Από αυτούς, περίπου 400 και 450 εκτελέστηκαν. Επίσης, περίπου 200.000 άνθρωποι κατάφεραν να διαφύγουν προς τη Δύση.

Ο Janos Kadar υπόσχεται στον Nagy και τους οπαδούς του ασφαλή απομάκρυνση από τη χώρα. Ο Κάνταρ, όμως, δεν κρατά την υπόσχεσή του και στις 23 Νοεμβρίου του 1956, ο Νάγκι και οι οπαδοί του απάγονται μετά την αποχώρησή τους από τη γιουγκοσλαβική πρεσβεία.

Στις 17 Ιουνίου του 1958, η ουγγρική κυβέρνηση ανακοινώνει ότι αρκετοί από τους μεταρρυθμιστές καταδικάστηκαν για προδοσία και απόπειρα ανατροπής της «δημοκρατικής τάξης» και ότι οι Ίμρε Νάγκι, Pal Maleter και Miklos Gimes εκτελέστηκαν για τα εγκλήματα αυτά. Οι Geza Lodonczy και Attila Szigethy θα πεθάνουν σε ύποπτες συνθήκες αμέσως μετά.

Πηγές:
- John Simkin, Hungarian Uprising, Σεπτέμβριος 1997, Spartacus Educational.
- Άντυ Άντερσον, Η Ουγγρική Επανάσταση του 1956, εκδ. Ελεύθερος Τύπος, 1981.

Μετάφραση – Απόδοση Π.

* Όταν στέλνετε ***ΣΥΣΤΗΜΕΝΗ*** επιστολή ή δέμα, στην ταχυδρομική μας θυρίδα, αυτά θα πρέπει να απευθύνονται στον Παναγιώτη Ι. Λιόλιο, ή στον Γεώργιο Ν. Βλασσόπουλο. Η επικοινωνία μέσω του ηλεκτρονικού ταχυδρομείου γίνεται στη διεύθυνση: diadromi@anarchy.gr

** Η οικονομική ενίσχυση της ***ΔΙΑΔΡΟΜΗΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ*** είναι ευπρόσδεκτη με κατάθεση στον τραπεζικό λογαριασμό ή απ' ευθείας. Απαραίτητη προϋπόθεση είναι αυτή να είναι ***ανιδιοτελής*** και να ***μην προέρχεται από ενέργειες που αντιτίθενται σε θεμελιακές αναρχικές αντιλήψεις και θεωρήσεις*** (π.χ. εμπόριο ναρκωτικών, ληστείες, πράξεις που παραβιάζουν την ανθρώπινη αξιοπρέπεια (πορνεία, δουλεμπόριο κ.ά.), κεφαλαιοκρατικές δραστηριότητες κ.λπ.

*** Υπενθυμίζουμε ότι η ***ΔΙΑΔΡΟΜΗ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ*** δεν διεκδικεί κανενός είδους ...copyright. Τα κείμενα και οι ειδήσεις που δημοσιεύονται δεν αποτελούν πνευματική ή άλλου είδους

ΜΗΝΙΑΙΑ ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ

ΔΙΑΔΡΟΜΗ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ

ΧΡΟΝΟΣ 14ος, Φύλλο 166
ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΣ 2016

ΕΚΔΟΣΗ: ΑΡΧΕΙΟ ΚΟΙΝΩΝΙΚΩΝ ΑΓΩΝΩΝ
ΚΟΙΝΩΝΙΚΕΣ ΕΚΔΟΣΕΙΣ
ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΑΡΧΕΙΟΘΗΚΗ Α.Μ.Κ.
ΣΑΡΙΠΟΛΟΥ 8, ΑΘΗΝΑ, Τ.Κ. 106 82
τηλέφωνο: 69 73 79 92 07

Υπεύθυνος Έκδοσης
Παναγιώτης Ι. Λιόλιος

Συνδρομή (για 10 τεύχη)
ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: 20 ευρώ, ΕΥΡΩΠΗΣ: 30 ευρώ.
Με **ταχυδρομική επιταγή** στο όνομα:

τον εκτεταμένο εκδημοκρατισμό της ουγγρικής δημόσιας ζωής, την υλοποίηση του ουγγρικού δρόμου προς τον σοσιαλισμό, σύμφωνα με τα δικά της εθνικά χαρακτηριστικά και την υλοποίηση του ευγενούς εθνικού της στόχου: τη ριζική βελτίωση των συνθηκών διαβίωσης των εργαζομένων».

Στις 28 Οκτωβρίου, ο Νάγκι και μια ομάδα υποστηρικτών του, συμπεριλαμβανομένων των Γιάνος Κάνταρ, Geza Lodonczy, Antal Apro, Karoly Kiss, Ferenc Mönnich και Zoltan Szabo, καταφέρνουν να πάρουν τον έλεγχο του Ουγγρικού Κομμουνιστικού Κόμματος. Την ίδια στιγμή επαναστατικά συμβούλια εργατών και τοπικές εθνικές επιτροπές σχηματίζονται σε όλη την Ουγγαρία.

Οι απόψεις της ηγεσίας του κόμματος αποτυπώνονται στα σχόλια που έγιναν στην εφημερίδα του, την Szabad Nep. Στις 29 Οκτωβρίου η εφημερίδα υπερασπίζεται την αλλαγή της κυβέρνησης και ανοιχτά επικρίνει τις σοβιετικές προσπάθειες για να επηρεάσουν την πολιτική κατάσταση στην Ουγγαρία. Η άποψη αυτή ενισχύεται από το Radio Miskolc που ζητεί την άμεση αποχώρηση των σοβιετικών στρατευμάτων από τη χώρα.

Στις 30 Οκτωβρίου ο Ίμρε Νάγκι ανακοινώνει την απελευθέρωση του Καρδινάλιου Joseph Mindszenty και άλλων πολιτικών κρατουμένων. Επίσης, πληροφορεί τον ουγγρικό λαό ότι η κυβέρνησή του σκοπεύει να καταργήσει το μονοκομματικό κράτος. Αυτές οι δηλώσεις ακολουθούνται από άλλες, των Zolton Tildy, Anna Kethly και Ferenc Farkas, και αφορούν την ανασύσταση του Κόμματος Μικροϊδιοκτητών, του Σοσιαλδημοκρατικού Κόμματος και του Αγροτικού Κόμματος Petofi.

Η πιο αμφιλεγόμενη απόφαση του Νάγκι πραγματοποιείται την 1η Νοεμβρίου, όταν ανακοινώνει ότι η Ουγγαρία πρόκειται να αποχωρήσει από το Σύμφωνο της Βαρσοβίας, καθώς και ότι, διακηρύσσοντας ουγγρική ουδετερότητα, ζητά από τα Ηνωμένα Έθνη να εμπλακούν στη διαφωνία της χώρας με τη Σοβιετική Ένωση.

Στις 3 Νοεμβρίου, ο Νάγκι ανακοινώνει τις λεπτομέρειες της κυβέρνησης συνασπισμού του. Περιλαμβάνει κομμουνιστές (Janos Kadar, George Lukacs, Geza Lodonczy), τρία μέλη του Κόμματος Μικροϊδιοκτητών (Zolton Tildy, Bela Kovacs και Istvan Szabo), τρεις Σοσιαλδημοκράτες (Anna Kethly, Gyula Keleman, Joseph Fischer), και δύο μέλη των Αγροτών Petofi (Istvan Bibo και Ferenc Farkas). Ο Pal Maleter διορίζεται υπουργός άμυνας.

Ο Νικήτα Χρουτσώφ, ο ηγέτης της Σοβιετικής Ένωσης, γίνεται όλο και περισσότερο ανήσυχος για τις εξελίξεις

σλαβική πρεσβεία στη Βουδαπέστη. Το ίδιο κάνουν και οι George Lukacs, Geza Lodonczy και η Τζούλια Ράικ, η χήρα του Λάζλο Ράικ. Ο Janos Kadar, ο οποίος ισχυρίστηκε ότι ο Νάγκι είχε πάει πολύ μακριά με τις μεταρρυθμίσεις του, γίνεται ο ηγέτης της Ουγγαρίας.

Υπολογίζεται ότι περίπου 3.000 Ούγγροι σκοτώθηκαν κατά τη διάρκεια της εξέγερσης. Περίπου 12.000 συνελήφθησαν και φυλακίστηκαν. Από αυτούς, περίπου 400 και 450 εκτελέστηκαν. Επίσης, περίπου 200.000 άνθρωποι κατάφεραν να διαφύγουν προς τη Δύση.

Ο Janos Kadar υπόσχεται στον Nagy και τους οπαδούς του ασφαλή απομάκρυνση από τη χώρα. Ο Κάνταρ, όμως,

«δημοκρατικής τάξης» και ότι οι Ίμρε Νάγκι, Pal Maleter και Miklos Gimes εκτελέστηκαν για τα εγκλήματα αυτά. Οι Geza Lodonczy και Attila Szigethy θα πεθάνουν σε ύποπτες συνθήκες αμέσως μετά.

Πηγές:

- John Simkin, Hungarian Uprising, Σεπτέμβριος 1997, Spartacus Educational.
- Άντυ Άντερσον, Η Ουγγρική Επανάσταση του 1956, εκδ. Ελεύθερος Τύπος, 1981.

Μετάφραση – Απόδοση Π.

* Όταν στέλνετε ***ΣΥΣΤΗΜΕΝΗ*** επιστολή ή δέμα, στην ταχυδρομική μας θυρίδα, αυτά θα πρέπει να απευθύνονται στον Παναγιώτη Ι. Λιόλιο, ή στον Γεώργιο Ν. Βλασσόπουλο. Η επικοινωνία μέσω του ηλεκτρονικού ταχυδρομείου γίνεται στη διεύθυνση: diadromi@anarchy.gr

** Η οικονομική ενίσχυση της ***ΔΙΑΔΡΟΜΗΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ*** είναι ευπρόσδεκτη με κατάθεση στον τραπεζικό λογαριασμό ή απ' ευθείας. Απαραίτητη προϋπόθεση είναι αυτή να είναι ***ανιδιοτελής*** και να ***μην προέρχεται από ενέργειες που αντιτίθενται σε θεμελιακές αναρχικές αντιλήψεις και θεωρήσεις*** (π.χ. εμπόριο ναρκωτικών, ληστείες, πράξεις που παραβιάζουν την ανθρώπινη αξιοπρέπεια (πορνεία, δουλεμπόριο κ.ά.), κεφαλαιοκρατικές δραστηριότητες κ.λπ.

*** Υπενθυμίζουμε ότι η ***ΔΙΑΔΡΟΜΗ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ*** δεν διεκδικεί κανενός είδους ...copyright. Τα κείμενα και οι ειδήσεις που δημοσιεύονται δεν αποτελούν πνευματική ή άλλου είδους ιδιοκτησία του Κύκλου Σύνταξης και μπορούν να χρησιμοποιούνται, απ' όσους το επιθυμούν, στην κατεύθυνση της ελεύθερης αναρχικής πληροφόρησης και διακίνησης των απόψεων και ιδεών. Επιθυμητή είναι η δημοσίευση της πηγής προέλευσης τους.

**** Τα σημεία όπου μπορείτε να βρείτε τη ***ΔΙΑΔΡΟΜΗ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ*** βρίσκονται σε διασυνδεδεμένα άρθρα στα οποία γίνεται παραπομπή από τις αρχικές σελίδες του www.anarchy.gr και του www.anarchypress.gr.

ΜΗΝΙΑΙΑ ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ

ΔΙΑΔΡΟΜΗ
ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ

ΧΡΟΝΟΣ 14ος, Φύλλο 166
ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΣ 2016

ΕΚΔΟΣΗ: ΑΡΧΕΙΟ ΚΟΙΝΩΝΙΚΩΝ ΑΓΩΝΩΝ
ΚΟΙΝΩΝΙΚΕΣ ΕΚΔΟΣΕΙΣ
ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΑΡΧΕΙΟΘΗΚΗ Α.Μ.Κ.
ΣΑΡΙΠΟΛΟΥ 8, ΑΘΗΝΑ, Τ.Κ. 106 82
τηλέφωνο: 69 73 79 92 07

Υπεύθυνος Έκδοσης
Παναγιώτης Ι. Λιόλιος

Συνδρομή (για 10 τεύχη)
ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: 20 ευρώ, ΕΥΡΩΠΗΣ: 30 ευρώ.
Με **ταχυδρομική επιταγή** στο όνομα:
Γεώργιος Ν. Βλασσόπουλος, Τ.Θ. 30658,
Τ.Κ. 10033, ΑΘΗΝΑ,
ή καταθέτοντας το αντίστοιχο ποσόν στον αριθμό λογαριασμού: (Εθνική Τράπεζα)
116/611-838-03
IBAN: GR77 0110 1160 0000 1166 1183 803
bic: ETHNGRAA
Σε κάθε περίπτωση είναι απαραίτητη η γνωστοποίηση των στοιχείων σας μέσω του ταχυδρομείου, τηλεφωνικά ή με ηλεκτρονικό ταχυδρομείο, δηλαδή: Όνομα, επώνυμο, διεύθυνση, ταχυδρομικός κώδικας και ένα τηλέφωνο.

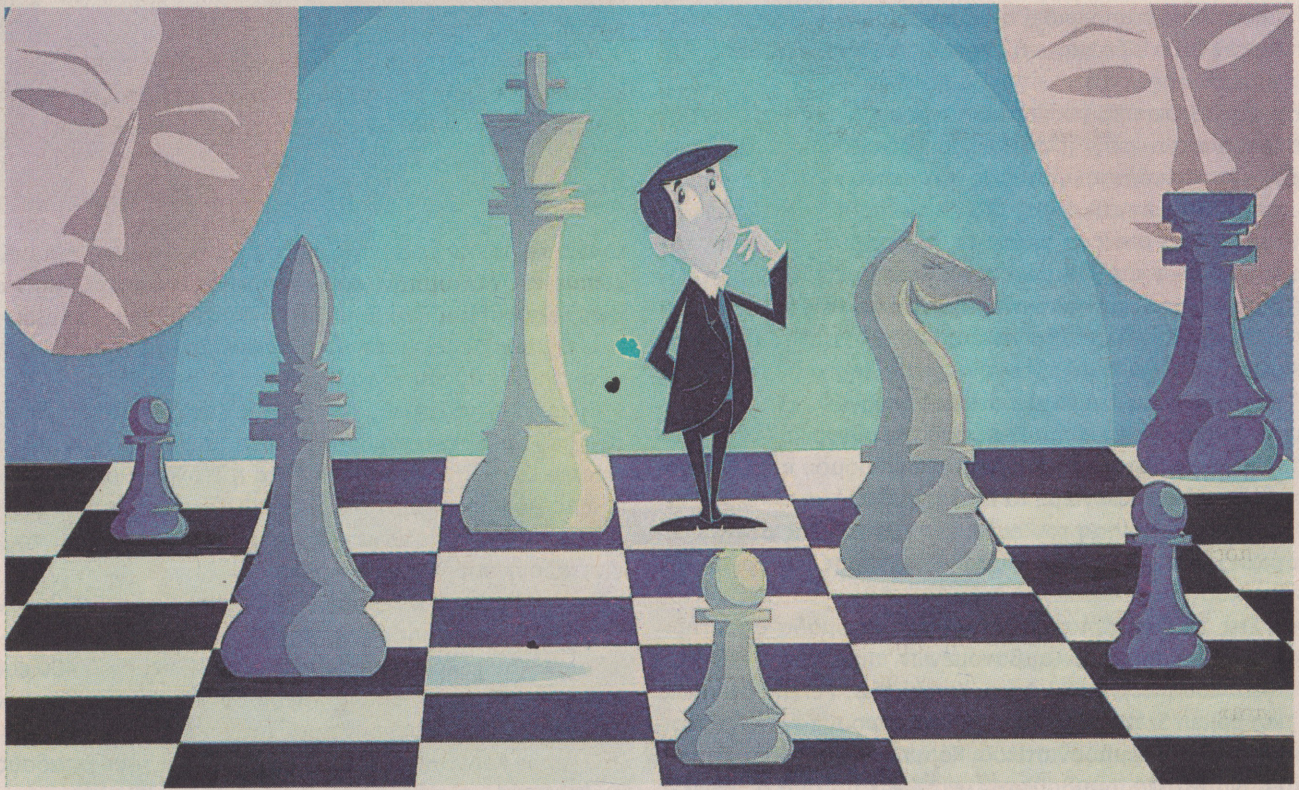
Περί εκτροπών της αναρχίας

Όταν ο αναρχικός λόγος «χωρίζει» με την αναρχική πρακτική και αντίστροφα

«Εάν συμπεριφερόμαστε όπως οι αντίπαλοί μας, τότε είμαστε σαν αυτούς. Αντί να αλλάξουμε τον κόσμο, θα επιτύχουμε απλώς μια αντανάκλαση αυτού που θέλουμε να καταστρέψουμε».

Η ιστορία των κοινωνικών αγώνων από τα χρόνια της αρχαιότητας, με τον ομηρικό Θερσίτη και τον ρωμαϊκό Σπάρτακο μέχρι τις μέρες μας και τις εξεγέρσεις όπου γης, συνοδεύεται με τη χρήση βίας, ενάντια στους εκάστοτε εξουσιαστές, τους προστάτες και συνοδοιπόρους τους. Η βία αυτή, όταν χρησιμοποιείται από τους εξεγερμένους, αφ' ενός δείχνει έμπρακτα και άμεσα την εναντίωση στην εξουσία, αφ' ετέρου, μέσω της αντιπαράθεσης με το κράτος και τους μηχανισμούς του, είναι δυνατόν να ανοίξει τον δρόμο της απελευθερωτικής διεργασίας. Τα μέσα τα οποία χρησιμοποιούνται από τους καταπιεσμένους, διαφέρουν κατά καιρούς. Έχει αποδειχθεί όμως, πως όταν δεν λειτουργούν ανταγωνιστικά μεταξύ τους, συντίθενται μέσα στην πολυμορφία τους και γίνονται ακόμα πιο επικίνδυνα για την εξουσία, προκαλώντας κλυδωνισμούς στο κρατικό οικοδόμημα.

Τα τελευταία χρόνια, στον ελλαδικό χώρο, η ανάπτυξη των βίαιων μέσων πάλης, κορυφώθηκε, ειδικά τα χρόνια, μετά τη δολοφονία του Αλέξανδρου Γρηγορόπουλου, στις 6 Δεκεμβρίου του 2008. Η οργή των νεολαίων και ενός σημαντικού κομματιού της κοινωνίας, συμπεριλαμβανομένων των αναρχικών, μεταφράστηκε πρακτικά, στην εξέγερση που επακολούθησε. Τα χαρακτηριστικά της, ήταν αναμφισβήτητα αντικρατικά και ασχέτως της προσπάθειας οικειοποίησης της από μερίδα αριστερών εξουσιαστών, στη μνήμη των αγωνιζομένων, είναι χαραγμένη βαθειά, ως μια εξέγερση κυρίως ενάντια στους ανθρωποκτόνους μηχανισμούς του κράτους. Στα επόμενα χρόνια, εντατικοποιούνται πρακτικές από πλευράς αναρχικών. Αναρχικές δημόσιες παρεμβάσεις, πορείες αναρχικών, σπασίματα σε κρατικούς στόχους γενικότερα, εμπρησμοί τραπεζών, συνθέτουν μια πολύμορφη δράση. Παράλληλα με τη δράση αυτή, την εμφάνισή τους κάνουν νέες οργανώσεις πολιτικής βίας. Κομβικό σημείο, αποτελεί το έτος 2010, με την είσοδο της κοινωνίας του ελλαδικού χώρου στη μνημονιακή εποχή. Οι πρωτοφανείς σε όγκο και μαχητικότητα απεργιακές κινητοποιήσεις, οι καταλήψεις, οι συνοικιακές πορείες, οι σφοδρές και πολύωρες συγκρού-

τήματα, η ανάλυσή τους από αναρχική σκοπιά, η ιστορική τους σημασία και τα τυχόν λάθη δε θα ερμηνεύονταν, αν δεν χρησιμοποιούταν το εργαλείο τη γνώσης. Εμείς οι ίδιοι για να κατανοήσουμε καλύτερα την αναρχία, ξε-

ενώ έχουμε να κάνουμε με αξιόλογες προσπάθειες και αναλύσεις ενίοτε, τις περισσότερες φορές, καταλήγουμε να διαβάζουμε φιλοσοφικές, ατομικιστικές ρητορείες, οι οποίες, όχι απλά δεν έχουν επαφή με την κοινωνική πραγ-

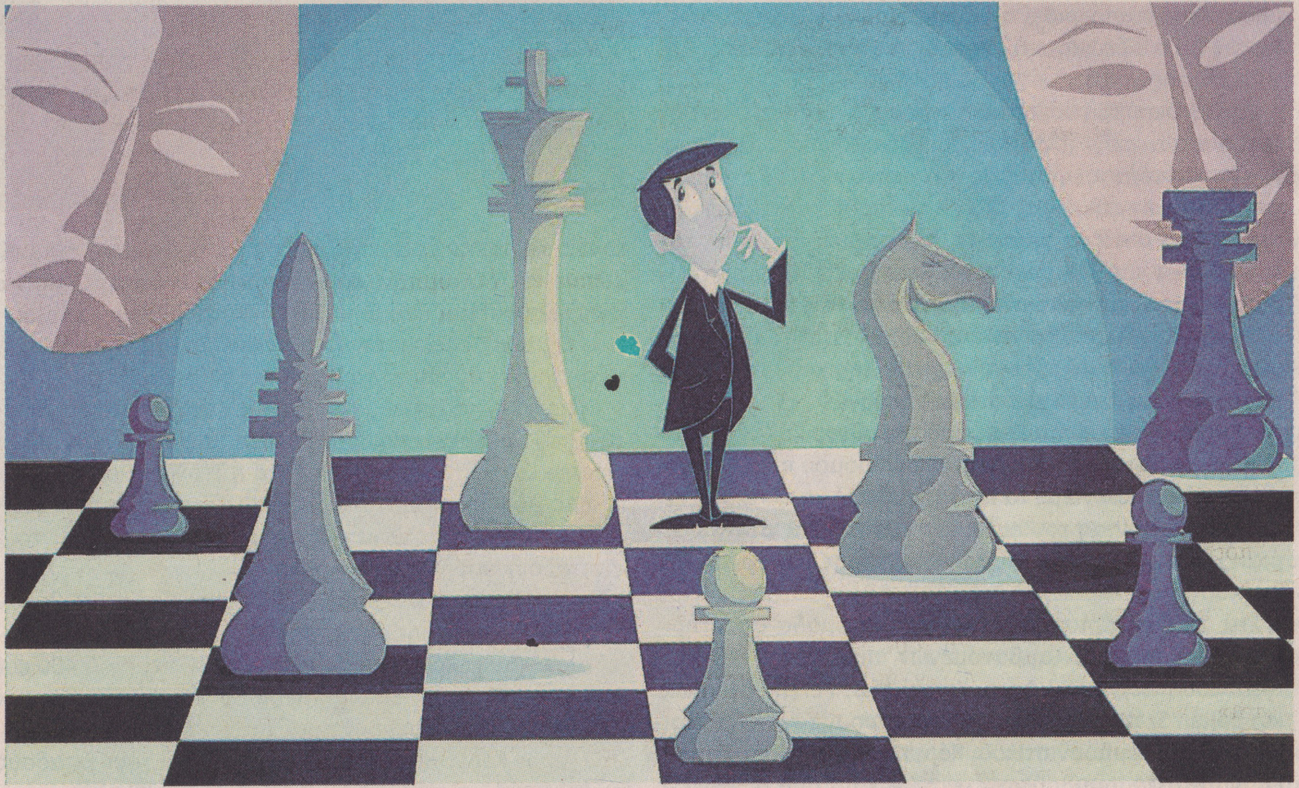
Η βία αυτή, όταν χρησιμοποιείται από τους εξεγερμένους, αφ' ενός δείχνει έμπρακτα και άμεσα την εναντίωση στην εξουσία, αφ' ετέρου, μέσω της αντιπαράθεσης με το κράτος και τους μηχανισμούς του, είναι δυνατόν να ανοίξει τον δρόμο της απελευθερωτικής διεργασίας. Τα μέσα τα οποία χρησιμοποιούνται από τους καταπιεσμένους, διαφέρουν κατά καιρούς. Έχει αποδειχθεί όμως, πως όταν δεν λειτουργούν ανταγωνιστικά μεταξύ τους, συντίθενται μέσα στην πολυμορφία τους και γίνονται ακόμα πιο επικίνδυνα για την εξουσία, προκαλώντας κλυδωνισμούς στο κρατικό οικοδόμημα.

Τα τελευταία χρόνια, στον ελλαδικό χώρο, η ανάπτυξη των βίαιων μέσων πάλης, κορυφώθηκε, ειδικά τα χρόνια, μετά τη δολοφονία του Αλέξανδρου Γρηγορόπουλου, στις 6 Δεκεμβρίου του 2008. Η οργή των νεολαίων και ενός σημαντικού κομματιού της κοινωνίας, συμπεριλαμβανομένων των αναρχικών, μεταφράστηκε πρακτικά, στην εξέγερση που επακολούθησε. Τα χαρακτηριστικά της, ήταν αναμφισβήτητα αντικρατικά και ασχέτως της προσπάθειας οικειοποίησης της από μερίδα αριστερών εξουσιαστών, στη μνήμη των αγωνιζομένων, είναι χαραγμένη βαθειά, ως μια εξέγερση κυρίως ενάντια στους ανθρωποκτόνους μηχανισμούς του κράτους. Στα επόμενα χρόνια, εντατικοποιούνται πρακτικές από πλευράς αναρχικών. Αναρχικές δημόσιες παρεμβάσεις, πορείες αναρχικών, σπασίματα σε κρατικούς στόχους γενικότερα, εμπρησμοί τραπεζών, συνθέτουν μια πολύμορφη δράση. Παράλληλα με τη δράση αυτή, την εμφάνισή τους κάνουν νέες οργανώσεις πολιτικής βίας. Κομβικό σημείο, αποτελεί το έτος 2010, με την είσοδο της κοινωνίας του ελλαδικού χώρου στη μνημονιακή εποχή. Οι πρωτοφανείς σε όγκο και μαχητικότητα απεργιακές κινητοποιήσεις, οι καταλήψεις, οι συνοικιακές πορείες, οι σφοδρές και πολύωρες συγκρούσεις στο Σύνταγμα, το κέντρο της Αθήνας και άλλων πόλεων, ο φόνος του Παύλου Φύσσα από τον χρυσαυγίτη Ρουπακιά και ό,τι ακολούθησε, αποτελούν μια σειρά σημαντικών γεγονότων των τελευταίων ετών στον ελλαδικό χώρο.

Οι θεωρήσεις και οι πρακτικές οι οποίες αναπτύχθηκαν από μεριάς αναρχικών, η πολυμορφία τους, όπως και η αποτελεσματικότητά τους, αποτελούν αντικείμενο συζήτησης. Στο κείμενο αυτό, θα ασχοληθούμε κυρίως με τις εκτροπές που προκύπτουν, όταν τα παραπάνω διαχωρίζονται ή υποτιμούνται συγκριτικά, στη μεταξύ τους σχέση, όπως και τις συνέπειες που μπορεί να επιφέρει μια τέτοια κατάσταση.

Ο πολύμορφος αγώνας των αναρχικών, θα μπορούσαμε να πούμε πως αποτελείται, ή ακόμη καλύτερα, είναι θεμιτό να αποτελείται, από δύο αλληλένδετα και αναπόσπαστα συστατικά του αγώνα για την αναρχία. Αυτά του αναρχικού λόγου και της αναρχικής πρακτικής. Σαν εργα-

με την αναρχική πρακτική και αντίστροφα

τήματα, η ανάλυσή τους από αναρχική σκοπιά, η ιστορική τους σημασία και τα τυχόν λάθη δε θα ερμηνεύονταν, αν δεν χρησιμοποιούταν το εργαλείο τη γνώσης. Εμείς οι ίδιοι για να κατανοήσουμε καλύτερα την αναρχία, ξεφυλλίσαμε για αρχή, ένα δύο βιβλία, μόνο και μόνο για να καταλάβουμε περί τίνος πρόκειται. Κατά τη διάρκεια της ζωής μας ήρθαμε σε επαφή με άλλους συντρόφους, ανταλλάξαμε απόψεις, συμμετείχαμε σε εγχειρήματα. Δεν αρκεστήκαμε αποκλειστικά στο θεωρητικό κομμάτι της αναρχίας. Στα χρόνια που πέρασαν, αρκετοί άνθρωποι που ασχολούνταν ενεργά με το ζήτημα της αναρχίας, σιγά σιγά αποστασιοποιήθηκαν ή εγκατέλειψαν την αναρχική στάση ζωής. Θεωρούμε πως δεν αρκεί αποκλειστικά η θεωρητική αντιμετώπιση των πραγμάτων. Η απαξίωση των βασικών και ισάξιων αναρχικών πρακτικών για την προώθηση της αναρχίας, (όπως οι αφισοκολλήσεις, η έκδοση εντύπων, οι αναρχικές πορείες, συγκεντρώσεις και παρεμβάσεις, οι οποίες συναποτελούν βίαιες πολύμορφες ενέργειες εναντίον του κράτους και των μηχανισμών του) και η μη ενεργός σχέση με τα κοινωνικά δρώμενα οδηγούν σε ανεπιθύμητα αποτελέσματα. Οι αναρχικές θεωρήσεις, αν δεν συναντηθούν με τον κοινωνικό χώρο, οδηγούν τους ανθρώπους σε ένα είδος στείρου ακαδημαϊ-

ενώ έχουμε να κάνουμε με αξιόλογες προσπάθειες και αναλύσεις ενίοτε, τις περισσότερες φορές, καταλήγουμε να διαβάζουμε φιλοσοφικές, ατομικιστικές ρητορείες, οι οποίες, όχι απλά δεν έχουν επαφή με την κοινωνική πραγματικότητα, αλλά δεν προωθούν καν το ζήτημα της αναρχικής απελευθερωτικής διεργασίας. Η «αναρχία», αρκετές φορές, παρουσιάζεται σαν κάτι αποκρυφιστικό και ενίοτε σκοτεινό, προσιτή μόνο για λίγους και εκλεκτούς μύστες. Αποκόπτεται και αποστρέφεται στην ουσία, την αναρχική θεώρηση και πρακτική, περιχαρακώνεται γύρω από αφηρημένες έννοιες, εγκλωβίζεται τελικά στο διανοουμενισμό, χωρίς να απεμπλέκεται από αυτό το οποίο πολεμά ή φαντάζεται πως πολέμα. Την εξουσία και κάθε έκφανσή της. Η περιχαράκωση των απόψεων και ο δογματισμός εγκλωβίζουν τους όποιους ορίζοντες όχι μόνο σε πρακτικό επίπεδο αλλά και σε επίπεδο ιδεών. Η εξελικτική διεργασία της αναρχικής ιδέας φρενάρεται από την αγκύλωση σε δόγματα και «αλήθειες» ενώ η πρακτική, αν υπάρχει, οδηγείται σε μια μονολιθική πολεμική εναντίον οποιουδήποτε ξεφεύγει από αυτήν. Η αναρχία δε θα μπορούσε παρά να είναι λιτή, απέριττη, προσιτή και εξελίξιμη για τον καθέναν.

Αξιοσημείωτη είναι και η παρουσία ανθρώπων οι οποί-

νομένων των αναρχικών, μεταφράστηκε πρακτικά, στην εξέγερση που επακολούθησε. Τα χαρακτηριστικά της, ήταν αναμφισβήτητα αντικρατικά και ασχέτως της προσπάθειας οικειοποίησης της από μερίδα αριστερών εξουσιαστών, στη μνήμη των αγωνιζομένων, είναι χαραγμένη βαθειά, ως μια εξέγερση κυρίως ενάντια στους ανθρωποκτόνους μηχανισμούς του κράτους. Στα επόμενα χρόνια, εντατικοποιούνται πρακτικές από πλευράς αναρχικών. Αναρχικές δημόσιες παρεμβάσεις, πορείες αναρχικών, σπασίματα σε κρατικούς στόχους γενικότερα, εμπρησμοί τραπεζών, συνθέτουν μια πολύμορφη δράση. Παράλληλα με τη δράση αυτή, την εμφάνισή τους κάνουν νέες οργανώσεις πολιτικής βίας. Κομβικό σημείο, αποτελεί το έτος 2010, με την είσοδο της κοινωνίας του ελλαδικού χώρου στη μνημονιακή εποχή. Οι πρωτοφανείς σε όγκο και μαχητικότητα απεργιακές κινητοποιήσεις, οι καταλήψεις, οι συνοικιακές πορείες, οι σφοδρές και πολύωρες συγκρούσεις στο Σύνταγμα, το κέντρο της Αθήνας και άλλων πόλεων, ο φόνος του Παύλου Φύσσα από τον χρυσαυγίτη Ρουπακιά και ό,τι ακολούθησε, αποτελούν μια σειρά σημαντικών γεγονότων των τελευταίων ετών στον ελλαδικό χώρο.

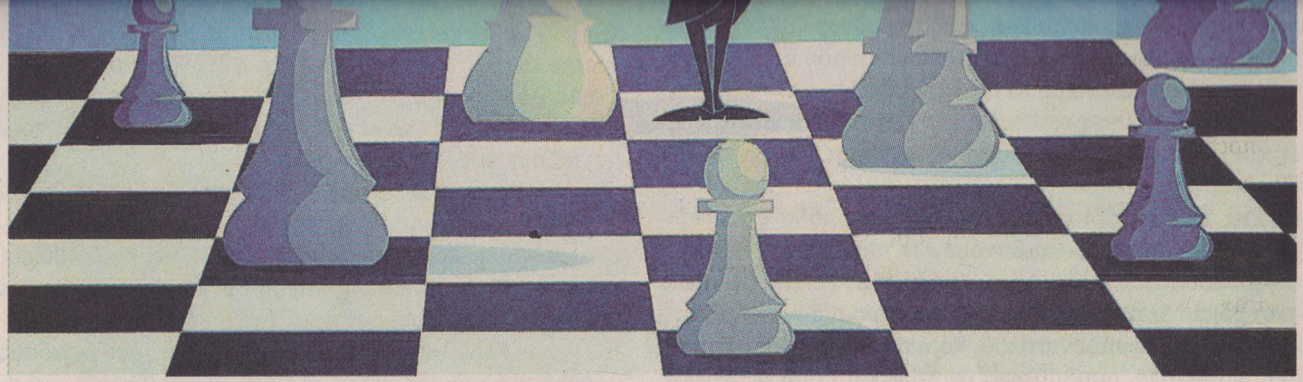
Οι θεωρήσεις και οι πρακτικές οι οποίες αναπτύχθηκαν από μεριάς αναρχικών, η πολυμορφία τους, όπως και η αποτελεσματικότητά τους, αποτελούν αντικείμενο συζήτησης. Στο κείμενο αυτό, θα ασχοληθούμε κυρίως με τις εκτροπές που προκύπτουν, όταν τα παραπάνω διαχωρίζονται ή υποτιμούνται συγκριτικά, στη μεταξύ τους σχέση, όπως και τις συνέπειες που μπορεί να επιφέρει μια τέτοια κατάσταση.

Ο πολύμορφος αγώνας τον αναρχικών, θα μπορούσαμε να πούμε πως αποτελείται, ή ακόμη καλύτερα, είναι θεμιτό να αποτελείται, από δύο αλληλένδετα και αναπόσπαστα συστατικά του αγώνα για την αναρχία. Αυτά του αναρχικού λόγου και της αναρχικής πρακτικής. Σαν εργαλεία αγώνα, όταν αλληλοσυμπληρώνονται, η δημιουργικότητα των αναρχικών και η αποτελεσματικότητα των δράσεών τους, είναι εμφανής. Τι γίνεται όμως στην περίπτωση που η πλάστιγγα γέρνει περισσότερο σε ένα από τα δύο; Ας δούμε πρώτα την περίπτωση, που ο αναρχικός λόγος υπερισχύει αποκλειστικά της δράσης.

Η γνώση μέσω της αυτομόρφωσης, το διάβασμα, οι συζητήσεις και η διαρκής αναζήτηση της αλήθειας από μεριάς αναρχικών, θεωρούμε πως είναι αναγκαία και χρήσιμη για την προώθηση της αναρχικής ιδέας, όσο και της αναρχικής πρακτικής. Η εμβάθυνση σε κοινωνικά ζητήματα, η ανάλυσή τους από αναρχική σκοπιά, η ιστορική τους σημασία και τα τυχόν λάθη δε θα ερμηνεύονταν, αν δεν χρησιμοποιούνταν το εργαλείο τη γνώσης. Εμείς οι ίδιοι για να κατανοήσουμε καλύτερα την αναρχία, ξεφυλλίσαμε για αρχή, ένα δύο βιβλία, μόνο και μόνο για να καταλάβουμε περί τίνος πρόκειται. Κατά τη διάρκεια της ζωής μας ήρθαμε σε επαφή με άλλους συντρόφους, ανταλλάξαμε απόψεις, συμμετείχαμε σε εγχειρήματα. Δεν αρκεστήκαμε αποκλειστικά στο θεωρητικό κομμάτι της αναρχίας. Στα χρόνια που πέρασαν, αρκετοί άνθρωποι που ασχολούνταν ενεργά με το ζήτημα της αναρχίας, σιγά σιγά αποστασιοποιήθηκαν ή εγκατέλειψαν την αναρχική στάση ζωής. Θεωρούμε πως δεν αρκεί αποκλειστικά η θεωρητική αντιμετώπιση των πραγμάτων. Η απαξίωση των βασικών και ισάξιων αναρχικών πρακτικών για την προώθηση της αναρχίας, (όπως οι αφισοκολλήσεις, η έκδοση εντύπων, οι αναρχικές πορείες, συγκεντρώσεις και παρεμβάσεις, οι οποίες συναποτελούν βίαιες πολύμορφες ενέργειες εναντίον του κράτους και των μηχανισμών του) και η μη ενεργός σχέση με τα κοινωνικά δρώμενα οδηγούν σε ανεπιθύμητα αποτελέσματα. Οι αναρχικές θεωρήσεις, αν δεν συναντηθούν με τον κοινωνικό χώρο, οδηγούν τους ανθρώπους σε ένα είδος στείρου ακαδημαϊσμού, εσωστρέφειας και απραξίας.

Η διάχυση της αναρχίας είναι συνυφασμένη και με τη φυσική παρουσία των αναρχικών. Η προσκόλληση στο θεωρητικό κομμάτι, οι ατελείωτες αναλύσεις για τις αναλύσεις με πομπώδη λόγο, «ψαγμένες» ορολογίες και μπόλικο ποιητικό λυρισμό χάνουν το νόημά τους αφού δεν αφορούν το σύνολο των καταπιεσμένων, αλλά μια μερίδα ανθρώπων που ελιτίζουν. Στον απόηχο των παραπάνω, φαινόμενο των καιρών μας είναι και ο αναρχίστικος διανοουμενισμός του διαδικτύου. Στην περίπτωση αυτή, ενώ έχουμε να κάνουμε με αξιόλογες προσπάθειες και αναλύσεις ενίοτε, τις περισσότερες φορές, καταλήγουμε να διαβάζουμε φιλοσοφικές, ατομικιστικές ρητορείες, οι οποίες, όχι απλά δεν έχουν επαφή με την κοινωνική πραγματικότητα, αλλά δεν προωθούν καν το ζήτημα της αναρχικής απελευθερωτικής διεργασίας. Η «αναρχία», αρκετές φορές, παρουσιάζεται σαν κάτι αποκρυφιστικό και ενίοτε σκοτεινό, προσιτή μόνο για λίγους και εκλεκτούς μύστες. Αποκόπτεται και αποστρέφεται στην ουσία, την αναρχική θεώρηση και πρακτική, περιχαρακώνεται γύρω από αφηρημένες έννοιες, εγκλωβίζεται τελικά στο διανοουμενισμό, χωρίς να απεμπλέκεται από αυτό το οποίο πολεμά ή φαντάζεται πως πολέμα. Την εξουσία και κάθε έκφανσή της. Η περιχαράκωση των απόψεων και ο δογματισμός εγκλωβίζουν τους όποιους ορίζοντες όχι μόνο σε πρακτικό επίπεδο αλλά και σε επίπεδο ιδεών. Η εξελικτική διεργασία της αναρχικής ιδέας φρενάρεται από την αγκύλωση σε δόγματα και «αλήθειες» ενώ η πρακτική, αν υπάρχει, οδηγείται σε μια μονολιθική πολεμική εναντίον οποιουδήποτε ξεφεύγει από αυτήν. Η αναρχία δε θα μπορούσε παρά να είναι λιτή, απέριττη, προσιτή και εξελίξιμη για τον καθέναν.

Αξιοσημείωτη είναι και η παρουσία ανθρώπων οι οποίοι περιφέρονται αναλόγως εποχής. Άνθρωποι, που έτυχε να περάσουν ενεργά για ένα διάστημα από τον περιβόητο «χώρο», να μάθουν δύο τρία γενικά και να αρκεστούν σε αυτά. Είναι οι ίδιοι που προσκολλώνται σε διάφορα πρόσωπα και «τάσεις». Αναπαράγουν κάθε φορά διαφορετικό λόγο, επιτίθενται πολλές φορές ακόμα και σε αυτά που οι ίδιοι αναπαρήγαν παλιότερα. Έχουν άποψη επί παντός επιστητού, ακόμα και αν δεν γνωρίζουν τίποτα. Έχουν την ανάγκη να μαθαίνουν τα πάντα, διασπείρουν πληροφορίες, πάντα προς όφελος κάποιων άλλων, κινούνται στις

παρυφές του λεγόμενου «χώρου» και κανείς δεν γνωρίζει πραγματικά ούτε τις προθέσεις τους, πολύ περισσότερο τις πραγματικές τους απόψεις. Χρησιμοποιούν την αναρχική ιδέα, την ηλικία, την «εμπειρία» τους και τα «κονέ» τους για να αυτοπαρουσιάζονται ως κάτι σημαντικό. Είναι χρήσιμοι χωροχρονικά, για τους «ηγετίσκους» κάθε είδους, δεν κινδυνεύουν πραγματικά, αφού «προστατεύονται», ενώ το έργο τους διαιωνίζει και αναπαράγει τη σαπίλα των εξουσιαστικών σχέσεων.

Από την άλλη πλευρά, τα τελευταία χρόνια, αναπτύχθηκε μια λανθασμένη αντίληψη, σύμφωνα με την οποία για να είναι κάποιος αναρχικός, πρέπει να είναι όσο το δυνατόν πιο βίαιος, «σκληρός» και επιθετικά τυφλός. Δεν έχει σημασία η απουσία λόγου, το ποιόν των ανθρώπων, τα τυχόν σφάλματα, ο εγκληματικός αμοραλισμός και οι τραγικές συνέπειες των πράξεών τους, αρκεί τον πρώτο συνείδησης, ο αυτοεγκλωβισμός στη λεγόμενη «δράση», οδηγεί αργά ή γρήγορα, σε αναγωγή του μέσου ως σκοπού. Η αναρχία περνά σε δεύτερη μοίρα ή και στην αφάνεια αρκετές φορές, εφόσον η δράση αρκεί, μπαίνοντας σε πρώτο ρόλο. Στο σημείο αυτό, αξίζει να σημειωθεί, πώς εντοπίζεται η ανάπτυξη εξουσίας. Η αντίληψη του «πρέπει να δράσω» με οποιοδήποτε τίμημα και κόστος, φυσικά και είναι βαθειά εξουσιαστική. Αναπτύσσει μια σχέση καταναγκασμού και επιτακτικής ανάγκης για «δράση», ενώ ταυτόχρονα επιβάλλεται ακόμα και σε δράσεις άλλων, μιας και δεν έχει δείξει επ' ουδενί την επιθυμία σύνθεσης του ευρύτερου αντικρατικού αγώνα. Τέτοιες αντιλήψεις, αποδείχτηκαν στην πράξη πως είναι βαθειά προβληματικές, ανταγωνιστικές, καταστροφικές μα προπάντων αντιαναρχικές.

Ο αγώνας για την αναρχία, δεν αποτελεί ένα προσωπικό στοίχημα, ούτε χόμπι εβδομαδιαίο για να περνάμε την ώρα μας. Αν θέλουμε να μιλήσουμε στα ίσα και με ειλικρίνεια, δεν αποτελεί ούτε την «γκάβλα» ούτε την ανάγκη «αυτοπραγμάτωσης» κανενός. Η φανφαρολογία, το εφέ, το μπλα μπλα και η επιδειξιομανία δεν καθιστούν και δεν κάνουν κανέναν αναρχικό. Με μεγάλη ευκολία κάποιοι μιλάνε και διατυμπανίζουν ένοπλες ενέργειες χωρίς να ενεργούν οι ίδιοι και με μεγάλες δόσεις βλακείας κάποιοι άλλοι φωτογραφίζονται με fullface και μπουκάλια στα χέρια(sic!) για να καμαρώνουν εν συνεχεία. Η αναρχία είναι αγώνας ουσίας, αγώνας γνώσης, κατανόησης, καταστροφής και δημιουργικότητας συνάμα. Αφορά τους πάντες, συμφωνούντες ή διαφωνούντες και οφείλει να είναι διάχυτος - πολυσύνθετος αν θέλει να είναι πραγματικά επικίνδυνος και ανατρεπτικός για το κράτος και τους μηχανισμούς του.

Εν κατακλείδι, η συνέπεια, ο κόπος, η σύνθεση και η διατήρηση των ισορροπιών λόγου-πράξης, έχει αποδειχθεί ιστορικά πως προωθεί με τον καλύτερο τρόπο τον ανατρεπτικό αγώνα για την αναρχία. Από τον λόγο (γραπτό και προφορικό) τις πορείες μέχρι την πολύμορφη δράση η κύρια επιδίωξη ας είναι η προώθηση της αναρχίας. Κανένα μέσο αγώνα δεν είναι υποδεέστερο έναντι κάποιου άλλου και κανένα μέσο δεν πρέπει να μετατρέπεται σε αυτοσκοπό. Η επιστροφή στις θεμελιακές αναρχικές θεωρήσεις και πρακτικές θεωρούμε πως είναι η λύση πολλών προβλημάτων που έχουν προκύψει τα τελευταία χρόνια. Η ουσιώδης αυτοκριτική για τυχόν λάθη αποτελεί άλλον έναν σημαντικό παράγοντα ο οποίος δυστυχώς τείνει να εξαφανιστεί. Παρ' όλα αυτά, τίποτα δεν θεωρούμε πως έχει χαθεί και τίποτα δεν πάει χαμένο από πλευράς μας...

Πυρήνας «Αναρχία Ξανά»

παρυφές του λεγόμενου «χώρου» και κανείς δεν γνωρίζει πραγματικά ούτε τις προθέσεις τους, πολύ περισσότερο τις πραγματικές τους απόψεις. Χρησιμοποιούν την αναρχική ιδέα, την ηλικία, την «εμπειρία» τους και τα «κονέ» τους για να αυτοπαρουσιάζονται ως κάτι σημαντικό. Είναι χρήσιμοι χωροχρονικά, για τους «ηγετίσκους» κάθε είδους, δεν κινδυνεύουν πραγματικά, αφού «προστατεύονται», ενώ το έργο τους διαιωνίζει και αναπαράγει τη σαπίλα των εξουσιαστικών σχέσεων.

Από την άλλη πλευρά, τα τελευταία χρόνια, αναπτύχθηκε μια λανθασμένη αντίληψη, σύμφωνα με την οποία για να είναι κάποιος αναρχικός, πρέπει να είναι όσο το δυνατόν πιο βίαιος, «σκληρός» και επιθετικά τυφλός. Δεν έχει σημασία η απουσία λόγου, το ποιόν των ανθρώπων, τα τυχόν σφάλματα, ο εγκληματικός αμοραλισμός και οι τραγικές συνέπειες των πράξεών τους, αρκεί τον πρώτο λόγο να έχει η «δράση». Θεμελιακές αναρχικές θεωρήσεις και πρακτικές καταπατήθηκαν, λοιδορήθηκαν, εξευτελίστηκαν, παραχαράχτηκαν. Στον βωμό της βίαιης δράσης, θυσιάστηκαν τόσο οι θεωρήσεις, όσο και αναρχικές αξίες, όπως αυτές, της συντροφικότητας, της αλληλεγγύης, του αναρχικού ήθους, της ανάληψης ευθύνης και της αυτοκριτικής. Η λογική του «πάμε παρακάτω, ότι έγινε... έγινε», διαπότισε αρχικά αρκετούς ανθρώπους, διατυπώθηκε εν συνεχεία από περισσότερους, ακόμα και για τραγικά γεγονότα όπως αυτό του εμπρησμού της Marfin την 5η Μάη 2010 και του θανάτου 3 υπαλλήλων. Είναι ακόμα αναπάντητα και πολλά τα ερωτήματα, του τι συνέβη και γιατί. Το «πάγωμα» αναρχικών ανατρεπτικών διεργασιών φυσικά, λίγους απασχόλησε και απασχολεί πραγματικά. Αρκεί να «ξεχαστούμε» και να συνεχιστεί η λεγόμενη «δράση». Αναρίθμητα είναι τα περιστατικά βίας χωρίς νόημα, απλώς γιατί «κάτι πρέπει να γίνει». Χωρίς στόχευση, χωρίς άποψη, χωρίς ενημέρωση ή τυπική συνεννόηση.

Οι «δράσεις για τις δράσεις», όντας αποκομμένες και εχθρικές απέναντι στις αναρχικές θεωρήσεις οδηγούν σε τραγικά αποτελέσματα. Ο εφησυχασμός νέων ανθρώπων ότι είναι αναρχικοί, μόνο και μόνο επειδή «δρουν» ή τα «χώνουν» σε οποιοδήποτε επίπεδο και με οποιοδήποτε μέσο, δημιουργεί μια ανταγωνιστική συνθήκη όσον αφορά τις συνολικότερες αναρχικές αντικρατικές διεργασίες. Ο αφορισμός των αναρχικών θεωρήσεων, η «βαρεμάρα», η επιπολαιότητα και η αδιαφορία για την κατανόηση της αναρχίας σε βάθος, η έλλειψη και η απαξία της αναρχικής

ενεργούν οι ίδιοι και με μεγάλες δόσεις βλακείας κάποι-

Η ΠΡΕΖΑ ΘΕΡΙΖΕΙ...
ΤΟ ΚΡΑΤΟΣ ΓΕΝΙΚΕΥΕΙ ΤΗΝ ΚΑΤΑΣΤΟΛΗ ΚΑΙ ΜΕΣΩ ΤΗΣ ΕΞΑΡΤΗΣΗΣ

Επειδή Εξάρτηση και Ελευθερία είναι ΑΣΥΜΒΙΒΑΣΤΕΣ και ΑΝΤΑΓΩΝΙΣΤΙΚΕΣ καταστάσεις

Επειδή το παραμύθι περί «ελεύθερης επιλογής» στο ντοπάρισμα δεν μπορεί να ΚΑΛΥΨΕΙ την ΑΠΟΜΟΝΩΣΗ, τον ΦΟΒΟ, την ΑΝΑΣΦΑΛΕΙΑ, την ΑΛΛΟΤΡΙΩΣΗ, την ΠΑΡΑΙΤΗΣΗ, την ΠΛΗΞΗ που έχουν επιβληθεί...

...γι αυτό δεν μπορεί να χτιστεί μια ανθρώπινη και ελεύθερη κοινωνία με μέσα που καταστρέφουν ανθρώπινες υπάρξεις και συμπορεύονται με τα σχέδια των κρατιστών.

Ο ΑΓΩΝΑΣ ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΟ ΚΡΑΤΟΣ ΚΑΙ ΚΑΘΕ ΕΞΟΥΣΙΑ, ΕΙΝΑΙ ΚΑΙ ΑΓΩΝΑΣ ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΕ ΚΑΘΕ ΕΙΔΟΥΣ ΝΑΡΚΩΣΗ, ΕΞΑΡΤΗΣΗ και ΚΑΤΑΣΤΟΛΗ

Αναρχική Αρχειοθήκη

παρυφές του λεγόμενου «χώρου» και κανείς δεν γνωρίζει πραγματικά ούτε τις προθέσεις τους, πολύ περισσότερο τις πραγματικές τους απόψεις. Χρησιμοποιούν την αναρχική ιδέα, την ηλικία, την «εμπειρία» τους και τα «κονέ» τους για να αυτοπαρουσιάζονται ως κάτι σημαντικό. Είναι χρήσιμοι χωροχρονικά, για τους «ηγετίσκους» κάθε είδους, δεν κινδυνεύουν πραγματικά, αφού «προστατεύονται», ενώ το έργο τους διαιωνίζει και αναπαράγει τη σαπίλα των εξουσιαστικών σχέσεων.

Από την άλλη πλευρά, τα τελευταία χρόνια, αναπτύχθηκε μια λανθασμένη αντίληψη, σύμφωνα με την οποία για να είναι κάποιος αναρχικός, πρέπει να είναι όσο το δυνατόν πιο βίαιος, «σκληρός» και επιθετικά τυφλός. Δεν έχει σημασία η απουσία λόγου, το ποιόν των ανθρώπων, τα τυχόν σφάλματα, ο εγκληματικός αμοραλισμός και οι τραγικές συνέπειες των πράξεών τους, αρκεί τον πρώτο λόγο να έχει η «δράση». Θεμελιακές αναρχικές θεωρήσεις και πρακτικές καταπατήθηκαν, λοιδορήθηκαν, εξευτελίστηκαν, παραχαράχτηκαν. Στον βωμό της βίαιης δράσης, θυσιάστηκαν τόσο οι θεωρήσεις, όσο και αναρχικές αξίες, όπως αυτές, της συντροφικότητας, της αλληλεγγύης, του αναρχικού ήθους, της ανάληψης ευθύνης και της αυτοκριτικής. Η λογική του «πάμε παρακάτω, ότι έγινε... έγινε», διαπότισε αρχικά αρκετούς ανθρώπους, διατυπώθηκε εν συνεχεία από περισσότερους, ακόμα και για τραγικά γεγονότα όπως αυτό του εμπρησμού της Marfin την 5η Μάη 2010 και του θανάτου 3 υπαλλήλων. Είναι ακόμα αναπάντητα και πολλά τα ερωτήματα, του τι συνέβη και γιατί. Το «πάγωμα» αναρχικών ανατρεπτικών διεργασιών φυσικά, λίγους απασχόλησε και απασχολεί πραγματικά. Αρκεί να «ξεχαστούμε» και να συνεχιστεί η λεγόμενη «δράση». Αναρίθμητα είναι τα περιστατικά βίας χωρίς νόημα, απλώς γιατί «κάτι πρέπει να γίνει». Χωρίς στόχευση, χωρίς άποψη, χωρίς ενημέρωση ή τυπική συνεννόηση.

Οι «δράσεις για τις δράσεις», όντας αποκομμένες και εχθρικές απέναντι στις αναρχικές θεωρήσεις οδηγούν σε τραγικά αποτελέσματα. Ο εφησυχασμός νέων ανθρώπων ότι είναι αναρχικοί, μόνο και μόνο επειδή «δρουν» ή τα «χώνουν» σε οποιοδήποτε επίπεδο και με οποιοδήποτε μέσο, δημιουργεί μια ανταγωνιστική συνθήκη όσον αφορά τις συνολικότερες αναρχικές αντικρατικές διεργασίες. Ο αφορισμός των αναρχικών θεωρήσεων, η «βαρεμάρα», η επιπολαιότητα και η αδιαφορία για την κατανόηση της αναρχίας σε βάθος, η έλλειψη και η απαξία της αναρχικής

Η ΠΡΕΖΑ ΘΕΡΙΖΕΙ...
ΤΟ ΚΡΑΤΟΣ ΓΕΝΙΚΕΥΕΙ ΤΗΝ ΚΑΤΑΣΤΟΛΗ ΚΑΙ ΜΕΣΩ ΤΗΣ ΕΞΑΡΤΗΣΗΣ

Επειδή Εξάρτηση και Ελευθερία είναι ΑΣΥΜΒΙΒΑΣΤΕΣ και ΑΝΤΑΓΩΝΙΣΤΙΚΕΣ καταστάσεις

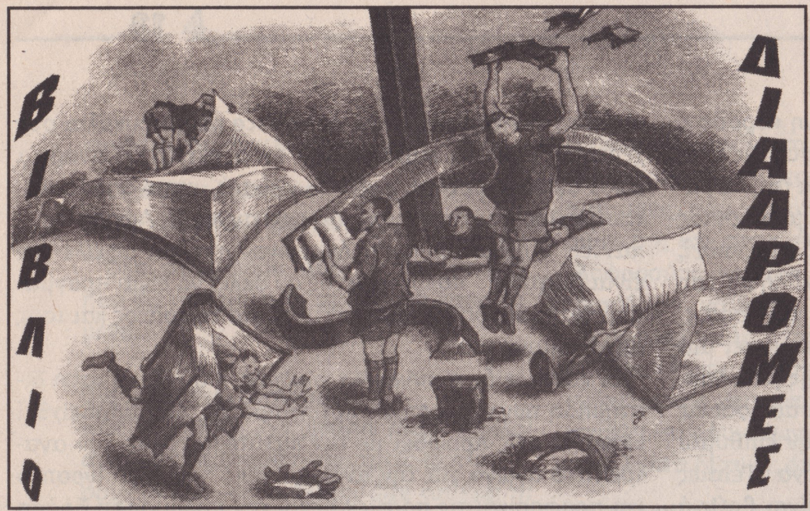
Επειδή το παραμύθι περί «ελεύθερης επιλογής» στο ντοπάρισμα δεν μπορεί να ΚΑΛΥΨΕΙ την ΑΠΟΜΟΝΩΣΗ, τον ΦΟΒΟ, την ΑΝΑΣΦΑΛΕΙΑ, την ΑΛΛΟΤΡΙΩΣΗ, την ΠΑΡΑΙΤΗΣΗ, την ΠΛΗΞΗ που έχουν επιβληθεί...

...γι αυτό δεν μπορεί να χτιστεί μια ανθρώπινη και ελεύθερη κοινωνία με μέσα που καταστρέφουν ανθρώπινες υπάρξεις και συμπορεύονται με τα σχέδια των κρατιστών.

Ο ΑΓΩΝΑΣ ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΟ ΚΡΑΤΟΣ ΚΑΙ ΚΑΘΕ ΕΞΟΥΣΙΑ, ΕΙΝΑΙ ΚΑΙ ΑΓΩΝΑΣ ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΕ ΚΑΘΕ ΕΙΔΟΥΣ ΝΑΡΚΩΣΗ, ΕΞΑΡΤΗΣΗ και ΚΑΤΑΣΤΟΛΗ

Αναρχική Αρχειοθήκη

JOHANN CHAPOUTOT

Ο ΕΘΝΙΚΟΣΟΣΙΑΛΙΣΜΟΣ ΚΑΙ Η ΑΡΧΑΙΟΤΗΤΑ

επιβλητική μνήμη της ρωμαϊκής ισχύος, μιας κυριαρχίας βασισμένης στα όπλα και το δίκαιο και πρόθυμα οικουμενιστικής».

Ο **Johann Chapoutot** παρατηρεί ότι η προσφυγή στο ρωμαϊκό παρελθόν τετριμμένη στην Δύση, αδυνατεί να εκφράσει την υπέρτατη εξουσία παρά μόνο στο λατινικό λεξιλόγιο, αφού για παράδειγμα στην γαλλική γλώσσα ο «αυτοκράτορας», empereur, προέρχεται από το imperator, ενώ στα γερμανικά, ο Kaiser, όπως και ο τσάρος στα ρώσικα, προέρχεται από το ρωμαϊκό Caesar.

Ο συγγραφέας τονίζει ότι *«από τον Καρλομάγνο και μετά όλοι οι διεκδικητές της οικουμενικής κυριαρχίας διαμοίραζαν τα ιμάτια του εκλιπόντος imperium romanum, και όλοι οι ηγέτες –Αυστριακοί, Γάλλοι, Βρετανοί, Ρώσοι, αλλά και νεότεροι Γερμανοί Αυτοκράτορες– ονειρεύονταν ανεξαιρέτως restauratio imperii. Ούτε όμως η Ελλάδα λησμονήθηκε ποτέ, όχι τόσο για τα όπλα όσο για τις λέξεις της. Υπάρχει το ψυχικό συμπλήρωμα, ένεκα της αριστοκρατικής ελληνικής κατατομής και του μεγαλείου της φιλοσοφίας. Είναι πάντα ευπρόσδεκτη μια γλυπτοθήκη, μέσω της οποίας συντελείται η σύνδεση με την δύναμη και την ομορφιά της αρχαίας γλυπτικής. Η φιλελληνική Γερμανία του Φρειδερίκου του Β΄ της Πρωσσίας, του «Κλασικισμού της Βαϊμάρης» και του Λουδοβίκου Α΄ της Βαυαρίας το επιβεβαιώνει, εξυμνώντας επιπλέον, μαζί με την Ελλάδα του Μεσολογγίου την αρχή του έθνους».*

Ο **Johann Chapoutot** υπενθυμίζει ότι η καταφυγή μιας πολιτικής εξουσίας στην ρητορεία ή στο ιστορικό παράδειγμα είναι συχνό φαινόμενο, ιδίως στα ολοκληρωτικά καθεστώτα: «ο Στάλιν παρήγγειλε στον Αϊζενστάιν έναν Αλέξανδρο Νιέφσκι για να προσδώσει ιστορικό βάθος στην ρωσική αντίσταση κατά του γερμανικού ιμπεριαλισμού, κι έπειτα έναν Ιβάν Τρομερό που δείχνει, στα μέσα του 15ου αιώνα, ένα Κρεμλίνο να μάχεται ενάντια στους βογιάρους.

Ο **Johann Chapoutot** διακρίνει την διεκδίκηση μιας

ενταχθεί στην ολοκληρωτική ιδεολογία: *«Η κατασκευή ενός πλασματικού κόσμου δεν περιορίζεται στο παρόν, ανασκάπτει και προσβάλλει το παρελθόν, ξεθάβει τους νεκρούς, εκθέτει τα κρανία και τους σκελετούς τους στην σκηνή της επιστήμης, για να τους αποσπάσει τις αποδείξεις, που θα επικυρώσουν τον λόγο ο οποίος παράγει τον πλασματικό κόσμο. Όπως στο 1984 του George Orwell, το παλίμψηστο του παρελθόντος σκαλίζεται επιμελώς, προκειμένου να συμμορφωθεί στο ολοκληρωτικό παρόν. Το παρελθόν επικαιροποιείται».*

Ο συγγραφέας διευκρινίζει ότι το ζήτημα της χρήσης της αναφοράς στην κλασσική αρχαιότητα μάς οδηγεί στην καρδιά της κατασκευής του ναζιστικού υποκειμένου από το καθεστώς, που προχωρά στην επανεγγραφή της ιστορίας της φυλής με την ενσωμάτωση σε αυτήν της αρχαίας Ελλάδας και της Ρώμης, οι οποίες όχι μόνο εμφανίζονται ως συνήγοροι και καθρέπτες των αρετών της, αλλά συμμετέχουν πλήρως στο σχέδιο της κατασκευής του «Νέου Ανθρώπου».

Και πως θα επιτευχθεί το σχέδιο αυτό;

«Η φυσική παραγωγή του αποτελεί αντικείμενο της ευγονικής, της κρατικής ζωοτεχνίας, που θεσπίστηκε από το νέο καθεστώς, το οποίο προάγει μια νέα ηθική και αισθητική του σώματος, βασισμένες όμως σε ένα ελληνικό πρότυπο το οποίο προβάλλεται ως ένδοξο προηγούμενο».

Ο «Νέος Άνθρωπος» αποτελεί το αντικείμενο, σύμφωνα με την προπαγάνδα του καθεστώτος, ενός ψυχολογικού πλασίματος. Και η προπαγάνδα αυτή είναι πολύπλευρη και πολυσχιδής, τόσο ως προς τις μορφές όσο και ως προς τους στόχους της: «καταφεύγει στην τέχνη, στην αφίσα, στην ραδιοφωνική μετάδοση, στις μεγάλες δημόσιες συγκεντρώσεις, στο σύντομο, κοφτό και πανταχού παρόν σλόγκαν, αλλά και στο σχολείο, στο πανεπιστήμιο, στα διάφορα όργανα του Κόμματος και στην διδασκαλία που εκπορεύεται από τους θεσμούς».

Έτσι, ο «Νέος Άνθρωπος» δεν μπορεί παρά να κατέχει

Σελ. 716

Ο συγγραφέας στην ***Εισαγωγή*** αναφέρει ότι η αξιόλογη αυτή μελέτη γεννήθηκε από μια απορία, που προέκυψε στην διάρκεια των ερευνών του για τα κινήματα της νεολαίας και την ιδέα της Ευρώπης, όταν παρακινήθηκε να διαβάσει τις ομιλίες του ***Alfred Rosenberg*** (επικεφαλής της εξωτερικής πολιτικής του Γ΄ Ράιχ, και υπεύθυνου για την πνευματική και φιλοσοφική παιδεία του Κόμματος και όλων των συναφών οργανισμών των ναζί, συγγραφέας πολλών βιβλίων), ο οποίος διακήρυσσε ότι οι Έλληνες ήταν λαός του Βορρά. Έτσι, ο συγγραφέας ανακαλύπτει ότι αυτό το «παράξενο κειμενικό τεκμήριο» ακολουθούσε, απλά, τον κανόνα του εθνικοσοσιαλιστικού δόγματος, τον οποίο αποτύπωνε ο ***Hitler*** στο ***Mein Kampf***, όπου υποστηρίζει ότι υπάρχει «φυλετική ενότητα» ανά-

το δίκαιο και πρόθυμα οικουμενιστικής».

Ο **Johann Chapoutot** παρατηρεί ότι η προσφυγή στο ρωμαϊκό παρελθόν τετριμμένη στην Δύση, αδυνατεί να εκφράσει την υπέρτατη εξουσία παρά μόνο στο λατινικό λεξιλόγιο, αφού για παράδειγμα στην γαλλική γλώσσα ο «αυτοκράτορας», empereur, προέρχεται από το imperator, ενώ στα γερμανικά, ο Kaiser, όπως και ο τσάρος στα ρώσικα, προέρχεται από το ρωμαϊκό Caesar.

Ο συγγραφέας τονίζει ότι *«από τον Καρλομάγνο και μετά όλοι οι διεκδικητές της οικουμενικής κυριαρχίας διαμοίραζαν τα ιμάτια του εκλιπόντος imperium romanum, και όλοι οι ηγέτες –Αυστριακοί, Γάλλοι, Βρετανοί, Ρώσοι, αλλά και νεότεροι Γερμανοί Αυτοκράτορες– ονειρεύονταν ανεξαιρέτως restauratio imperii. Ούτε όμως η Ελλάδα λησμονήθηκε ποτέ, όχι τόσο για τα όπλα όσο για τις λέξεις της. Υπάρχει το ψυχικό συμπλήρωμα, ένεκα της αριστοκρατικής ελληνικής κατατομής και του μεγαλείου της φιλοσοφίας. Είναι πάντα ευπρόσδεκτη μια γλυπτοθήκη, μέσω της οποίας συντελείται η σύνδεση με την δύναμη και την ομορφιά της αρχαίας γλυπτικής. Η φιλελληνική Γερμανία του Φρειδερίκου του Β΄ της Πρωσσίας, του «Κλασικισμού της Βαϊμάρης» και του Λουδοβίκου Α΄ της Βαυαρίας το επιβεβαιώνει, εξυμνώντας επιπλέον, μαζί με την Ελλάδα του Μεσολογγίου την αρχή του έθνους».*

Ο **Johann Chapoutot** υπενθυμίζει ότι η καταφυγή μιας πολιτικής εξουσίας στην ρητορεία ή στο ιστορικό παράδειγμα είναι συχνό φαινόμενο, ιδίως στα ολοκληρωτικά καθεστώτα: «ο Στάλιν παρήγγειλε στον Αϊζενστάιν έναν Αλέξανδρο Νιέφσκι για να προσδώσει ιστορικό βάθος στην ρωσική αντίσταση κατά του γερμανικού ιμπεριαλισμού, κι έπειτα έναν Ιβάν Τρομερό που δείχνει, στα μέσα του 15[ου] αιώνα, ένα Κρεμλίνο να μάχεται ενάντια στους βογιάρους.

Ο **Johann Chapoutot** διακρίνει την διεκδίκηση μιας πατρότητας εκ μέρους των Hitler και Rosenberg, όταν χαρακτηρίζουν τους Έλληνες ως «βόρειο λαό», από τις φανταστικές γενεαλογίες, που συναντούμε στα μεσαιωνικά έθνη, όταν οι Γάλλοι μονάρχες έχριζαν γενάρχες τους τον Δαβίδ τον Εβραίο και τον Φραγκίσκο τον Τρωά και Άγγλοι βασιλείς επικαλούνταν ευλαβικά την μνήμη του Βρούτου, συντρόφου του Αινεία: *«Αυτός ο σφετερισμός του μύθου των Αρίων, ίδιον ορισμένων κύκλων γλωσσολόγων και ιστορικών στη Γερμανία του 19[ου] αιώνα, όπου οι Δωριείς της Σπάρτης θεωρούνταν εκ Βορρά ορμώμενοι, συστηματοποιήθηκε και φυλετικοποιήθηκε από τους ναζί, οι οποίοι διακήρυσσαν ότι η Γερμανία ήταν αναπόφευκτα μεγάλη, αφού είχε γεννήσει λαμπρούς πολιτισμούς. Στο εξής –αποφαίνεται ο Rosenberg–, η μίμηση της Αρχαιότητας δεν έχει τίποτα «το επονείδιστο ή το ασύμβατο με την εθνική αξιοπρέπεια», καθώς δεν αποτελεί παρά μια*

ανασκάπτει και προσβάλλει το παρελθόν, ξεθάβει τους νεκρούς, εκθέτει τα κρανία και τους σκελετούς τους στην σκηνή της επιστήμης, για να τους αποσπάσει τις αποδείξεις, που θα επικυρώσουν τον λόγο ο οποίος παράγει τον πλασματικό κόσμο. Όπως στο 1984 του George Orwell, το παλίμψηστο του παρελθόντος σκαλίζεται επιμελώς, προκειμένου να συμμορφωθεί στο ολοκληρωτικό παρόν. Το παρελθόν επικαιροποιείται».

Ο συγγραφέας διευκρινίζει ότι το ζήτημα της χρήσης της αναφοράς στην κλασσική αρχαιότητα μάς οδηγεί στην καρδιά της κατασκευής του ναζιστικού υποκειμένου από το καθεστώς, που προχωρά στην επανεγγραφή της ιστορίας της φυλής με την ενσωμάτωση σε αυτήν της αρχαίας Ελλάδας και της Ρώμης, οι οποίες όχι μόνο εμφανίζονται ως συνήγοροι και καθρέπτες των αρετών της, αλλά συμμετέχουν πλήρως στο σχέδιο της κατασκευής του «Νέου Ανθρώπου».

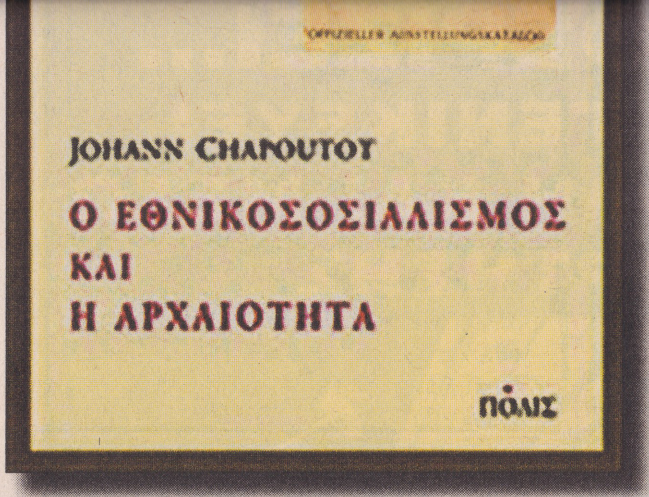
Και πως θα επιτευχθεί το σχέδιο αυτό;

«Η φυσική παραγωγή του αποτελεί αντικείμενο της ευγονικής, της κρατικής ζωοτεχνίας, που θεσπίστηκε από το νέο καθεστώς, το οποίο προάγει μια νέα ηθική και αισθητική του σώματος, βασισμένες όμως σε ένα ελληνικό πρότυπο το οποίο προβάλλεται ως ένδοξο προηγούμενο».

Ο «Νέος Άνθρωπος» αποτελεί το αντικείμενο, σύμφωνα με την προπαγάνδα του καθεστώτος, ενός ψυχολογικού πλασίματος. Και η προπαγάνδα αυτή είναι πολύπλευρη και πολυσχιδής, τόσο ως προς τις μορφές όσο και ως προς τους στόχους της: «καταφεύγει στην τέχνη, στην αφίσα, στην ραδιοφωνική μετάδοση, στις μεγάλες δημόσιες συγκεντρώσεις, στο σύντομο, κοφτό και πανταχού παρόν σλόγκαν, αλλά και στο σχολείο, στο πανεπιστήμιο, στα διάφορα όργανα του Κόμματος και στην διδασκαλία που εκπορεύεται από τους θεσμούς».

Έτσι, ο «Νέος Άνθρωπος» δεν μπορεί παρά να κατέχει και μια «νέα ταυτότητα», η οποία θέτει πια το ερώτημα της καταγωγής. Οι θεωρητικοί του καθεστώτος αναλαμβάνουν όχι απλά να απαντήσουν, αλλά να αφηγηθούν την ιστορία της φυλής, την «μεγάλη πορεία» του Βόρειου Ανθρώπου, προικίζοντας τον «Νέο Άνθρωπο» με ένα «νέο παρελθόν».

Επομένως, όπως αποφαίνεται, ο **Johann Chapoutot** «***ο ηρωικός μύθος της φυλής δεν είχε μόνο την λειτουργία συγκρότησης της ταυτότητας, αλλά και μια αποστολή κινητοποίησης: η υπενθύμιση του παρελθόντος είναι ένα κάλεσμα που δεσμεύει, η προέλευση είναι επίσης κατεύθυνση. Η καταγωγή υποχρεώνει και παρηγορεί ταυτόχρονα***. *Η πορεία της φυλής καθιστά τον χρόνο ένα συνεχές: το χρονικό διάνυσμα δεν επιδέχεται ούτε διάκριση ούτε διαίρεση. Σε μια ολική λογική και οντολογική συνέχεια, το παρελθόν παράγει το παρόν, το παρόν γεννά το μέλλον, σύμφωνα με μια άθραυστη κι εύπλαστη ανα-*

Σελ. 716

Ο συγγραφέας στην ***Εισαγωγή*** αναφέρει ότι η αξιόλογη αυτή μελέτη γεννήθηκε από μια απορία, που προέκυψε στην διάρκεια των ερευνών του για τα κινήματα της νεολαίας και την ιδέα της Ευρώπης, όταν παρακινήθηκε να διαβάσει τις ομιλίες του ***Alfred Rosenberg*** (επικεφαλής της εξωτερικής πολιτικής του Γ΄ Ράιχ, και υπεύθυνου για την πνευματική και φιλοσοφική παιδεία του Κόμματος και όλων των συναφών οργανισμών των ναζί, συγγραφέας πολλών βιβλίων), ο οποίος διακήρυσσε ότι οι Έλληνες ήταν λαός του Βορρά. Έτσι, ο συγγραφέας ανακαλύπτει ότι αυτό το «παράξενο κειμενικό τεκμήριο» ακολουθούσε, απλά, τον κανόνα του εθνικοσοσιαλιστικού δόγματος, τον οποίο αποτύπωνε ο ***Hitler*** στο ***Mein Kampf***, όπου υποστηρίζει ότι υπάρχει «φυλετική ενότητα» ανάμεσα στους αρχαίους Έλληνες, τους Ρωμαίους και τους Γερμανούς, κι ότι αυτούς τους τρεις λαούς ενώνει η ίδια μακραίωνη πάλη.

Ο **Johann Chapoutot** ισχυρίζεται ότι «*για να δικαιολογήσει κανείς αυτούς τους δυσνόητους ισχυρισμούς, μπορεί να ανατρέξει στις μεγαλοστομίες των σύγχρονων του Hitler για τους αιώνες και για τον θρύλο των αιώνων, διαπιστώνοντας ότι, αν κάποιο φάντασμα στοιχειώνει την Ευρώπη των ισχυρών, αυτό είναι πράγματι το φάντασμα της κλασσικής αρχαιότητας. Από την Αναγέννηση τουλάχιστον, ένα ρωμαϊκού ύφους οικοδόμημα με κολόνες κοσμημένες με κορινθιακά κιονόκρανα παραπέμπει στην* [...] *σοφίας. Είναι πάντα ευπρόσδεκτη μια γλυπτοθήκη, μέσω της οποίας συντελείται η σύνδεση με την δύναμη και την ομορφιά της αρχαίας γλυπτικής. Η φιλελληνική Γερμανία του Φρειδερίκου του Β΄ της Πρωσσίας, του «Κλασικισμού της Βαϊμάρης» και του Λουδοβίκου Α΄ της Βαυαρίας το επιβεβαιώνει, εξυμνώντας επιπλέον, μαζί με την Ελλάδα του Μεσολογγίου την αρχή του έθνους*».

Ο **Johann Chapoutot** υπενθυμίζει ότι η καταφυγή μιας πολιτικής εξουσίας στην ρητορεία ή στο ιστορικό παράδειγμα είναι συχνό φαινόμενο, ιδίως στα ολοκληρωτικά καθεστώτα: «ο Στάλιν παρήγγειλε στον Αϊζενστάιν έναν Αλέξανδρο Νιέφσκι για να προσδώσει ιστορικό βάθος στην ρωσική αντίσταση κατά του γερμανικού ιμπεριαλισμού, κι έπειτα έναν Ιβάν Τρομερό που δείχνει, στα μέσα του $15^{ου}$ αιώνα, ένα Κρεμλίνο να μάχεται ενάντια στους βογιάρους.

Ο **Johann Chapoutot** διακρίνει την διεκδίκηση μιας πατρότητας εκ μέρους των Hitler και Rosenberg, όταν χαρακτηρίζουν τους Έλληνες ως «βόρειο λαό», από τις φανταστικές γενεαλογίες, που συναντούμε στα μεσαιωνικά έθνη, όταν οι Γάλλοι μονάρχες έχριζαν γενάρχες τους τον Δαβίδ τον Εβραίο και τον Φραγκίσκο τον Τρώα και Άγγλοι βασιλείς επικαλούνταν ευλαβικά την μνήμη του Βρούτου, συντρόφου του Αινεία: «*Αυτός ο σφετερισμός του μύθου των Αρίων, ίδιον ορισμένων κύκλων γλωσσολόγων και ιστορικών στη Γερμανία του $19^{ου}$ αιώνα, όπου οι Δωριείς της Σπάρτης θεωρούνταν εκ Βορρά ορμώμενοι, συστηματοποιήθηκε και φυλετικοποιήθηκε από τους ναζί, οι οποίοι διακήρυσσαν ότι η Γερμανία ήταν αναπόφευκτα μεγάλη, αφού είχε γεννήσει λαμπρούς πολιτισμούς. Στο εξής –αποφαίνεται ο Rosenberg–, η μίμηση της Αρχαιότητας δεν έχει τίποτα «το επονείδιστο ή το ασύμβατο με την εθνική αξιοπρέπεια», καθώς δεν αποτελεί παρά μια νόμιμη ανάκτηση της ινδογερμανικής κληρονομιάς*».

Στην συνέχεια, ο συγγραφέας θυμίζει τα λόγια της Hannah Arend, που υπογράμμιζε ότι η ολοκληρωτική προπαγάνδα και κατήχηση διακρίνεται από την ριζική περιφρόνησή της για τα γεγονότα ως τέτοια, αφού το ψεύδος του ολοκληρωτικού λόγου «*προδίδει τον απώτατο στόχο του για παγκόσμια κατάκτηση, καθώς μόνο σε έναν κόσμο ο οποίος θα ήταν πλήρως ελεγχόμενος θα μπορούσε η ολοκληρωτική διακυβέρνηση να εκπληρώσει όλες τις ψευδείς προφητείες της*».

Όμως, η γεωγραφία δεν αρκεί, αφού η ιστορία είναι εκείνη που πρώτα απ' όλα πρέπει να προσαρτηθεί, να [...]

«*Η φυσική παραγωγή του αποτελεί αντικείμενο της ευγονικής, της κρατικής ζωοτεχνίας, που θεσπίστηκε από το νέο καθεστώς, το οποίο προάγει μια νέα ηθική και αισθητική του σώματος, βασισμένες όμως σε ένα ελληνικό πρότυπο το οποίο προβάλλεται ως ένδοξο προηγούμενο*».

Ο «Νέος Άνθρωπος» αποτελεί το αντικείμενο, σύμφωνα με την προπαγάνδα του καθεστώτος, ενός ψυχολογικού πλασίματος. Και η προπαγάνδα αυτή είναι πολύπλευρη και πολυσχιδής, τόσο ως προς τις μορφές όσο και ως προς τους στόχους της: «καταφεύγει στην τέχνη, στην αφίσα, στην ραδιοφωνική μετάδοση, στις μεγάλες δημόσιες συγκεντρώσεις, στο σύντομο, κοφτό και πανταχού παρόν σλόγκαν, αλλά και στο σχολείο, στο πανεπιστήμιο, στα διάφορα όργανα του Κόμματος και στην διδασκαλία που εκπορεύεται από τους θεσμούς».

Έτσι, ο «Νέος Άνθρωπος» δεν μπορεί παρά να κατέχει και μια «νέα ταυτότητα», η οποία θέτει πια το ερώτημα της καταγωγής. Οι θεωρητικοί του καθεστώτος αναλαμβάνουν όχι απλά να απαντήσουν, αλλά να αφηγηθούν την ιστορία της φυλής, την «μεγάλη πορεία» του Βόρειου Ανθρώπου, προικίζοντας τον «Νέο Άνθρωπο» με ένα «νέο παρελθόν».

Επομένως, όπως αποφαίνεται, ο **Johann Chapoutot** «***ο ηρωικός μύθος της φυλής δεν είχε μόνο την λειτουργία συγκρότησης της ταυτότητας, αλλά και μια αποστολή κινητοποίησης: η υπενθύμιση του παρελθόντος είναι ένα κάλεσμα που δεσμεύει, η προέλευση είναι επίσης κατεύθυνση. Η καταγωγή υποχρεώνει και παρηγορεί ταυτόχρονα***. *Η πορεία της φυλής καθιστά τον χρόνο ένα συνεχές: το χρονικό διάνυσμα δεν επιδέχεται ούτε διάκριση ούτε διαίρεση. Σε μια ολική λογική και οντολογική συνέχεια, το παρελθόν παράγει το παρόν, το παρόν γεννά το μέλλον, σύμφωνα με μια άθραυστη κι εύπλαστη αναγκαιότητα, αυτή του φυλετικού ντετερμινισμού, το καλό αίμα είναι αδύνατον να ψεύδεται*».

Το καθεστώς γνωρίζει, πώς να διαχύσει αυτή τη νέα θεώρηση της ιστορίας και του παρελθόντος. Η κατασκευή παίρνει σάρκα και οστά στις μεγάλες εκδηλώσεις, όπου σφυρηλατείται η «νέα ταυτότητα». Ο ολοκληρωτικός χώρος, η συνοχή και η ταυτοφωνία συμβάλλουν από κοινού στην μετάδοση.

«*Ο λόγος, με την ευρεία έννοια του όρου, είναι εδώ αδιαχώριστος από την πρακτική: η σχέση με την Αρχαιότητα δεν εκφράζεται μόνο με λέξεις αλλά και με πλήθος άλλων διαμεσολαβήσεων, με πρακτικές που αποτελούν*

όλες τους σκηνοθεσίες, ηχητικές και χωρικές, αυτής της αναφοράς στην Αρχαιότητα, πρακτικές οι οποίες δεν έχουν τίποτα το διακοσμητικό ή καλλωπιστικό, αλλά είναι εξόχως σημαίνουσες: η τοποθέτηση της Αθηνάς στην κεφαλή μιας παρέλασης της γερμανικής τέχνης, η ανέγερση δωρικών ναών στο Μόναχο, τα σχέδια για την οικοδόμηση ενός γιγάντιου Πάνθεου στο Βερολίνο, ο σχεδιασμός ρωμαϊκών λαβάρων για το Κόμμα και τα SS, είναι φαινόμενα διόλου ανώδυνα, τα οποία εκφράζουν τη ρατσιστική ανάκτηση της ελληνικής και ρωμαϊκής ταυτότητας που την έχει προσεταιριστεί η βόρεια φυλή».

Ο **Johann Chapoutot**, για να ανασυνθέσει τον πλούτο αυτού του συμβολικού συστήματος που η κατασκευή τους ενθαρρύνθηκε αρχικά από την βούληση ενός Κόμματος και στην συνέχεια ενός Κράτους, απευθύνθηκε σε πλήθος πηγών, το οποίο αντιστοιχεί στην ποικιλία των μορφών έκφρασης, αλλά και των θεμάτων που θίγονται σ' αυτήν την αξιολογότατη μελέτη.

Κλείνοντας την Εισαγωγή, ο συγγραφέας τονίζει την πρόθεσή του να εκθέσει «*την οικονομία αυτού του λόγου, αυτής της άλλης ιστορίας, της Αρχαιότητας, μελετώντας τις τρεις λειτουργίες που επιτελούσε για ένα Κόμμα –κι έπειτα για ένα Κράτος– το οποίο ήθελε να πλάσει έναν νέο Άνθρωπο, να συστήσει μια νέα Αυτοκρατορία, να οικοδομήσει μια νέα κοινωνία: τις λειτουργίες της εξύμνησης, του προτύπου και της προφητικής προειδοποίησης*».

Ο συγγραφέας χωρίζει την μελέτη σε τρία μέρη, με το πρώτο να τιτλοφορείται **Η Προσάρτηση της Αρχαιότητας**, το δεύτερο **η Μίμηση της Αρχαιότητας** και το τρίτο **ο Απόηχος της Αρχαιότητας**. Κάθε μέρος χωρίζεται με την σειρά του σε αρκετά επιμέρους κεφάλαια και στην ανακεφαλαίωση, ενώ το έργο κλείνει μια Γενική Ανακεφαλαίωση.

Στην Γενική Ανακεφαλαίωση, ο **Johann Chapoutot**, μεταξύ άλλων, συμπεραίνει ότι «*ο εθνικοσοσιαλισμός δεν μοιάζει να ενδιαφέρεται τόσο να ζήσει, να κάνει να αναπτυχθεί μια πραγματικότητα σε έναν χρόνο όπου θα επιτρέπεται η εξέλιξη, όσο να πεθάνει, ώστε να κερδίσει την αθανασία δημιουργώντας έναν μύθο στη μνήμη […] Αφ' ης στιγμής η νίκη κατέστη αδύνατη, το ζητούμενο ήταν πλέον η επιβίωση μέσω του μύθου, έστω και αρνητικού μύθου, μιας εκδίωξης από την μνήμη μιας damnation memoriae, που έπληξε ιδίως τα οικοδομήματα του καθεστώτος, κλέη αυτής της νέας Ρώμης που υποτίθεται ότι θα γινόταν η πρωτεύουσα του Ράιχ, η Germania […] Οι Σύμμαχοι αναβιώνουν τη ρωμαϊκή πρακτική της damnation memoriae. Στην Ρώμη, το συμβολικό αντιστάθμισμα της αποθέωσης ήταν μια εξίσου υπερβολική τιμωρία: η εκδίωξη από την μνήμη. Αν ο κυρίαρχος αποδεικνυόταν κακός αυτοκράτορας, καταδικαζόταν αυτομάτως σε εξάλειψη από την μνήμη, σε ολοκληρωτικό θάνατο. Η Σύγκλητος ψήφιζε επίσημα την απάλειψη του ονόματός του, διέταζε να σβηστούν οι νομοθετικές και κανονιστικές πράξεις που το έφεραν και να διαγραφεί από τις βάσεις των αγαλμάτων και τις αφιερώσεις των μνημείων. Τούτη η εκδίωξη από την μνήμη ανταποκρίνεται ενδεχομένως στις τελευταίες επιθυμίες των εθνικοσοσιαλιστών. Με το να γίνεσαι βδέλυγμα, δεν παύεις να μεγαλύνεσαι. Η damnation memoriae δεν παύει να συνιστά εξύψωση στον μύθο –έστω και αν αυτός ο μύθος είναι αρνητικός– και, με την απουσία που εγκαθιδρύει, απελευθέρωση ενός φαντασιακού χώρου*».

Κλείνοντας, θα παραθέσουμε ένα απόσπασμα ομιλίας του ***Hitler*** στο Ράιχσταγκ τον Δεκέμβριο του 1941, πριν δηλαδή ακριβώς 75 χρόνια, το οποίο ο συγγραφέας συμπεριλαμβάνει στο Τρίτο μέρος και στο κεφάλαιο, που τιτλοφορείται *Festunc Europa: Από τα Καταλαυνικά Πεδία (451) στο Στάλινγκραντ*, και το οποίο αναφέρεται στην μακραίωνη πάλη σύμφωνα με τους ναζί, (και όχι μόνο…), που διεξάγεται ανάμεσα σε Ανατολή και Δύση και στο τελευταίο καταφύγιο της ινδογερμανικής φυλής, που σύμφωνα με τους ισχυρισμούς τους αποτελεί η Ευρώπη.

Η ομιλία αυτή του ***Hitler*** πραγματοποιήθηκε μια στιγμή κατά την οποία μια πιθανή νίκη κατά της Σοβιετικής Ένωσης καθιστούσε ορατή τη συγκρότηση του Μεγάλου Γερμανικού Ράιχ, μιας Europa που θα έπαιρνε την σκυτάλη από την Ρωμαϊκή Αυτοκρατορία:

«*Στα Καταλαυνικά Πεδία οι Ρωμαίοι και οι Γερμανοί εμφανίστηκαν για πρώτη φορά δίπλα δίπλα σε μια αποφασιστική μάχη τεράστιας σημασίας, για να υπερασπιστούν έναν πολιτισμό ο οποίος γεννήθηκε από τους Έλληνες και ακολούθως κατέκτησε μέσω των Ρωμαίων και τους Γερμανούς.*

Η Ευρώπη είχε γεννηθεί. Η Δύση αναδύθηκε στην Ελλάδα και στην Ρώμη, και η υπεράσπισή της, ήταν πλέον για πολλούς αιώνες, υπόθεση όχι μόνο των Ρωμαίων, αλλά προπάντων των Γερμανών. Η έννοια την οποία ονομάζουμε Ευρώπη εκδιπλωνόταν πλέον στον χώρο, με τον ίδιο τρόπο που η Δύση, φωτισμένη από τον ελληνικό πολιτισμό, πλήρης από την τεράστια κληρονομιά της Ρωμαϊκής Αυτοκρατορίας, επεξέτεινε τον χώρο της με τον γερμανικό αποικισμό […] Όπως οι Έλληνες άλλοτε, ενάντια στους Πέρσες, δεν υπερασπίζονταν μόνο την Ελλάδα, όπως οι Ρωμαίοι ενάντια στους Καρχηδόνιους δεν υπερασπίζονταν μόνο την Ρώμη, όπως οι Ρωμαίοι και οι Γερμανοί, ενάντια στους Ούννους, δεν υπερασπίζονταν μόνο τη Δύση […], όπως όλοι στην εποχή τους, υπερασπίζονταν την Ευρώπη, έτσι και η σημερινή Γερμανία δεν μάχεται μόνο για τον εαυτό της, αλλά για όλη την ήπειρο […] Αν το αθάνατο μεγαλείο της Ρώμης συνίσταται στο ότι δημιούργησε και υπεράσπισε κάποτε αυτή την ήπειρο, επαφίεται πλέον στους Γερμανούς να [την] υπερασπιστούν και να την προστατέψουν».

Επρόκειτο, λοιπόν, για τους εκφραστές ή την προσωποποίηση του «υπέρτατου κακού» ή μήπως για τους χαρισματικούς οραματιστές και τους βασικούς συντελεστές των κυριαρχικών σχεδίων του προηγούμενου αιώνα; Άλλωστε, οι αξιοπρόσεκτες ομοιότητες στον λόγο, αλλά και σε τόσες και τόσες πρακτικές με εκείνων των συνεχιστών και πιστών υπηρετών των ίδιων ή παρόμοιων κυριαρχικών σχεδίων, μόνο συμπτωματικές δεν είναι…

Συσπείρωση Αναρχικών

μαϊκών λαβάρων για το Κόμμα και τα SS, είναι φαινόμενα διόλου ανώδυνα, τα οποία εκφράζουν τη ρατσιστική ανάκτηση της ελληνικής και ρωμαϊκής ταυτότητας που την έχει προσεταιριστεί η βόρεια φυλή».*

Ο **Johann Chapoutot**, για να ανασυνθέσει τον πλούτο αυτού του συμβολικού συστήματος που η κατασκευή τους ενθαρρύνθηκε αρχικά από την βούληση ενός Κόμματος και στην συνέχεια ενός Κράτους, απευθύνθηκε σε πλήθος πηγών, το οποίο αντιστοιχεί στην ποικιλία των μορφών έκφρασης, αλλά και των θεμάτων που θίγονται σ' αυτήν την αξιολογότατη μελέτη.

Κλείνοντας την Εισαγωγή, ο συγγραφέας τονίζει την πρόθεσή του να εκθέσει «*την οικονομία αυτού του λόγου, αυτής της άλλης ιστορίας, της Αρχαιότητας, μελετώντας τις τρεις λειτουργίες που επιτελούσε για ένα Κόμμα –κι έπειτα για ένα Κράτος– το οποίο ήθελε να πλάσει έναν νέο Άνθρωπο, να συστήσει μια νέα Αυτοκρατορία, να οικοδομήσει μια νέα κοινωνία: τις λειτουργίες της εξύμνησης, του προτύπου και της προφητικής προειδοποίησης*».

Ο συγγραφέας χωρίζει την μελέτη σε τρία μέρη, με το πρώτο να τιτλοφορείται **Η Προσάρτηση της Αρχαιότητας**, το δεύτερο **η Μίμηση της Αρχαιότητας** και το τρίτο **ο Απόηχος της Αρχαιότητας**. Κάθε μέρος χωρίζεται με την σειρά του σε αρκετά επιμέρους κεφάλαια και στην ανακεφαλαίωση, ενώ το έργο κλείνει μια Γενική Ανακεφαλαίωση.

Στην Γενική Ανακεφαλαίωση, ο **Johann Chapoutot**, μεταξύ άλλων, συμπεραίνει ότι «*ο εθνικοσοσιαλισμός δεν μοιάζει να ενδιαφέρεται τόσο να ζήσει, να κάνει να αναπτυχθεί μια πραγματικότητα σε έναν χρόνο όπου θα επιτρέπεται η εξέλιξη, όσο να πεθάνει, ώστε να κερδίσει την* σιώνουν τη ρωμαϊκή πρακτική της damnation memoriae. *Στην Ρώμη, το συμβολικό αντιστάθμισμα της αποθέωσης ήταν μια εξίσου υπερβολική τιμωρία: η εκδίωξη από την μνήμη. Αν ο κυρίαρχος αποδεικνυόταν κακός αυτοκράτορας, καταδικαζόταν αυτομάτως σε εξάλειψη από την μνήμη, σε ολοκληρωτικό θάνατο. Η Σύγκλητος ψήφιζε επίσημα την απάλειψη του ονόματός του, διέταζε να σβηστούν οι νομοθετικές και κανονιστικές πράξεις που το έφεραν και να διαγραφεί από τις βάσεις των αγαλμάτων και τις αφιερώσεις των μνημείων. Τούτη η εκδίωξη από την μνήμη ανταποκρίνεται ενδεχομένως στις τελευταίες επιθυμίες των εθνικοσοσιαλιστών. Με το να γίνεσαι βδέλυγμα, δεν παύεις να μεγαλύνεσαι. Η damnation memoriae δεν παύει να συνιστά εξύψωση στον μύθο –έστω και αν αυτός ο μύθος είναι αρνητικός– και, με την απουσία που εγκαθιδρύει, απελευθέρωση ενός φαντασιακού χώρου*».

Κλείνοντας, θα παραθέσουμε ένα απόσπασμα ομιλίας του ***Hitler*** στο Ράιχσταγκ τον Δεκέμβριο του 1941, πριν δηλαδή ακριβώς 75 χρόνια, το οποίο ο συγγραφέας συμπεριλαμβάνει στο Τρίτο μέρος και στο κεφάλαιο, που τιτλοφορείται *Festunc Europa: Από τα Καταλαυνικά Πεδία (451) στο Στάλινγκραντ*, και το οποίο αναφέρεται στην μακραίωνη πάλη σύμφωνα με τους ναζί, (και όχι μόνο...), που διεξάγεται ανάμεσα σε Ανατολή και Δύση και στο τελευταίο καταφύγιο της ινδογερμανικής φυλής, που σύμφωνα με τους ισχυρισμούς τους αποτελεί η Ευρώπη.

Η ομιλία αυτή του ***Hitler*** πραγματοποιήθηκε μια στιγμή κατά την οποία μια πιθανή νίκη κατά της Σοβιετικής Ένωσης καθιστούσε ορατή τη συγκρότηση του Μεγάλου Γερμανικού Ράιχ, μιας Europa που θα έπαιρνε την σκυτάλη από την Ρωμαϊκή Αυτοκρατορία:

«...η Ευρώπη είχε διαμορφωθεί στην Ελλάδα και στην Ρώμη, και η υπεράσπισή της, ήταν πλέον για πολλούς αιώνες, υπόθεση όχι μόνο των Ρωμαίων, αλλά προπάντων των Γερμανών. Η έννοια την οποία ονομάζουμε Ευρώπη εκδιπλωνόταν πλέον στον χώρο, με τον ίδιο τρόπο που η Δύση, φωτισμένη από τον ελληνικό πολιτισμό, πλήρης από την τεράστια κληρονομιά της Ρωμαϊκής Αυτοκρατορίας, επεξέτεινε τον χώρο της με τον γερμανικό αποικισμό [...] Όπως οι Έλληνες άλλοτε, ενάντια στους Πέρσες, δεν υπερασπίζονταν μόνο την Ελλάδα, όπως οι Ρωμαίοι ενάντια στους Καρχηδόνιους δεν υπερασπίζονταν μόνο την Ρώμη, όπως οι Ρωμαίοι και οι Γερμανοί, ενάντια στους Ούννους, δεν υπερασπίζονταν μόνο τη Δύση [...], όπως όλοι στην εποχή τους, υπερασπίζονταν την Ευρώπη, έτσι και η σημερινή Γερμανία δεν μάχεται μόνο για τον εαυτό της, αλλά για όλη την ήπειρο [...] Αν το αθάνατο μεγαλείο της Ρώμης συνίσταται στο ότι δημιούργησε και υπεράσπισε κάποτε αυτή την ήπειρο, επαφίεται πλέον στους Γερμανούς να [την] υπερασπιστούν και να την προστατέψουν».

Επρόκειτο, λοιπόν, για τους εκφραστές ή την προσωποποίηση του «υπέρτατου κακού» ή μήπως για τους χαρισματικούς οραματιστές και τους βασικούς συντελεστές των κυριαρχικών σχεδίων του προηγούμενου αιώνα; Άλλωστε, οι αξιοπρόσεκτες ομοιότητες στον λόγο, αλλά και σε τόσες και τόσες πρακτικές με εκείνον των συνεχιστών και πιστών υπηρετών των ίδιων ή παρόμοιων κυριαρχικών σχεδίων, μόνο συμπτωματικές δεν είναι...

Συσπείρωση Αναρχικών

Ο συγγραφέας χωρίζει την μελέτη σε τρία μέρη, με το πρώτο να τιτλοφορείται **Η Προσάρτηση της Αρχαιότητας**, το δεύτερο **η Μίμηση της Αρχαιότητας** και το τρίτο **ο Απόηχος της Αρχαιότητας**. Κάθε μέρος χωρίζεται με την σειρά του σε αρκετά επιμέρους κεφάλαια και στην ανακεφαλαίωση, ενώ το έργο κλείνει μια Γενική Ανακεφαλαίωση.

Στην Γενική Ανακεφαλαίωση, ο **Johann Chapoutot**, μεταξύ άλλων, συμπεραίνει ότι «*ο εθνικοσοσιαλισμός δεν μοιάζει να ενδιαφέρεται τόσο να ζήσει, να κάνει να αναπτυχθεί μια πραγματικότητα σε έναν χρόνο όπου θα επιτρέπεται η εξέλιξη, όσο να πεθάνει, ώστε να κερδίσει την* δηλαδή ακριβώς 75 χρόνια, το οποίο ο συγγραφέας συμπεριλαμβάνει στο Τρίτο μέρος και στο κεφάλαιο, που τιτλοφορείται *Festunc Europa: Από τα Καταλαυνικά Πεδία (451) στο Στάλινγκραντ*, και το οποίο αναφέρεται στην μακραίωνη πάλη σύμφωνα με τους ναζί, (και όχι μόνο...), που διεξάγεται ανάμεσα σε Ανατολή και Δύση και στο τελευταίο καταφύγιο της ινδογερμανικής φυλής, που σύμφωνα με τους ισχυρισμούς τους αποτελεί η Ευρώπη.

Η ομιλία αυτή του ***Hitler*** πραγματοποιήθηκε μια στιγμή κατά την οποία μια πιθανή νίκη κατά της Σοβιετικής Ένωσης καθιστούσε ορατή τη συγκρότηση του Μεγάλου Γερμανικού Ράιχ, μιας Europa που θα έπαιρνε την σκυτάλη από την Ρωμαϊκή Αυτοκρατορία:

Επρόκειτο, λοιπόν, για τους εκφραστές ή την προσωποποίηση του «υπέρτατου κακού» ή μήπως για τους χαρισματικούς οραματιστές και τους βασικούς συντελεστές των κυριαρχικών σχεδίων του προηγούμενου αιώνα; Άλλωστε, οι αξιοπρόσεκτες ομοιότητες στον λόγο, αλλά και σε τόσες και τόσες πρακτικές με εκείνον των συνεχιστών και πιστών υπηρετών των ίδιων ή παρόμοιων κυριαρχικών σχεδίων, μόνο συμπτωματικές δεν είναι...

Συσπείρωση Αναρχικών

Πολυφαρμακεία, Εμβόλια και ο ρόλος των ΜΜΕ

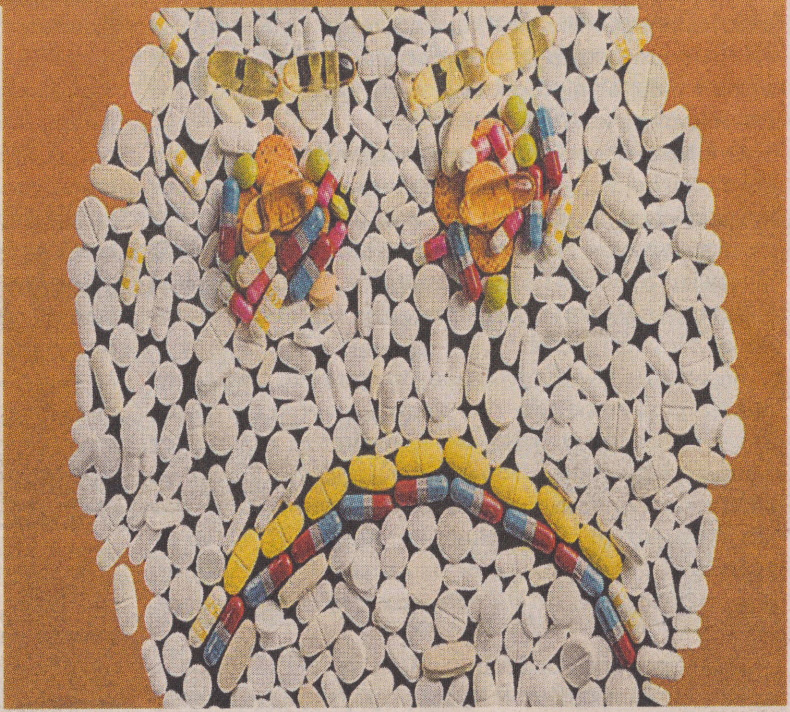
Τις ζεστές ημέρες του περασμένου Αυγούστου πολιτικός αναλυτής-δημοσιογράφος κατακεραύνωνε από τη συχνότητα ραδιοφωνικού σταθμού όσους αντιτίθενται στη χρήση των εμβολίων. Προς στιγμήν σκεφτήκαμε ότι βαράν οι ζέστες, ώστε ξαφνικά κάποιος χωρίς καμμία εμφανή αφορμή ξεσπαθώνει με αυτόν τον επιθετικό και ειρωνικό τρόπο. Την επομένη, από τη συχνότητα άλλου ραδιοφωνικού σταθμού, κρατικού αυτή τη φορά, έτερος πολιτικός σχολιαστής χλεύαζε τους «ηλιθίους» που δεν εμβολιάζονται ή δεν εμβολιάζουν τα παιδιά τους. Εκεί υποψιαστήκαμε ότι κάτι δεν πάει καλά...

Αλλά, εάν αυτά λέγονται από καθεστωτικά μέσα, τι γίνεται όταν αντίστοιχες λογικές αναπτύσσονται και στον λεγόμενο ανεξάρτητο τύπο, όπου στο τελευταίο τεύχος του *unfollow* υπήρχε η ανάλυση με τίτλο: «Ο πόλεμος για τα εμβόλια» και «*Το ιδιότυπο «αντιεμβολιαστικό κίνημα» που επεκτείνεται τα τελευταία χρόνια δεν εγκυμονεί απλώς κινδύνους για την υγεία αναδεικνύει και τον καταστροφικό συνδυασμό ανάμεσα στη δυσπιστία για την ορθότητα του επιστημονικού λόγου και τα μεγάλα ελλείμματα στο σύστημα υγείας*». Περισσότερο κράτος και εξουσία δεν θα μπορούσε να βγάλει η δημοσιογράφος σε αυτές τις τέσσερις αράδες. Διότι, όπως αναφέρει, μπορεί ναι μεν να υπάρχουν μεγάλα ελλείμματα στο σύστημα υγείας, που είναι μια επί το πλείστον κρατική υπόθεση αλλά το καταστροφικό συντελείται επειδή κάποιοι δυσπιστούν με την ορθότητα του επιστημονικού λόγου. Χαίρε αυθεντία, στην υγειά μας φαρμακοβιομηχανία! Δηλαδή πρέπει όλοι να πειστούμε ότι οι ελλείψεις σε βασικά υλικά και μέσα που υπάρχουν στα νοσοκομεία δεν ευθύνονται από μόνα τους για τις τραγικές συνέπειες που καθημερινά προκύπτουν, αλλά η κριτική θεώρηση σε αυτά που αμάσητα θέλουν να μας σερβίρουν οι κάθε λογής εξουσιαστές. Και ασφαλώς δεν είναι μόνο τα εμβόλια αλλά όλο το σύστημα που συνδέεται με τα φάρμακα και κατ' επέκταση την υγεία και την περίθαλψη. Επειδή, οι σημερινές ελλείψεις έρχονται να καταλάβουν την θέση των υπερκοστολογημένων φαρμάκων και υλικών προγενέστερων ετών που κράτος και εταιρείες έκαναν πάρτυ.

Πρωταρχικά, δεν έχει και τόση σημασία εάν κάποιος είναι υπέρ ή κατά των εμβολίων, αλλά το πως αντιλαμβάνεται τον εαυτό του και τους γύρω του στις συγκεκριμένες σχηματοποιημένες, εδώ και αιώνες, κοινωνικές-

δίνει χρόνια στη ζωή και παίρνει ζωή από τα χρόνια...

Για να ξεκαθαρίσουμε τα πράγματα και για να είμαστε απολύτως σαφείς, το ζήτημα των εμβολιασμών είναι προσωπική υπόθεση και επιλογή αποκλειστικά του κάθε ενήλικα και του κάθε κηδεμόνα. Όπως έχουμε δείξει και αλλού, υπάρχει πλούσια βιβλιογραφία και μελέτες που ενισχύουν ή αποδυναμώνουν τα επιχειρήματα της κάθε πλευράς. Δεν είναι ένα θέμα στο οποίο δεν υπάρχει πλούσιο υλικό, απεναντίας. Όταν, όμως, στοχευμένα δημοσιεύματα και σε επιμελώς στοχευμένα μέσα παρουσιάζουν όχι απλώς τη μία πλευρά, αλλά χλευάζουν ή στοχοποιούν την άλλη, μη κυρίαρχη, άποψη τότε η υπηρεσία τους έχει συγκεκριμένα χαρακτηριστικά. Εκείνα της συνέχισης και διατήρησης εκείνων των συνθηκών που βρίσκονται υπό εξέταση και αίρεση. Για να το πούμε πιο απλά: όταν ένας δημοσιογράφος, είτε με τη μορφή ρεπορτάζ είτε με τη μορφή έρευνας, παρουσιάζει δεδομένα μόνο από τη κυρίαρχη άποψη και ταυτόχρονα δαιμονοποιεί την «περιθωριακή», «μειοψηφική» τάση τότε ο στόχος του δεν είναι να φωτίσει και να παράξει προβληματισμό, αλλά να χειραγωγήσει διαβάλλοντας.

Αλλά τα δημοσιεύματα, ξαφνικά, δεν έχουν τέλος. Στη Σαββατιάτικη «Εφημερίδα των Συντακτών» (ναι, ναι αυτή τη συνεργατική, συνεταιριστική και ότι άλλο «Συν» θέλετε, πρόθεμα ή κόμμα το ίδιο είναι) στις 5/11/16 ο συντάκτης Δημήτρης Τερζής παίρνει σειρά για να επιτεθεί. Αντιγράφουμε από το κείμενο του στην «Εφ.συν»: «*Οι μαζικοί εμβολιασμοί έχουν σώσει εκατομμύρια ανθρώπους από ασθένειες που τους προηγούμενους αιώνες θέριζαν ολόκληρους πληθυσμούς. Οι πολιτισμένες κοινωνίες έχουν*

χημικά, σου περνάνε μηνύματα στον εγκέφαλο μέσα απ' την τηλεόραση και σε εμβολιάζουν αδιάκριτα με σατανικά σκευάσματα, τσεπώνοντας δισεκατομμύρια εις βάρος σου. Είναι οι τύποι των μεγάλων φαρμακευτικών εταιρειών που σε αγαστή συμφωνία με το πολιτικό κατεστημένο επιδιώκουν την παγκόσμια κυριαρχία και δρουν ανεξέλεγκτα με τη συμμετοχή των εξαγορασμένων -εννοείται- παγκόσμιων φορέων της Υγείας».

Είναι φανερό ότι η ειρωνεία ξεχειλίζει... Λογικό, όταν κάποιος αναλαμβάνει να γράψει για τα εμβόλια και τα οφέλη του στον πληθυσμό και δεν αναφέρεται, τουλάχιστον, στη συμβολή των συνθηκών υγιεινής στην αντιμετώπιση των επιδημιών, η οποία θέση είναι κοινά αποδεκτή.

υποψιαστήκαμε ότι κάτι δεν πάει καλά...

Αλλά, εάν αυτά λέγονται από καθεστωτικά μέσα, τι γίνεται όταν αντίστοιχες λογικές αναπτύσσονται και στον λεγόμενο ανεξάρτητο τύπο, όπου στο τελευταίο τεύχος του *unfollow* υπήρχε η ανάλυση με τίτλο: «Ο πόλεμος για τα εμβόλια» και «*Το ιδιότυπο «αντιεμβολιαστικό κίνημα» που επεκτείνεται τα τελευταία χρόνια δεν εγκυμονεί απλώς κινδύνους για την υγεία αναδεικνύει και τον καταστροφικό συνδυασμό ανάμεσα στη δυσπιστία για την ορθότητα του επιστημονικού λόγου και τα μεγάλα ελλείμματα στο σύστημα υγείας*». Περισσότερο κράτος και εξουσία δεν θα μπορούσε να βγάλει η δημοσιογράφος σε αυτές τις τέσσερις αράδες. Διότι, όπως αναφέρει, μπορεί ναι μεν να υπάρχουν μεγάλα ελλείμματα στο σύστημα υγείας, που είναι μια επί το πλείστον κρατική υπόθεση αλλά το καταστροφικό συντελείται επειδή κάποιοι δυσπιστούν με την ορθότητα του επιστημονικού λόγου. Χαίρε αυθεντία, στην υγειά μας φαρμακοβιομηχανία! Δηλαδή πρέπει όλοι να πειστούμε ότι οι ελλείψεις σε βασικά υλικά και μέσα που υπάρχουν στα νοσοκομεία δεν ευθύνονται από μόνα τους για τις τραγικές συνέπειες που καθημερινά προκύπτουν, αλλά η κριτική θεώρηση σε αυτά που αμάσητα θέλουν να μας σερβίρουν οι κάθε λογής εξουσιαστές. Και ασφαλώς δεν είναι μόνο τα εμβόλια αλλά όλο το σύστημα που συνδέεται με τα φάρμακα και κατ' επέκταση την υγεία και την περίθαλψη. Επειδή, οι σημερινές ελλείψεις έρχονται να καταλάβουν την θέση των υπερκοστολογημένων φαρμάκων και υλικών προγενέστερων ετών που κράτος και εταιρείες έκαναν πάρτυ.

Πρωταρχικά, δεν έχει και τόση σημασία εάν κάποιος είναι υπέρ ή κατά των εμβολίων, αλλά το πως αντιλαμβάνεται τον εαυτό του και τους γύρω του στις συγκεκριμένες σχηματοποιημένες, εδώ και αιώνες, κοινωνικές-πολιτισμικές δομές. Επειδή, πράγματι, εάν κλείσουμε σε ένα δωμάτιο 30 άτομα με κλειστά τα παράθυρα για πάρα πολλές ώρες και χωρίς πρόβλεψη για ανανέωση του αέρα είναι βέβαιο ότι κάποιοι θα ασθενήσουν. Το ίδιο μπορεί να αντιστοιχισθεί και με τη παρουσία πολυπληθών ανθρώπων σε στρατόπεδα, καταυλισμούς κ.ά. όπου οι μεταδοτικές ασθένειες μπορούν να παρουσιάσουν έξαρση.

Όμως, οφείλουμε να δούμε τις συνθήκες που επικρατούν και επωάζουν ασθένειες και όχι απλά τους τρόπους αντιμετώπισης τους. Διότι και στο παράδειγμα του σφραγισμένου δωματίου και του καταυλισμού, τα εμβόλια μπορεί να απέκλειαν ή να μείωναν την εμφάνιση νοσημάτων, όμως, ποια είναι η στόχευση μας ως ανθρώπινα όντα; Να ζούμε σε τέτοια περιβάλλοντα, όπου αντί για σφραγισμένο δωμάτιο βλέπε mega-πόλη εκατομμυρίων ανθρώπων, όπου αέρα βλέπε μολυσματική και παθογόνα ατμόσφαιρα, η νοσηρότητα να είναι παντού παρούσα και η αντιμετώπιση της να είναι αποτελεσματική μονάχα

Για να ξεκαθαρίσουμε τα πράγματα και για να είμαστε απολύτως σαφείς, το ζήτημα των εμβολιασμών είναι προσωπική υπόθεση και επιλογή αποκλειστικά του κάθε ενήλικα και του κάθε κηδεμόνα. Όπως έχουμε δείξει και αλλού, υπάρχει πλούσια βιβλιογραφία και μελέτες που ενισχύουν ή αποδυναμώνουν τα επιχειρήματα της κάθε πλευράς. Δεν είναι ένα θέμα στο οποίο δεν υπάρχει πλούσιο υλικό, απεναντίας. Όταν, όμως, στοχευμένα δημοσιεύματα και σε επιμελώς στοχευμένα μέσα παρουσιάζουν όχι απλώς τη μία πλευρά, αλλά χλευάζουν ή στοχοποιούν την άλλη, μη κυρίαρχη, άποψη τότε η υπηρεσία τους έχει συγκεκριμένα χαρακτηριστικά. Εκείνα της συνέχισης και διατήρησης εκείνων των συνθηκών που βρίσκονται υπό εξέταση και αίρεση. Για να το πούμε πιο απλά: όταν ένας δημοσιογράφος, είτε με τη μορφή ρεπορτάζ είτε με τη μορφή έρευνας, παρουσιάζει δεδομένα μόνο από τη κυρίαρχη άποψη και ταυτόχρονα δαιμονοποιεί την «περιθωριακή», «μειοψηφική» τάση τότε ο στόχος του δεν είναι να φωτίσει και να παράξει προβληματισμό, αλλά να χειραγωγήσει διαβάλλοντας.

Αλλά τα δημοσιεύματα, ξαφνικά, δεν έχουν τέλος. Στη Σαββατιάτικη «Εφημερίδα των Συντακτών» (ναι, ναι αυτή τη συνεργατική, συνεταιριστική και ότι άλλο «Συν» θέλετε, πρόθεμα ή κόμμα το ίδιο είναι) στις 5/11/16 ο συντάκτης Δημήτρης Τερζής παίρνει σειρά για να επιτεθεί. Αντιγράφουμε από το κείμενο του στην «Εφ.συν»: «*Οι μαζικοί εμβολιασμοί έχουν σώσει εκατομμύρια ανθρώπους από ασθένειες που τους προηγούμενους αιώνες θέριζαν ολόκληρους πληθυσμούς. Οι πολιτισμένες κοινωνίες έχουν αποκτήσει σε μεγάλο βαθμό την επονομαζόμενη «ανοσία της αγέλης» (όλοι ή οι περισσότεροι εμβολιασμένοι, με αποτέλεσμα την απουσία της οποιασδήποτε επιδημίας). Κάπως έτσι φτάσαμε στο σημείο της εξαφάνισης διαφόρων ασθενειών οι οποίες υπό διαφορετικές συνθήκες θα μπορούσαν να προκαλέσουν επιδημίες με ολέθρια αποτελέσματα. Ωστόσο, τα πράγματα δεν είναι τόσο ρόδινα. Πάντα υπάρχουν εκείνοι που αμφισβητούν την ιατρική επιστήμη πάνω στους εμβολιασμούς και τα οφέλη που αυτοί επιφέρουν, ακολουθώντας μια λογική συνωμοσιολογίας και «κουβέντας καφενείου». Δεν είναι βέβαια η πρώτη φορά που συμβαίνει αυτό και σίγουρα όχι η τελευταία. Αρκεί να θυμηθούμε τις διαβόητες υποθέσεις που κατά καιρούς είδαν το φως της δημοσιότητας: το «θαυματουργό νερό του Καματερού», το «φάρμακο της ελιάς που εξολοθρεύει τον καρκίνο» και άλλα τέτοια φαιδρά, τα οποία δεν βασίζονταν σε καμία επιστημονική τεκμηρίωση και μόνο στόχο είχαν να γεμίσουν τις τσέπες των*

χημικά, σου περνάνε μηνύματα στον εγκέφαλο μέσα απ' την τηλεόραση και σε εμβολιάζουν αδιάκριτα με σατανικά σκευάσματα, τσεπώνοντας δισεκατομμύρια εις βάρος σου. Είναι οι τύποι των μεγάλων φαρμακευτικών εταιρειών που σε αγαστή συμφωνία με το πολιτικό κατεστημένο επιδιώκουν την παγκόσμια κυριαρχία και δρουν ανεξέλεγκτα με τη συμμετοχή των εξαγορασμένων -εννοείται- παγκόσμιων φορέων της Υγείας».

Είναι φανερό ότι η ειρωνεία ξεχειλίζει... Λογικό, όταν κάποιος αναλαμβάνει να γράψει για τα εμβόλια και τα οφέλη του στον πληθυσμό και δεν αναφέρεται, τουλάχιστον, στη συμβολή των συνθηκών υγιεινής στην αντιμετώπιση των επιδημιών, η οποία θέση είναι κοινά αποδεκτή. Παράλληλα, οι τσαρλατανισμοί και οι φραπελιές, όπως έχουμε δει και πρόσφατα, αξιοποιούνται από τις εταιρείες όταν αναλαμβάνουν να δημιουργήσουν σκεύασμα και να το κυκλοφορήσουν στην αγορά με την άδεια ασφαλώς του ΕΟΦ. Σύμφωνα με τον κ. Τερζή όλα συσχετίζονται και μπαίνουν στον ίδιο μύλο: ψεκασμοί, τηλεοπτική χειραγώγηση, σχέσεις φαρμακευτικών εταιρειών – κράτους και διεθνών οργανισμών, συνωμοσιολογίες κ.λπ. Δεν γνωρίζει, λοιπόν, την ισχύ της τηλεόρασης και την επίδραση της στο σύγχρονο καταναλωτικό μοντέλο και ούτε φυσικά τις υπερκοστολογήσεις των φαρμάκων σε νοσοκομεία και ασφαλιστικούς φορείς για δεκαετίες. Πραγματικά εντυπωσιακό, κάποιος να μην ξέρει αυτές τις πρακτικές στο ελλαδιστάν και να αρθρογραφεί στην «εφ.συν». Ακόμη και ο κ. Παν. Σπυρίδης, αναπληρωτής καθηγητής Παιδιατρικής, και σταθερά τασσόμενος υπέρ των εμβολίων, έγραψε για το εμβόλιο της φυματίωσης: «*Παρά την ευρύτατη χρήση του, το BCG απέτυχε να αντιμετωπίσει τη φυματίωση,*

την ορθότητα του επιστημονικού λόγου. Χαίρε αυθεντία, στην υγειά μας φαρμακοβιομηχανία! Δηλαδή πρέπει όλοι να πειστούμε ότι οι ελλείψεις σε βασικά υλικά και μέσα που υπάρχουν στα νοσοκομεία δεν ευθύνονται από μόνα τους για τις τραγικές συνέπειες που καθημερινά προκύπτουν, αλλά η κριτική θεώρηση σε αυτά που αμάσητα θέλουν να μας σερβίρουν οι κάθε λογής εξουσιαστές. Και ασφαλώς δεν είναι μόνο τα εμβόλια αλλά όλο το σύστημα που συνδέεται με τα φάρμακα και κατ' επέκταση την υγεία και την περίθαλψη. Επειδή, οι σημερινές ελλείψεις έρχονται να καλάβουν την θέση των υπερκοστολογημένων φαρμάκων και υλικών προγενέστερων ετών που κράτος και εταιρείες έκαναν πάρτυ.

Πρωταρχικά, δεν έχει και τόση σημασία εάν κάποιος είναι υπέρ ή κατά των εμβολίων, αλλά το πως αντιλαμβάνεται τον εαυτό του και τους γύρω του στις συγκεκριμένες σχηματοποιημένες, εδώ και αιώνες, κοινωνικές-πολιτισμικές δομές. Επειδή, πράγματι, εάν κλείσουμε σε ένα δωμάτιο 30 άτομα με κλειστά τα παράθυρα για πάρα πολλές ώρες και χωρίς πρόβλεψη για ανανέωση του αέρα είναι βέβαιο ότι κάποιοι θα ασθενήσουν. Το ίδιο μπορεί να αντιστοιχισθεί και με τη παρουσία πολυπληθών ανθρώπων σε στρατόπεδα, καταυλισμούς κ.ά. όπου οι μεταδοτικές ασθένειες μπορούν να παρουσιάσουν έξαρση.

Όμως, οφείλουμε να δούμε τις συνθήκες που επικρατούν και επωάζουν ασθένειες και όχι απλά τους τρόπους αντιμετώπισης τους. Διότι και στο παράδειγμα του σφραγισμένου δωματίου και του καταυλισμού, τα εμβόλια μπορεί να απέκλειαν ή να μείωναν την εμφάνιση νοσημάτων, όμως, ποια είναι η στόχευση μας ως ανθρώπινα όντα; Να ζούμε σε τέτοια περιβάλλοντα, όπου αντί για σφραγισμένο δωμάτιο βλέπε mega-πόλη εκατομμυρίων ανθρώπων, όπου αέρα βλέπε μολυσματική και παθογόνα ατμόσφαιρα, η νοσηρότητα να είναι παντού παρούσα και η αντιμετώπιση της να είναι αποτελεσματική μονάχα με φάρμακα και εμβόλια; Έτσι και αλλιώς αυτό αποτελεί ακόμη έναν μύθο... Το 2010 **η ατμοσφαιρική ρύπανση στην ΕΕ προκάλεσε πάνω από 400.000 πρόωρους θανάτους**. Δεν οφείλουμε να συμμετάσχουμε σε αυτό το παραμύθι, όπου για να αποδείξουν μερικοί ότι η ζωή σε αυτές τις συνθήκες είναι φυσιολογική πρέπει να χαπακωνόμαστε και να φαρμακωνόμαστε νυχθημερόν. Ούτε επιθυμούμε να συμμετάσχουμε στην άτυπη στατιστική επίδειξη ισχύος της μακροβιότητας της σύγχρονης εποχής. Διότι όπως εύστοχα έχει γραφτεί κάπου: **Η επιστήμη** και διατήρησης εκείνων των συνθηκών που βρίσκονται υπό εξέταση και αίρεση. Για να το πούμε πιο απλά: όταν ένας δημοσιογράφος, είτε με τη μορφή ρεπορτάζ είτε με τη μορφή έρευνας, παρουσιάζει δεδομένα μόνο από τη κυρίαρχη άποψη και ταυτόχρονα δαιμονοποιεί την «περιθωριακή», «μειοψηφική» τάση τότε ο στόχος του δεν είναι να φωτίσει και να παράξει προβληματισμό, αλλά να χειραγωγήσει διαβάλλοντας.

Αλλά τα δημοσιεύματα, ξαφνικά, δεν έχουν τέλος. Στη Σαββατιάτικη «Εφημερίδα των Συντακτών» (ναι, ναι αυτή τη συνεργατική, συνεταιριστική και ότι άλλο «Συν» θέλετε, πρόθεμα ή κόμμα το ίδιο είναι) στις 5/11/16 ο συντάκτης Δημήτρης Τερζής παίρνει σειρά για να επιτεθεί. Αντιγράφουμε από το κείμενο του στην «Εφ.συν»: *«Οι μαζικοί εμβολιασμοί έχουν σώσει εκατομμύρια ανθρώπους από ασθένειες που τους προηγούμενους αιώνες θέριζαν ολόκληρους πληθυσμούς. Οι πολιτισμένες κοινωνίες έχουν αποκτήσει σε μεγάλο βαθμό την επονομαζόμενη «ανοσία της αγέλης» (όλοι ή οι περισσότεροι εμβολιασμένοι, με αποτέλεσμα την απουσία της οποιασδήποτε επιδημίας). Κάπως έτσι φτάσαμε στο σημείο της εξαφάνισης διαφόρων ασθενειών οι οποίες υπό διαφορετικές συνθήκες θα μπορούσαν να προκαλέσουν επιδημίες με ολέθρια αποτελέσματα. Ωστόσο, τα πράγματα δεν είναι τόσο ρόδινα. Πάντα υπάρχουν εκείνοι που αμφισβητούν την ιατρική επιστήμη πάνω στους εμβολιασμούς και τα οφέλη που αυτοί επιφέρουν, ακολουθώντας μια λογική συνωμοσιολογίας και «κουβέντας καφενείου». Δεν είναι βέβαια η πρώτη φορά που συμβαίνει αυτό και σίγουρα όχι η τελευταία. Αρκεί να θυμηθούμε τις διαβόητες υποθέσεις που κατά καιρούς είδαν το φως της δημοσιότητας: το «θαυματουργό νερό του Καματερού», το «φάρμακο της ελιάς που εξολοθρεύει τον καρκίνο» και άλλα τέτοια φαιδρά, τα οποία δεν βασίζονταν σε καμία επιστημονική τεκμηρίωση και μόνο στόχο είχαν να γεμίσουν τις τσέπες των επιτήδειων που βρήκαν ευήκοα ώτα για να πουλήσουν την πραμάτεια τους. Και αν τα πιο παλιά χρόνια τον ρόλο του διαφημιστή τέτοιων «θαυματουργών» προϊόντων τον είχε κάποια γειτόνισσα ή ακόμα και αν το καφενείο του χωριού μεταμορφωνόταν σε ένα ιδιότυπο συνέδριο τσαρλατάνικης ιατρικής, σήμερα, το διαδίκτυο είναι εκείνο που έχει αναλάβει να μεταφέρει την «πληροφορία», την «ανακάλυψη» ότι εκεί έξω υπάρχουν κάποιοι σκοτεινοί τύποι που θέλουν το κακό σου και κυρίως τον έλεγχό σου, γι' αυτό και σε ψεκάζουν απ' τον ουρανό με διάφορα χημικά, σου περνάνε μηνύματα στον εγκέφαλο μέσα απ' την τηλεόραση και σε εμβολιάζουν αδιάκριτα με σατανικά σκευάσματα, τσεπώνοντας δισεκατομμύρια εις βάρος σου. Είναι οι τύποι των μεγάλων φαρμακευτικών εταιρειών που σε αγαστή συμφωνία με το πολιτικό κατεστημένο επιδιώκουν την παγκόσμια κυριαρχία και δρουν ανεξέλεγκτα με τη συμμετοχή των εξαγορασμένων -εννοείται- παγκόσμιων φορέων της Υγείας».*

Είναι φανερό ότι η ειρωνεία ξεχειλίζει... Λογικό, όταν κάποιος αναλαμβάνει να γράψει για τα εμβόλια και τα οφέλη του στον πληθυσμό και δεν αναφέρεται, τουλάχιστον, στη συμβολή των συνθηκών υγιεινής στην αντιμετώπιση των επιδημιών, η οποία θέση είναι κοινά αποδεκτή. Παράλληλα, οι τσαρλατανισμοί και οι φραπελιές, όπως έχουμε δει και πρόσφατα, αξιοποιούνται από τις εταιρείες όταν αναλαμβάνουν να δημιουργήσουν σκεύασμα και να το κυκλοφορήσουν στην αγορά με την άδεια ασφαλώς του ΕΟΦ. Σύμφωνα με τον κ. Τερζή όλα συσχετίζονται και μπαίνουν στον ίδιο μύλο: ψεκασμοί, τηλεοπτική χειραγώγηση, σχέσεις φαρμακευτικών εταιρειών – κράτους και διεθνών οργανισμών, συνωμοσιολογίες κ.λπ. Δεν γνωρίζει, λοιπόν, την ισχύ της τηλεόρασης και την επίδραση της στο σύγχρονο καταναλωτικό μοντέλο και ούτε φυσικά τις υπερκοστολογήσεις των φαρμάκων σε νοσοκομεία και ασφαλιστικούς φορείς για δεκαετίες. Πραγματικά εντυπωσιακό, κάποιος να μην ξέρει αυτές τις πρακτικές στο ελλαδιστάν και να αρθρογραφεί στην «εφ.συν». Ακόμη και ο κ. Παν. Σπυρίδης, αναπληρωτής καθηγητής Παιδιατρικής, και σταθερά τασσόμενος υπέρ των εμβολίων, έγραψε για το εμβόλιο της φυματίωσης: *«Παρά την ευρύτατη χρήση του, το BCG απέτυχε να αντιμετωπίσει τη φυματίωση, η οποία μάλιστα το 1993 χαρακτηρίσθηκε παγκόσμια απειλή από τον Π.Ο.Υ. Είναι εμβόλιο που κατά κύριο λόγο προστατεύει παιδιά από τις σοβαρές κυρίως μορφές της φυματίωσης που είναι η μηνιγγίτιδα και η κεγχροειδής φυματίωση και όχι με απόλυτη επιτυχία, ενώ δεν είναι προστατευτικό έναντι της πνευμονικής φυματίωσης, που είναι η κατ' εξοχήν μορφή φυματίωσης των ενηλίκων και αυτή που μεταδίδει κυρίως τη νόσο».*

Ο κάθε ένας μπορεί να βγάλει τα συμπεράσματά του...

Αναρχικός Πυρήνας Χαλκίδας